

魔王学院の不適格者

MAOH GAKUIN NO FUTEKIGOUSHA

～史上最強の魔王の始祖、
転生して子孫たちの
学校へ通う～

著 秋
illustration じずまよしのり

電撃文庫

სიუ

შიზუმა იოშინორი

დემონ ლორდის აკადემიისთვის შეუფერებელია: ~ისტორიის ყველაზე ძლიერი
წინაპრის დემონი ლორდი რეინკარნირდება და შთამომავლების სკოლაში მიდის~

დემონთა აკადემიისთვის შეუფერებელი - ტომი 1

§ პროლოგი. ~ხელახლა დაბადება~

§ 1. დელცოგეიდის წერილობითი მოწვევა

§ 2. ძალიან სუსტი შთამომავლები

§ 3. პრაქტიკული გამოცდა

§ 4. რაც დემონთა მბრძანებლისთვის საღი აზრია, 2000 წლის შემდეგ აბსურდია

§ 5. საიმპერატორო ოჯახი

§ 6. აკრძალული შელოცვა: წყაროს მაგია

§ 7. შესაფერისობის შეფასება

§ 8. გილოცავთ მიღებას

§ 9. დემონთა მბრძანებლის მეგობარი

§ 10. უვარგისის ბრენდი

§ 11. განადგურების ჯაღოქარი

§ 12. დაწერეთ „გეიზი“

§ 13. გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი

§ 14. წარმოუდგენელი მაგიური ძალა

§ 15. ნეკრონის დები

§ 16. პირველი და უკანასკნელი...

§ 17. დიდი მაგიის სწავლება

§ 18. ნეკრონის ოჯახის საიდუმლო ხელოვნება

§ 19. დაკითხვა საპყრობილეში

§ 20. დემონთა მბრძანებლის ციხის საგანძური

§ 21. საშას ნამდვილი განზრახვები

[§ 22. მიშას საიდუმლო](#)

[§ 23. მეორე ფსონი](#)

[§ 24. ტყუილი](#)

[§ 25. წინაპრის პასუხი](#)

[§ 26. დროის მცველი ღმერთი](#)

[§ 27. დემონის მბრძანებელი](#)

[§ 28. დაბადების დღე](#)

[§ ეპილოგი. ~დიმილი~](#)

ანოტაცია

ის გაათავისუფლებს სამყაროს ცრუ დემონთა ბატონისგან!

დემონთა მბრძანებელი ტირანი, რომელიც ორი ათასი წლის წინ დაამარცხეს, ხელახლა დაიბადა...

თუმცა, აკადემიაში, სადაც დემონთა ლორდების კანდიდატებს ამზადებენ, მას... „უვარგისის“ შეფასება მიენიჭა?!

მან გაანადგურა ადამიანები, სულები და ღმერთებიც კი, მაგრამ დაუსრულებელმა ომმა მოზეზრა და დემონთა მბრძანებელი ანოს ვოლდიგოდი ხელახლა დაიბადა, რომელიც მშვიდობიან სამყაროზე ოცნებობდა. მხოლოდ ორი ათასი წლის შემდეგ მისი შთამომავლები მშვიდობიანი ცხოვრებით უკიდურესად დასუსტდნენ და მაგია სრულ დაკნინებაში ჩავარდა. ანოსი დემონთა მბრძანებელთა აკადემიაში წავიდა, სადაც ისინი აგროვებენ და ასწავლიან მათ, ვისაც შეუძლია რეინკარნირებული მბრძანებელი გახდეს, მაგრამ ვერ დაინახეს მისი ძალა და უვარგისად შერაცხეს. მის გარშემო მყოფები მას ჩვეულებრივ ადამიანად სძულთ და ანოსის ქვეშევრდომებიდან მხოლოდ გოგონა სახელად მიშა, რომელიც ერთადერთი იყო, ვინც მის მიმართ კეთილი იყო, იწყებს დემონთა იერარქიაში ასვლას.

საწყისი ილუსტრაციები

魔王学院の

MAOH GAKUIN NO FUTEKIGOUSHA

～史上最強の魔王の始祖、
転生して子孫たちの
学校へ通う～

著 秋
illustration じずまよしのり

不適合者

Keyword

MAON GAKUIN NO
FUTEKIGOUSHI

Мифическая

Эпоха войны и хаоса, в которую жил Анос, более 2000 лет назад, до перерождения. Демоны, люди, духи и боги тогда жили в одном мире, а между демонами и людьми шла непрекращающаяся кровопролитная война.

Магическая эпоха

Мирная эпоха, наступившая после мифической, когда всем распрям был положен конец. Несмотря на то, что её называли магической, технологии деградировали до тени своего былого величия из мифической эпохи. Какие-то виды высокоуровневой магии были утеряны, а существование некоторых и вовсе было забыто.

Беневн

Великая магия разделившая мир, запущенная силой тирана-владыки демонов Аноса, героя, богини мироздания и великого духа. Все расы стали жить в собственных разделённых мирах и на 2000 лет воцарился мир продлившийся до настоящего времени.

Изначально демоническая школа для обучение правящего класса (императоров демонов). Однако с приближением момента перерождения владыки демонов, начала выполнять роль отбора выдающихся демонов для становления сосудом владыки. Зданием школы является нетронутый бывший замок владыки демонов Дельзогеид.

Академия Дельзогеид

Семь древних демонических императоров

Семь демонов, созданных Аносом, прямо перед своим перерождением, из собственной крови, 2000 лет назад. Их сотворили и наделили жизнью магией, а не скрещиванием. Он создал их потому что для перерождения ему нужно было тело, что унаследует его кровь.

ВДРамодынков

Демоны унаследовавшие кровь тирана-владыки демонов. Лишь те из демонов, кто принадлежит его роду, могут поступить в академию владыки демонов. Из них, императорскими семьями называют тех, кто полностью унаследовал кровь прародителя и защищая чистоту крови, заключая брак лишь между родней владыки демонов, и они имеют куда более высокое положение.

Основная концепция существования, скрытая во всех живых существах. Те кто превосходно владеют магией, могут переродиться, сохранив воспоминания в основе. Если основа цела, то воскреснуть можно даже после уничтожения тела.

Основа

§ პროლოგი. ~ხელახლა დაბადება~

მითიური ეპოქა.

მან დაამხო ადამიანთა სამეფოები, სულების ტყეები მიწასთან გაასწორა და ღმერთებიც კი მოკლა. მისი ემინოდათ და დემონების მბრძანებელს უწოდებდნენ. ამბობენ, რომ მის ტირანიას საზღვარი არ ჰქონდა და ბუნების კანონებიც კი მის წინაშე დაინგრა.

მისი სახელი იყო ანოს ვოლდიგოდი.

„მაშ, რას ფიქრობ ამაზე?“ იკითხა დემონმა მბრძანებელმა ანოსმა, რომელიც ტახტზე იჯდა და ხელები გადაჯვარედინებული ჰქონდა.

და ეს საკმარისი იქნებოდა, რომ სიტყვების მაგიით რიგით ადამიანში შიში ჩაენერგა, მაგრამ ახლა მის წინ მდგომ ხალხს ეს არ ადარდებდა.

გმირი კანონი წმინდა ხმლის რჩეულია, რომელსაც შეუძლია წინასწარ განსაზღვრული ბედისწერაც კი გაჭრას.

რენოს დიდი სული ყველა სულის დედაა.

და შექმნის ქალღმერთი, მილიცია, რომელმაც შექმნა ეს სამყარო.

ოთხი ადამიანი, რომლებიც განსაზღვრავენ მსოფლიოს ბედს და რომელთა სახელებიც მომავალ ეპოქებში ზეპირად გადაეცემათ, დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდეს ციხესიმაგრეში შეიკრიბნენ.

„გავიგე. რა თქმა უნდა, პირობები უცნაური არ არის, მაგრამ შერიგება? ახლავე?“ იკითხა გმირმა კანონმა.

- ზუსტად.

- დემონთა მბრძანებელი ანოს. წარმოდგენა გაქვს, რამდენი ადამიანი მოკალი?

„მეც გკითხავ, გმირო კანონ,“ ცივისხლიანი მზერით დაიწყო ანოსმა საუბარი, „რამდენი დემონი მოკალი ამ ხნის განმავლობაში?“

არსებითად, მან კანონს საკუთარი ხაზი დაუბრუნა.

ვინ დაიწყო ეს, ადამიანებმა თუ დემონებმა? ახლა, ამდენი ხნის შემდეგ, ამის გასარკვევად გზა აღარ არსებობდა. არა, მაშინაც კი, თუ სცოდნოდათ, წარსული არ გაქრებოდა.

შესაძლოა, მიზეზი რაიმე პატარა წვრილმანი იყო. ერთმა მეორე მოკლა, მეორემ კი პირველზე შური იძია მკვლელობისთვის. შემდეგ კი ეს ისევ და ისევ განმეორდა. მათ შური იძიეს მოკლულებზე, შურისძიების მიზნით მოკლეს. ორ რასას შორის სიძულვილი დაუსრულებლად იზრდებოდა და იმდენად აჩქარებდა, რომ ტრაგედიის ჯაჭვის შეჩერება აღარ ხერხდებოდა.

როგორც ადამიანებს, ასევე დემონებს სძულდათ ყველაფერი, რაც მათგან განსხვავებული იყო და ამ გაგებით ორივე რასა ერთმანეთის მსგავსი იყო.

- გგონია, რომ ყველა საზღვარი არმქონე აღშფოთების შემდეგ, შენს სიტყვებს დავიჯერებ?

- იცი, რა მოხდებოდა, დანაშაული რომ არ ჩამედინებინა? თქვენ, ადამიანები, ცივსისხლიანად მოკლავდით დემონებს, დემონების მბრძანებლის ანოსის რომ არ შეგეშინდეთ. სამართლიანობის სახელით, სამართლიანი საქმისთვის, მოკლავდით დანაშაულის გრძნობის გარეშეც კი, რაც ჩაიდინეთ და მკვლელს გმირად გამოაცხადებდით.

- იმიტომ, რომ დემონები სასტიკად იქცევიან.

- და გინდა თქვა, რომ ხალხი ამას არ აკეთებს?

- და თქვენ, დემონებმა, ცუდი არაფერი გაგიკეთებიათ?

— ომს არ აქვს ისეთი ცნებები, როგორიცაა სამართლიანობა და ბოროტება.

დემონმა მბრძანებელმა ანოსმა გმირს გამჭოლი მზერით შეხედა.

- კანონი. თქვენ, ადამიანები, დარწმუნებულები ხართ, რომ თუ დემონთა მბრძანებელს ანოსს დაამარცხებთ, მაშინ მშვიდობა დაისადგურებს, მაგრამ ეს მართლა ასეა?

- კი, დარწმუნებული ვარ.

- არა. შენ თვითონ მიხვდი, რომ ეს მხოლოდ მოტყუებაა. დემონთა მბრძანებელ ანოსსაც კი თუ მოკლავ, მხოლოდ ახალ კონფლიქტს გააღვივებ. ადამიანები და დემონები... ეს ომი არ დასრულდება მანამ, სანამ პირველს ან მეორეს არ გაანადგურებენ. არა...

ანოსი მხოლოდ ლაპარაკობდა. მაგრამ მისი უზარმაზარი მაგიური ძალის გამო, მის მიერ ნათქვამი ყოველი სიტყვა იძულების ძალის მსგავს მაგიას იწვევდა. ანტიმაგიაში სუსტი ადამიანები უბრალოდ იძულებულნი იქნებოდნენ, ამ სიტყვებთან თანხმობა გამოეხატათ.

„მაშინაც კი, თუ დემონები განადგურდებიან, ადამიანები მაინც შექმნიან ახალ მტრებს საკუთარი თავისთვის. შემდეგ თქვენ გადაწყვეტთ გაანადგუროთ თქვენგან

განსხვავებული სულები და შემდეგ ღმერთები, რომლებმაც შეგიქმნეს. შემდეგ კი, როდესაც ღმერთები განადგურდებიან, თქვენ დაიწყებთ ერთმანეთთან ბრძოლას.“

- მართალი ხარ, ადამიანებს აქვთ ნაკლოვანებები. მაგრამ მე მინდა მათი მჯერა. მინდა მჯეროდეს ადამიანური სიკეთის.

- ჰე-ჰე-ჰე. - გაეცინა ანოსს.

გმირი კანონი კარგი ადამიანი იყო. მან კარგად იცოდა ადამიანების მანკიერებების შესახებ და მაინც ჰქონდა გამბედაობა, დაეჯერებინა მათი სიკეთის.

— თუ ასეა, კანონ, რატომ არ გჯერა დემონთა მბრძანებლის, ანოსის, სიკეთის?

კენონმა მაშინვე არ უპასუხა.

მას ალბათ ეჭვი ეპარებოდა ამ წინადადების სისწორეში.

— როგორც ახლახან ვთქვი, მე ვთავაზობ სამყაროს ოთხ ნაწილად დაყოფას: ადამიანთა სამყარო, დემონების სამყარო, სულების სამყარო და ღმერთების სამყარო. ოთხ სამყაროს შორის კედლის აღმართვას და კარიბჭის ათასწლეულების განმავლობაში ჩაკეტვას.

თუ რასები ათასობით წლის განმავლობაში დაკარგავენ ერთმანეთთან კონტაქტის უნარს, ყველა ურთიერთდაპირისპირება გაქრება.

„თუ მთელ ჩემს ცხოვრებას ჯადოსნურ ძალად ვაქცევ და შენს ძალებს გავაერთიანებ, მაშინ დიდი მაგიის შექმნა შემიძლია.“

- მშვიდობის გულისთვის მოკვდები? და მაინც, დემონთა მბრძანებელს გიწოდებენ.

- ასე გინდოდა დამერქვა. გარდა ამისა, არ მოგკვდები. ხელახლა დავიბადები, შესაფერის ჭურჭელს ვიპოვი. მაგრამ, ალბათ, ორ ათას წელიწადში გავიღვიძებ, საუკეთესო შემთხვევაში.

კენონი გაჩუმდა.

რის შემდეგაც მან გადაწყვეტილებით წარმოთქვა ხმა:

— ...კარგი... დაგიჯერებ.

როგორც ამ წინადადების ინიციატორი, ანოსი გაოცებას ვერ მალავდა.

მისი ახსნა აბსოლუტურად გულწრფელი იყო.

მან ასევე წარმოადგინა მტკიცებულება, რომ არ იქნებოდა უხერხულობა ადამიანებისთვის, სულებისთვის და ღმერთებისთვის.

მხოლოდ გრძნობების საკითხი რჩებოდა - მთელი ამ ხნის განმავლობაში დაგროვილი ურთიერთსიძულვილი და წყენა. სწორედ ამ მიზეზით იყო კანონის სიტყვები ჭეშმარიტად გაბედული. იმ მომენტში დემონთა მბრძანებელ ანოსსაც კი ნათლად ესმოდა, თუ რას ნიშნავდა გმირად წოდება.

- გმადლობთ.

კანონის რეაქციით თუ ვიმსჯელებთ, ამ სიტყვებს არ ელოდა. ოდნავ გაიღიმა.

„არასდროს მიფიქრია, რომ დადგებოდა დღე, როდესაც დემონთა მბრძანებელი მადლობას გადამიხდოდა.“

— ისევე, როგორც არ მეგონა, რომ ერთ დღეს გმირს „მადლობას“ ვეტყვოდი.

ორივემ ერთმანეთს თვალებში შეხედა და მიუხედავად იმისა, რომ მათი შეხედულებები განსხვავდებოდა, ისინი მაინც აღიარებდნენ ერთმანეთის სულის ძალასა და სიმტკიცეს.

და ახლა მათი ხანგრძლივი ბრძოლა საბოლოოდ დაჯილდოვდება.

- მაშ ასე, დავიწყეთ.

დემონი ლორდი ანოსი ნელა წამოდგა ტახტიდან და შემდეგ ხელი წინ გაიწოდა. ამ მომენტში ციხესიმაგრეში უთვალავი შავი სინათლის ნაწილაკი ამოიზარდა.

კედლები, იატაკი და ჭერი მთლიანად დაფარული იყო უამრავი ჯადოსნური სიმბოლოთი. დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის ციხესიმაგრე თავად დიდ სამგანზომილებიან ჯადოსნურ წრედ იქცა.

- ეს სხეული მაგიური ძალის შესასვლელი ხვრელია.

ანოსი წინ წამოდგა და დაუცველი სხეული გამოაჩინა.

ჯერ დიდმა სულმა რენომ, შემდეგ კი შექმნის ქალღმერთმა მილიციამ, ხელისგულები მისკენ მიმართეს.

მათგან წარმოუდგენლად თოვლივით თეთრი ტალღა გამოდიოდა. თითქოს ახლოდან უყურებდე ვარსკვლავს. თითქოს დაუსრულებელი ჯადოსნური ძალის მქონე კოლა თვალისმომჭრელად ბრწყინავდა.

თუმცა, დემონ მბრძანებელ ანოსის დაუცველ სხეულსაც კი გაუჭირდებოდა, თუ ის ასეთი კოლოსალური ჯადოსნური ძალით იქნებოდა მოცული.

და ბოლოს, გმირმა კანონმა თავისი წმინდა ხმალი ამოიღო.

— მზად ხარ ხელახლა დაბადებისთვის?

- მეტი ვიდრე. წამოდი უკვე.

ბანგ , - ყურისმწყვეტი ხმაური გაისმა ჯადოსნური ძალის ქარიშხლიანი ნაკადისგან, საიდანაც თითქოს ნაპერწკლები ამოდიოდა.

დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის ციხესიმაგრემ ნგრევა დაიწყო, რადგან ვერ გაუძლო დიდი მაგიის გამოყენებას, რომელმაც მსოფლიოში მთელი ჯადოსნური ძალა შეკრიბა.

კანონმა ფეხები იატაკს ძლიერად დააჭირა და მტკიცედ გამოსწია ხელში მოჭედილი წმინდა ხმალი.

ჯადოსნური ძალის შთაბერვით, ხმლის პირი შთანთქმულ თოვლივით თეთრ შუქად გადაიქცა და შემდეგ დემონ მბრძანებელ ანოსს გული გაუჩხრიკა.

- ხველა...

ანოსის მკერდიდან სისხლი სდიოდა. მისი პირი წითელი და სველი იყო.

საბოლოოდ, მისი მისწრაფებები ასრულდა. ის უკვე დაიღალა ამ ყველაფრით. მან დაკარგა ინტერესი ბრძოლების, ამ უნაყოფო სამყაროს მიმართ.

— ...გმირო კანონი. კიდევ ერთხელ მადლობას გიხდით. თუ ორი ათასი წლის შემდეგ ხელახლა დაიბადებით, დაე ასე იყოს...

-მაშინ დავმეგობრდებით...

„ჰეჰ“, ჩაიცინა დემონთა მბრძანებელმა ანოსმა, „მშვიდობით“.

მისი სხეული სინათლესთან ერთად გაქრა.

***

2000 წლის შემდეგ.

ხალხით სავსე სახლში ბავშვი დაიბადა.

- ძვირფასო... შეხედე, ჩვენი ბავშვი დაიბადა...

ქალი, სახელად იზაბელა, სიხარულით ეჭირა ხელში ახალშობილი. მის გვერდით იყო მისი ქმარი გუსტა.

- რა სიმპათიური ბიჭია. ის გამორჩეული ადამიანი გახდება.

გუსტამ ბავშვს ლოყაზე მსუბუქად უჩქმიტა.

- ძვირფასო, რა დავარქვით მას? - ძვირფასო, რა დავარქვით?

- აჰ, მისი სახელი იქნება...

და სწორედ იმ მომენტში, როდესაც გუსტას სახელის წარმოთქმა მოუწია...

- მე მქვია ანოს. ანოს ვოლდიგოდი.

გუსტას და იზაბელას სახეებზე გაოგნებული გამომეტყველება ჰქონდათ: პირი და თვალები ფართოდ ჰქონდათ გახელილი.

- ჰმ. მიუხედავად იმისა, რომ შეიძლება ორი ათასი წელი იყოს, ერთ წამში გავიდა, - თქვა მან თავისთვის, შემდეგ კი გაოცებულ მეუღლეებს გახედა, - აჰ, მაპატიეთ. ალბათ პირველად ხედავთ ხელახლა დაბადებულ ბავშვს. შეიძლება გეშინოდეთ, მაგრამ ის ფაქტი, რომ ამ ეპოქაში მე თქვენი შვილი ვარ, არ შეცვლილა. მე თქვენზე ვარ დამოკიდებული.

- ის...

- ის...

- ის?

- დაიწყო ლაპარაკი?! - ერთდროულად იყვირეს ცოლ-ქმარმა.

ანოსის სახეზე ნათლად ჩანდა, რომ ხელახლა დაბადებული ბავშვებისთვის ლაპარაკი ბუნებრივი უნდა ყოფილიყო.

- ასეთ სხეულთან ურთიერთობა რთულია. იქნებ ცოტა გავიზარდო?

პატარა ანოსის სხეულზე ჯადოსნური წრე გაჩნდა.

ამის შემდეგ ის სწრაფად გაიზარდა და ექვსი წლის ბავშვი გახდა.

- მგონი, ჯერჯერობით ასე იქნება.

ანოსმა ფეხებით იატაკს შეეხო.

- ჯანდაბა... ოჰ, ა-ა...

- აჰ... აჰ, აჰ...

თუ გუსტასა და იზაბელას შეხედავდით, დაინახავდით, როგორ შეძრწუნდნენ მათი სახეები და როგორ კანკალებდნენ ვერხვის ფოთლებით.

- ჰ-ჰე... ავიდა?!! - მთელი ხმით იყვირეს.

ანოსის გამომეტყველება ნათლად აჩვენებდა, რომ რეინკარნირებული ჩვილებისთვის ზრდის მაგიის, „კრუსტის“ გამოყენება ბუნებრივი უნდა იყოს.

§ 1. დელცოგეიდის წერილობითი მოწვევა

ერთი თვე გავიდა მას შემდეგ, რაც ხელახლა დავიბადე.

ამასობაში, ორი ათასი წლის წინანდელ ამ სამყაროს სწრაფად ვათვალიერებდი და, როგორც ჩანს, მაგიური ტექნიკა გაცილებით დაბალ დონეზე დაეცა, ვიდრე მეგონა.

პირველ რიგში, აღსანიშნავია, რომ ხალხმა, როგორც ჩანს, არ იცის რეინკარნაციის მაგიის „სილიციუმის“ არსებობის შესახებ. ჩემს დროს, მითიურ ეპოქაში, ეს იყო გავრცელებული შელოცვა და ასევე გავრცელებული იყო მაღალი დონის მაგიის გამოყენებით რეინკარნაცია იმ ადამიანებისთვის. თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ ამჟამინდელ ეპოქას „მაგიის ეპოქას“ უწოდებენ, ყოველ შემთხვევაში, როგორც ჩანს, ხალხმა არაფერი იცის რეინკარნირებული ადამიანების შესახებ.

ჩემი მშობლები, გუსტა და იზაბელა, საშინლად ჭკვიან ბავშვად მთვლიან. ისინი ჩემს მდგომარეობას ასე განმარტავენ: დაბადებიდან შემიძლია ლაპარაკი და მაგიის ნიჭი მაქვს.

როგორც ჩანს, თანამედროვე ეპოქაში „კრუსტი“ მაღალი დონის მაგიად ითვლება, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში, ის მეტ-ნაკლებად ცნობილია. რადგან რეინკარნაცია არ არის აღიარებული, ამის შესახებ არაფერია გასაკეთებელი.

მაგრამ სიურპრიზი ის იყო, რომ მე ხელახლა დავიბადე, როგორც ადამიანების შვილი.

ორი ათასი წლის წინ, მე დავთესე თესლი - მაგიის გამოყენებით, ჩემივე სისხლიდან შევექმენი შვიდი ქვემეგრდომი და ვუბრძანე მათ, გაეფართოებინათ თავიანთი წარმომავლობა. ბოლოს და ბოლოს, უნაკლო რეინკარნაციას სჭირდება ჭურჭელი, რომელიც სისხლით არის დაკავშირებული შენთან.

და როგორც ველოდი, როგორც ჩანს, დემონ მბრძანებლის ანოსის სისხლი ორი ათასი წლის შემდეგაც კი შემორჩა, თუმცა, არ ველოდი, რომ ის ადამიანის სისხლს შეერევოდა.

თუმცა არა, თუ წარმოვიდგენთ, რომ დემონებმა შეწყვიტეს ადამიანებთან კონფლიქტი, მაშინ ნახევარჯიშების დაბადება თავისთავად ცხადია.

რატომღაც, სადღაც სულის სიღრმეში, მჯეროდა, რომ დემონები და ადამიანები შეუთავსებლები იყვნენ. თითქმის ათასი წლის განმავლობაში, ჩემს რეინკარნაციამდე, ადამიანები და დემონები ერთმანეთისგან მოწყვეტილნი იყვნენ მანამ, სანამ კედელი, რომელიც სამყაროს ოთხ ნაწილად ყოფდა, არ ჩამოინგრა, ბოროტების ფესვი, რომელიც ორივე რასას აკავშირებდა, არ გაშრა და მალე საერთოდ არ გაქრა.

და ამის დასტური ის არის, რომ ადამიანები დემონებს კარგად არ იცნობენ. მე მშობლებსაც კი ვკითხე მათ შესახებ, მაგრამ, როგორც მოსალოდნელი იყო, ისინიც არ იცნობენ მათ.

მათ მხოლოდ ის იციან, რომ დემონები არიან რასა, რომელიც ძალიან შორეულ ქვეყნებში ცხოვრობს და სულ ესაა. მათ მათ შესახებ სხვა არაფერი იციან.

დიდი ალბათობით, ისინი დემონთა სამყაროდან - დილჰეიდის დემონური სახელმწიფოდან - ძალიან შორს ცხოვრობენ.

- მმმ?

თვალის კუთხით ჯადოსნური ძალის პაწაწინა ნაკადი ვიგრძენი.

ფანჯარა გავადე, რის შემდეგაც ოთახში ბუ შემოფრინდა. მან წერილი გამივარდა, რომელიც ხელში ჩამივარდა.

ეს მოწვევა იყო. მასში ნახსენები იყო დემონთა მბრძანებლის აკადემია დელზოგეიდი.

— დემონთა ლორდის აკადემია?..

დელზოგეიდი ჩემი ციხესიმაგრის სახელია, მაგრამ არ მახსოვს, ოდესმე რამე მსმენია დემონთა მბრძანებლის აკადემიის შესახებ.

ის ბოლო ორი ათასი წლის განმავლობაში შეიქმნა? მაშინ რა არის ის?

სანამ ამაზე ვფიქრობდი, ოთახში ბუ შემოფრინდა და ლაპარაკი დაიწყო:

— დელზოგეიდი დემონთა მბრძანებლის წვრთნის სკოლაა. ის დაარსდა იმისთვის, რომ თავის კედლებში მიეღოთ ისინი, ვინც დემონთა მბრძანებლის, ტირანის სისხლი მემკვიდრეობით მიიღეს, ანუ დემონებს შორის ისინი, ვინც იმპერიული ოჯახების წევრები არიან, და აღეზარდათ ისინი ბრწყინვალე დემონთა მბრძანებლებად.

ტირანი დემონი ლორდი, არა? ეს სახელი მოგონებებს მიღვიძებს, მაგრამ სინამდვილეში ეს მე ვარ. მაშინ უფრო ხშირად დემონ ლორდ ანოსს მეძახდნენ, მაგრამ როგორც ჩანს, მათთვის უფრო მოსახერხებელი იყო ჩემი მეტსახელის მომავალი თაობებისთვის გადაცემა.

— აკადემიის მიზანია, წინაპართან ახლოს მყოფი დემონთა მბრძანებელი შექმნას და მას დილჰეიდის ყველა მიწების მმართველობის უფლება მისცეს, როგორც ტირანი დემონთა მბრძანებელი ოდესღაც მართავდა. წინაპრის სისხლი ჩქევს შენში და სწორედ ამიტომ მიიღე დელზოგეიდისგან მოწვევის წერილი. გელოდებით, რომ დემონთა მბრძანებელთა აკადემიაში შეხვიდე.

მან თქვა: „წინაპრის სისხლი მოედინება“, მაგრამ მე ვარ ეს წინაპარი.

შესაძლოა, ის აქ ჩემი სისხლიდან მომდინარე გამორჩეული მაგიური ძალის კვალს მიჰყვებოდა, მაგრამ ნუთუ ნაცნობ ადამიანს უფრო ღრმად, უფსკრულში ჩახედვა არ შეუძლია?

ერთი შეხედვით, ამ რეინკარნირებულ სხეულში წინაპრის სისხლი საკმაოდ სუსტია.

თუმცა, თუ მის მდგომარეობას უფრო ახლოს ჯადოსნური თვალთ დააკვირდებით, დაინახავთ, რომ ეს დემონ მბრძანებლის, ანოსის, შეცვლილი სისხლია.

სრული სამართლიანობისთვის უნდა ითქვას, რომ მე ერთი თვის ბავშვი ვარ. და მაინც, მოწვევა მომივიდა, რადგან მათ ჩემში წინაპრის სისხლი და გარკვეულ დონეზე მაღალი მაგიური ძალა იგრძნეს და წერილები ყველას გაეგზავნა, ვინც მოთხოვნებს აკმაყოფილებდა. „კრუსტის“ მაგიის უნარის მქონე დემონებისთვის ასაკს მნიშვნელობა არ აქვს.

— ითვლება, რომ წინაპარი დემონთა მბრძანებელი წელს რეინკარნაციას განიცდის.

როგორც ჩანს, ჩემი ხელახლა დაბადების დღის შესახებ ცოდნა თაობიდან თაობას გადაეცემოდა და დღემდე მოაღწია.

— წელს, დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში შესულთა შორის იქნებიან პერსპექტიული დემონები, რომლებსაც ქაოსის თაობა ეწოდებათ და მოსალოდნელია, რომ ერთ-ერთი მათგანი წინაპრის რეინკარნაცია იქნება. ხოლო როდესაც წინაპრის დემონი მბრძანებელი დაბრუნდება, დელზოგეიდი ყველა დემონის სიხარულით აყვავდება.

მესმის. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, რეინკარნირებული მეს საპოვნელად დემონთა მბრძანებლის აკადემია არსებობს.

თუ ასეა, მაშინ რატომ არ უნდა წახვიდე იქ.

გარდა ამისა, მინდა საკუთარი თვალთ ვნახო ჩემი შთამომავლები და ის პერსპექტიული დემონები, რომლებსაც ქაოსის თაობას უწოდებენ.

- რა თქმა უნდა. წერილობითი მოწვევა მივიღე.

„გულწრფელი მოუთმენლობით ველით თქვენს ვიზიტს, ო, წინაპრის სისხლის მემკვიდრევ“, - თქვა ბუმ და გაფრინდა.

ასე რომ, რადგან უკვე გადავწყვიტე, უმჯობესი იქნებოდა, დიდხანს არ გადამედო.

და თუ დელზოგეიდში წასვლას ვაპირებდი, ასეთი ჩაცმულობა ალბათ შეუფერებელი იქნებოდა.

ჯადოსნური „კრუსტი“ გამოვიყენე. ჩემი სხეული სინათლემ მოიცვა და თექვსმეტი წლის ასაკამდე მომწიფდა. სარკეში შავი თვალებით ახალგაზრდა შავგვრემანი დავინახე. საკმაოდ გამზდარი ბიჭი გავხდი, მაგრამ ძირითადად ჩემი ყოფილი გარეგნობა შევინარჩუნე. ჰოდა, თავიდან დავიბადე. ალბათ, ესეც გამომადგება.

ოთახიდან გამოვედი და დერეფნისკენ გავემართე. უკვე ღრმა ღამე იყო.

დედა და მამა უკვე სძინავთ, ამიტომ ვერაფერი შემაჩერებს, რომ არ გავცურდე, გავიფიქრე და შესასვლელი კარის სახელურს შევეხე.

„ვინ ხარ?“ - გავიგე უკნიდან დედაჩემის ხმა.

ჰმ, გაიღვიძა, ჯანდაბა. გარდა ამისა, ამ ზრდასრულ ფორმაში, როგორც ჩანს, ვერ მიცნო.

როგორც არ უნდა იყოს, შევტრიალდი და ახსნა გადავწყვიტე.

- ანოსიკ? ისევ გაიზარდე? - თქვა დედამ, როგორც ჩანს, ჩემი სახე დაინახა.

- კარგია, რომ გაიგე.

- მესმის. ანოსიკი რომც ცოტათი გაიზარდა, მაინც საკუთარი თავი რჩები.

ცოტა უხერხულად ვგრძნობ თავს, რომ მე, დემონების მბრძანებელს, სიყვარულით „ანოსიკს“ მეძახიან, მაგრამ რამდენჯერაც არ უნდა შევასწორო, არაფერი შეცვლილა, ასეც იყოს.

- სად მიდიხარ ასე გვიან? გარეთ საშიშია.

მიუხედავად იმისა, რომ ხელახლა დავიბადე, მაინც მისი შვილი ვარ. ახლა, როცა დამიჭირეს, ალბათ ჩუმიად წასვლას ველარ შევძლებ.

- დედა, დემონთა მბრძანებლის აკადემიის შესახებ იცი?

თავი ჩაფიქრებულმა გააქნია, როგორც ჩანს, ვერ ხვდებოდა, რას ამბობდნენ.

- არა, არ ვიცი. სად არის ეს სკოლა?

— აქედან შორსაა, დილჰაიდამდე.

- რა არის ასეთი განსაკუთრებული ამ სკოლაში, ასეთ შორეულ ქვეყანაში?

- მოწვევის წერილი მივიღე და იქ წასვლაზე ვფიქრობ. ჰოდა, მინდოდა წასვლა და მისი ნახვა.

- ნ-არა! სკოლაში საშიშია, ასე შორს! შენ მხოლოდ ერთი თვის ხარ, ანოსიკ!

...ჰმ, მიუხედავად იმისა, რომ მან თქვა, რომ ერთი თვის ვიყავი...

მე მართლაც სულ რაღაც ერთი თვის წინ დავიბადე, მაგრამ მისი დამოკიდებულება ჩვილობისას რეინკარნირებულის მიმართ პრობლემებს ქმნის. თუმცა, ის საერთოდ არ სჯერა რეინკარნაციის ისტორიების. ჯანდაბა, დემონთა მბრძანებლის ნიშანსაც კი არაფერი აქვს მისთვის მნიშვნელოვანი.

- დედა ასე შორს ვერ წავა, შენს ამ დილჰეიდთან. ახლოს მაგიის სკოლაა, რა არის ამაში ცუდი?

- მაგიის სკოლაში არაფერი მაქვს სასწავლი. გარდა ამისა, მე თვითონ წავალ იქ, დედა, შენ არ ხარ ვალდებული ჩემთან ერთად წამოხვიდე.

- არას ვამბობ! ანოსიკ, შენ მხოლოდ ერთი თვის ხარ. როგორ შემიძლია ასეთ ასაკში მარტო ცხოვრება გაგიშვა? საიდან იშოვი ფულს?

— მე თვითონ მოვიგებ.

- როგორ? ცხოვრება არც ისე ღმობიერია...

ჯადოსნური ძალა ჩემს ხელისგულში მოიკრიბა და მის ადგილას ოქროს ზოდი გამოჩნდა.

- რა?... ეს არ შეიძლება იყოს... ეს არ არის ჯადოსნურად შექმნილი ყალბი... არამედ ნამდვილი ზოდი...

რადგან დედაჩემი შემფასებლად მუშაობს, ძვირფასი ლითონების შეფასება მისი სპეციალობაა. ახლა კი, როცა ამას ხედავს, აუცილებლად მიხვდება, რომ ფულის შოვნა ადვილად შემიძლია.

- როგორ გააკეთე, ანოსიკ? ციხესიმაგრის ბრძენკაც კი არ შეუძლია ასეთი მაგიის გაკეთება.

როგორც ჩანს, დედა საკმაოდ გაკვირვებული იყო. დიახ, ალბათ მართალია. რაც შეეხება ციხესიმაგრის ბრძენკაცს, ის ჯადოქარია, რომელიც ამ ქვეყანაში პირველი ან მეორე ადგილისთვის იბრძვის.

და მიუხედავად იმისა, რომ ისინი ადამიანები არიან, მითიურ ეპოქაში ასეთი მაგიის გამოყენება რომ არ შეეძლოთ, ყველაზე ადრე დაასრულებდნენ ცხოვრებას. როგორც ჩანს, ცხოვრება ზედმეტად მშვიდი გახდა.

„დედა, ამ სამყაროში რეალურად არსებული რაღაცის შექმნა შექმნის მაგიის საფუძველია. მითრილის ან ორიხალკუმის მსგავსი წარმოსახვითი ლითონების შექმნა ამ

მაგიის მხოლოდ საწყისი დონეა. დემონთა მბრძანებლისთვის ანოსისთვის ეს ბავშვის თამაშია.“

ახლა ოდნავ მაინც დაიჯერებს, რომ ხელახლა დავიბადე?..

- ს-მაინც არ შეგიძლია! მაშინაც კი, თუ ასეთი საოცარი მაგიის გამოყენება შეგიძლია. სხვათა შორის, ანოსიკ, საკუთარ თავზე მესამე პირში ნუ ილაპარაკებ, კარგი? რადგან გაიზარდე, საკუთარი სახელით ნუ მიმართავ საკუთარ თავს.

ჰმ, მაგრამ ეს ამ საკითხს არ ეხება...

- როგორია ეს დემონთა მბრძანებლის აკადემია? რას გასწავლიან იქ?

მაშ, რა ვქნა? პრინციპში, იქ ძალით ადვილად შემიძლია წასვლა.

- ყველაფერი კარგადაა, იზაბელა.

მამა სახლის უკანა ეზოდან გამოვიდა.

- არ არის საჭირო იმ ადამიანის შეჩერება, რომელმაც თავისი გზა აირჩია.

- მაგრამ ძვირფასო, ანოსიკი მხოლოდ ერთი თვისაა. და ჩვენ ცოტა რამ ვიცით ამ დემონთა მბრძანებლის აკადემიის შესახებ.

— ტყუილად არ ამბობენ: „ადამიანი სამ დღეში შეიძლება უცვლელად შეიცვალოს“. ანოსი უკვე ერთი თვისაა. ამიტომ, მასზე ათჯერ მეტხანს უნდა ვაკონტროლოთ. თუმცა, მამა უფრო ყურადღებიანი ვერ გახდება.

კი. კი, მათთან ერთი თვის ცხოვრების შემდეგ, რამდენიმე რამ გავიგე მათ შესახებ.

დედას ძალიან აღვზნებული ბუნება აქვს, მამა კი ცოტა ზარმაცი.

„მამაშენი გესმის, ანოს. დემონთა მბრძანებლის აკადემია განა ის სკოლა არ არის, რომელიც ჯადოქარ მეფეს ^{1-ს ზრდის} ? ანოსი მაგიაში კარგია, ამიტომ გასაკვირი არ არის, რომ გადაწყვიტა მისი დაუფლება.“

— ...კარგი, უხეშად რომ ვთქვათ, კი, რაღაც მსგავსი...

სინამდვილეში ყველაფერი სულ სხვანაირად იყო, მაგრამ ასე ეფიქრა.

„განაგრძე, ანოს“, - მითხრა მამამ გამამხნეველები ტონით და ზურგში მომიწვა.

- შეიძლება?

მამამ თავი დაუქნია.

- მაგრამ ჩვენც შენთან ერთად წამოვალთ.

...რა?

- როგორც კი ბავშვი აირჩევს თავის გზას, მშობლების მოვალეობაა, მხარი დაუჭირონ მას. და ჩემი სიტყვების მიუხედავად, შენ მხოლოდ ერთი თვის ხარ. ჯერ კიდევ ძალიან პატარა ხარ.

— ...ანუ შენც დელავ?

მამაჩემმა თითი ჩემკენ გაიშვირა.

- შენ არაფერი გესმის, ანოს. ხედავ, როცა ვაჟი მოგზაურობაში მიემგზავრება, მშობლები მარტოსულები ხდებიან. ბოლოს და ბოლოს, შენ ხომ ახალი დაბადებული ხარ. ჩვენი მარტოობა კი შენი ახალგაზრდობის უკუპროპორციული იქნება.

მამა განგებ რთულ სიტყვებს იყენებდა. *ჯობია, თავზე მაღლა ახტომას არ ეცადო*, გავიფიქრე.

- მითხარი, იზაბელა, შენც მარტოსული ხარ?

- ჰმ... არასდროს მეგონა, რომ ასე სწრაფად გაიზრდებოდი... ბოდიში. მეგონია, ანოსიკი საოცრებაა, რომელსაც ღმერთმა წარმოუდგენელი ძალა მისცა. ასე რომ, ალბათ ფიქრობ, რომ დედა გიშლის ხელს, მაგრამ მე უბრალოდ მინდოდა შენთან ცოტა ხნით მაინც ვყოფილიყავი.

და მაინც, არ ვიცოდი, რა მეთქვა მათთვის.

ჩემს რეინკარნაციამდე მშობლები არ მყავდა.

დედა გარდაიცვალა.

მამაჩემზე არ ვიცი, ან ისიც გარდაიცვალა, ან მიმატოვა.

ყოველ შემთხვევაში, მშობლებთან არასდროს მქონია კომუნიკაცია.

ამიტომაც არასდროს მიფიქრია ამაზე.

თუმცა...

- კარგი, რადგან მარტოსული იქნები, დაე, ასეც იყოს.

როდესაც ეს ვთქვი, დედაჩემს სახე გაუბრწყინდა.

- შესანიშნავია, გადაწყვეტილია! ახლავე დავიწყებ გადასასვლელად მზადებას. და არ ინერვიულო. შენი მამა ოსტატი მჭედელია, ასე რომ, სადაც არ უნდა წავიდეთ, გვექნება რაღაც, რითაც ვიკვებებით!

ასე რომ, ჩვენი სამსულიანი ოჯახი დილჰეიდში გადავიდა საცხოვრებლად.

შენიშვნები

1. ამ ორიგინალურ წინადადებაში იეროგლიფ „魔“-ს (მა) მეშვეობით დაფარულია სიტყვათა თამაში, საქმე იმაშია, რომ იაპონურად დემონების მბრძანებელია: „魔王“, მაგრამ ამავედროულად იაპონურად მაგია/ჯადოქრობაა: „魔法“ და ანოსის სიტყვების გათვალისწინებით, რომ მისი მამა ცოტა სულელია, გუსტამ, სავარაუდოდ, სიტყვა „魔王“ განმარტა, როგორც: „ჯადოქრების მეფე“, რადგან პირველ კანჯი „მა“-ს აქვს როგორც დემონური, ასევე ჯადოსნური კონოტაცია სიტუაციისა და კონტექსტიდან გამომდინარე. გადავწყვიტე, ეს ადაპტირებულიყო ტოლკინის ცნობილი პერსონაჟის მეშვეობით, რომელიც ჯადოქარია, მაგრამ ამავე დროს ბნელი კონოტაციით. უფრო მეტიც, „魔法使の王様“, რომელსაც ანოსის მამა იყენებს, ძალიან კარგად შეიძლება ითარგმნოს ასე, რადგან: „魔法使“ შეიძლება ითარგმნოს როგორც: ჯადოქარი; ჯადოქარი; ილუზიონისტი, ჯადოქარი.

§ 2. ძალიან სუსტი შთამომავლები

რამდენიმე დღის შემდეგ.

ჩემს წინ ჩემი ციხის მთავარი კარიბჭე იყო, რომელიც ძალიან მენატრებოდა.

ერთადერთი ციხესიმაგრე, რომელიც სამგანზომილებიანი ჯადოსნური წრის სახით შეიქმნა და ორი ათასი წლის შემდეგაც კი ისე დგას, თითქოს არაფერი მომხდარა. ციხის ბირთვში ჯადოსნური ძალის განსაკუთრებული საძირკველია, რომლის წყალობითაც ციხის ძირითადი ნაწილები ავტომატურად აღდგება, თუ ისინი განადგურდება. როდესაც ბარიერი შევქმენით, ციხესიმაგრე ნაწილობრივ ჩამოინგრა, მაგრამ ახლა ის პირვანდელ მდგომარეობას დაუბრუნდა. ერთადერთი, რაც შეიცვალა, სახელია. ახლა მას დემონთა მბრძანებლის აკადემია ჰქვია.

ჩემს ირგვლივ, მთავარი კარიბჭიდან, ერთმანეთის მიყოლებით სხვა ხალხი გადიოდა. როგორც ჩანს, ყველა მათგანი გამოსაცდელი იყო და მისაღები გამოცდების ჩაბარებას აპირებდა.

- მოითმინე, ანოსიკ!

მიუხედავად იმისა, რომ ვუთხარი, რომ ეს აუცილებელი არ იყო, რადგან მისაღები გამოცდების შესახებ იცოდნენ, დედაჩემმა და მამაჩემმა შეგნებულად დამთანხმდნენ სკოლაში წაყვანაზე.

და თითქოს ეს არ კმაროდა,

- შენ იქ... კარგი, ზოგადად... ჰეჰ, ჰეჰ, ჰე-ჰე, ძალიან ნუ ღელავ! - ჩაილაპარაკა მამამ.

- არა, თავი მოიკრიბე, მამა.

- ოჰ-ოჰ! შენი ტონით თუ ვიმსჯელებთ, აუცილებლად კარგად იქნები.

- ჰმ. ჩვენი ანოსიკი მხოლოდ ერთი თვისაა და უკვე ისეთი მონდომებული გახდა! გამოცდას აუცილებლად ჩააბარებს!

ეს აშკარაა, მაგრამ ჩემს გარდა, დემონი ჩემს მშობლებთან ერთად არ მოსულა.

და ცოტა შემრცხვა ჩემს გარშემო მყოფების გამომეტყველების გამო.

- კარგი, წავალ.

შემოვბრუნდი და მთავარი კარიბჭის წინ განლაგებული დემონების რიგისკენ წავედი.

- მოდი ანოს, წადი! მოდი ანოს, წადი!

ჰმ, ძალიან ვწუხვარ მამაჩემის გამო...

მაგრამ, როგორც ჩანს, ასეთი არიან ადამიანების მშობლები. ისინი გასაკვირად კარგები არიან, უბრალოდ, როგორ ვთქვა... ცოტათი მაბნევენ.

- ჰურა! ჰურა, მიშა! იბრძოლე! იბრძოლე, მიშა! - უკნიდან კიდევ ერთი მამის უხერხული, გამამხნეველელი შემახილი გავიგე.

სწრაფად შევხედე და დავინახე წვერიანი, მკაცრი გამომეტყველების კაცი, რომელიც ხმამაღლა ყვიროდა და მუშტებს კრავდა.

მიუხედავად იმისა, რომ მის ძარღვებში დემონის სისხლი ჩქეფდა, ადამიანის სისხლი, ალბათ, უფრო სქელი იყო. ის დაახლოებით მამაჩემის მსგავსი იყო, რაც იმას ნიშნავს, რომ ის ალბათ ადამიანი იყო.

ამ კაცის მზერის წინ ძალიან მორცხვი გოგონა მიდიოდა, ცარიელი გამომეტყველებით და ფეხებს ძლივს ამოდრავებდა. პლატინისფერი თმა გვერდებზე გრძელი ჰქონდა და ქანაობიან კულულებად ჰქონდა დახვეული. უკან კი უფრო მოკლე, მაგრამ წინიდან ძნელი შესამჩნევი იქნებოდა. საკმაოდ საყვარლად გამოიყურებოდა, მწვანე თვალები, სწორი ცხვირი და უმანკო გამომეტყველება ჰქონდა.

მას შავ-თეთრი ტონების სჭარბად გაფორმებული მოსასხამი ეცვა. დემონური ჭრილი და დიზაინი ჰქონდა? თუ ასეა, მაშინ შესაძლოა მისი ორივე მშობელი ისეთივე ადამიანი არ იყოს, როგორც ჩემი. დედამისი დემონია?

„წამოდი, ანოს, წადი! წამოდი, ანოს, წადი!“ მამაჩემის ხმა გაცილებით ხმამაღლა გაისმა, სანამ მთავარ კარიბჭეს შევაბიჯებდი.

ზემოხსენებული გოგონა ცნობისმოყვარეობით შემობრუნდა და შემდეგ, მამაჩემის მზერას მიჰყვა, მე შემომხედა.

- ა...

პირდაპირ ერთმანეთს ვუყურებდით.

„ერთი პრობლემა გვაქვს“, - ვთქვი მე.

რაზეც ქალმა გაიღიმა, თითქოს შერცხვა.

„...ჰმ...“ გოგონამ მოკლედ გამოხატა თანხმობა.

და მან სხვა არაფერი თქვა. ენა დაეზა? ან იქნებ ჩუმი?

მაგრამ, როგორც ჩანს, მას ჩემი არ ეშინია.

- მე მქვია ანოს. ანოს ვოლდიგოდი.

ამის თქმის შემდეგ მივხვდი, რომ ცოტა არაგონივრულად მოვიქეცი.

ბოლოს და ბოლოს, ეს არის წინაპარი დემონი მბრძანებლის სახელი. მიუხედავად იმისა, რომ ერთი მხრივ, მინდა თავიდან ავიცილო ზედმეტი დაბნეულობა, მეორე მხრივ, სინამდვილეში არ მაქვს ამის დამალვის განსაკუთრებული მიზეზი.

ჰოდა, მაინც გაიგებდნენ. განსხვავება მხოლოდ ისაა, თუ როდის: ადრე თუ გვიან.

— ...მიშა...

მოლოდინის საწინააღმდეგოდ, მან ჩემი სახელი არ ახსენა.

-...მიშა ნეკრონი...

უცნაურად მომეჩვენა, რომ მან არანაირი ინტერესი არ გამოხატა, მაგრამ არა უშავს.

ბოლოს და ბოლოს, ორი ათასი წელი გავიდა. ყველას არ აინტერესებს აუცილებლად დემონთა მბრძანებელი ანოსი.

- სასიამოვნოა შენი გაცნობა, მიშა.

„... ჰმ...“ - უპასუხა მიშამ, ისევ მოკლედ.

და როდესაც კარიბჭეში გასვლას ვცდილობდით, ვიღაც ბიჭი გადაგვიდგა.

მას მუქი კანი და ფოლადივით მტკიცე სხეული ჰქონდა. თეთრი თმა იმავე სიგრძეზე მოკლედ ჰქონდა შეჭრილი და დაახლოებით 20 წლისას ჰგავდა.

„ჰა! მშობლებთან ერთად მოვედი მისაღებ გამოცდაზე! როდიდან გახდა დემონ ლორდის აკადემია საბავშვო ბაღი?“ - გვითხრა ბიჭმა ღიმილით, აშკარად ცუდი განზრახვით, თითქოს ზემოდან გვიყურებდა ზიზღით.

ჰმ, რატომ გააკეთა ეს უცებ?

— ...ჰეი, ის არის?

- კი... საქმე ცუდადაა... ამპარტავან ზეპესს თვალი დაჰკრა, არ ვიცი, ახლა საკუთარი ფეხებით შეძლებს თუ არა წასვლას.

როგორც ჩანს, ის საკმაოდ ცნობილი ადამიანია.

სხვათა შორის, მარჯვნივ რიგია. იქ საჯარო წარმოდგენებისთვის არენა უნდა იყოს, მაგრამ... ოჰ, გასაგებია. მახსოვს, ამბობდნენ, რომ მისაღები გამოცდა რეალურ შესაძლებლობებს ამოწმებს.

- მიშა, ბრძოლები შენი სტილია?

— ...სინამდვილეში არა...

არა, ეს ნიშნავს. ახლა სიმშვიდეა, ასე რომ, ამაში ცუდი არაფერია.

ჩვენ მარჯვნივ გადაჭიმული ხაზისკენ გავემართეთ.

- შე ნადირალა!!.. ჰეი, მომისმინე, გეუბნები!!

მის ზედმეტად ხმაურიან ზარზე შევბრუნდი.

ეს ბიჭი გამტერებული მიყურებდა.

- უჰ, საბოლოოდ შემობრუნდი.

ჰმ, ის რატომღაც მტკიცნეულად უზრდელია ჩემი შთამომავლის მიმართ.

ჩვენ მას პატარა გაკვეთილი უნდა ვასწავლოთ.

- ბოდიში, შენი მაგიური ძალა იმდენად სუსტია, რომ უბრალოდ ვერ შეგამჩნიე.

- რ-რა თქვი ახლახან?!.. - ბიჭმა მაშინვე ბრაზი აფეთქდა, თვალები აემღვრა, - იცი, ვის შეურაცხყოფა მიაყენე? მე, დემონურ ჰერცოგ ზეპეს ინდუს!

- დემონი ჰერცოგი?.. არა, მის შესახებ არასდროს მსმენია. ის ცნობილია?

აჰ, გასაგებია. ეს მეტსახელი მითიური ეპოქიდან არ არის, არამედ იმ ორი ათასი წლის განმავლობაში გაჩნდა.

„ჰეი, მისმინე, ფრიკო, თუ ბოდიშის მოხდა გინდა, ახლა დროა“, - თქვა მან უკიდურესად ცივი ხმით.

ზეპესმა დაუნდობლად შემომხედა და კიდევ უფრო მაგრად მომიჭირა მუშტი. მასში მაგიური ძალის ნაწილაკები დაგროვდა და მრავალი მაგიური წრე გაჩნდა.

ჯადოსნური წრე ერთი... ორი... სამი... ხუთმხრიანი იყო.

მან უეცრად გაშალა ხელი და მასში შეკუმშული სიბნელის შავი ალი გამოჩნდა.

- რა...?!

- კარგი, გაგიკვირდა? სულ ესაა. შეწყალება ითხოვე და თუ ჩექმებს გამილოკავ, გაპატიებ. თორემ სიბნელის ეს ალი, რომელსაც ღმერთების ფერფლად დაწვაც კი შეუძლია - „გრესდე“¹, ამ გოგოს ჩონჩხად აქცევს. ჰა-ჰა-ჰა-ჰა!

რა... რა ჯანდაბა...

რა დაბალი დონის მაგიური ფორმულაა ეს? მან შექმნა ჯადოსნური წრის ხუთი ფენა სპეციალურად ასეთი ძალის „გრესდის“ გამოსაყენებლად?

ბუნებრივია, გამიკვირდა, რადგან მთელი ეს თავხედობა იმისთვის იყო, რომ მეჩვენებინა მაგია, რომელიც ბავშვის ასანთის თამაშზეც კი ჩამორჩებოდა.

საწყალი ბავშვი, ჯადოსნური ძალით არ დაჯილდოებულა, მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი შთამომავალია.

— მე არ მაინტერესებს წვრილმანებთან თამაში.

„უჰ“, - ამოვისუნთქე. ეს საკმარისზე მეტი იყო იმისთვის, რომ ზეპესის ხელისგულში გამოძახებული „გრესდე“ ამომეღო.

- ფ-რა... ჯანდაბა... შეუძლებელია! ეს შეუძლებელია!! - იყვირა მან, თვალები აუფართოვდა, - ჰეი, შე ბა-ა-ა-ა... რა ჩაიდინე?!..

- რა გიკვირს? ახლახან ჩავაქრე შენი ანთებული ასანთი.

- შენ ჩემს „გრესდეს“ უწოდე: „ანთებული ასანთი“?!..

პირველ რიგში, მე და ზეპესი ფუნდამენტურად განსხვავებულად ვიყენებთ მაგიურ ძალას. ის მთელი ძალით იყენებს მაგიას და გიჟივით აგროვებს მას, ჩემთვის კი მაგია ბუნებრივად თან ახლავს ყველა მოქმედებას.

მითიურ ეპოქაში ის ნამდვილად მოკვდებოდა ასეთი უნარის გარეშე, მაგრამ... არა, იქნებ სწორედ მშვიდობიანმა განწყობამ გამოიწვია მაგიის ასეთი დეგრადაცია?

მაგრამ მე ვფიქრობ, რომ ეს ეპოქა კარგია, რადგან ასეთ სუსტ დემონებს შეუძლიათ ასეთი თავხედობის ატანა.

- არც კი გქონდეს იმედი, რომ... ცოცხალი წახვალ... ასეთი შეურაცხყოფის შემდეგ, ცელქო!..

თუმცა, რაც არ უნდა არ მინდა ამაზე ფიქრი, მან... ჯერ ვერ შეამჩნია ჩვენს დონეებს შორის განსხვავება?

„ცოტა ხანი მოიცადე“, - გაისმა ჩემი ხმა და სწორედ ამ დროს ზეპესის სხეული გაშეშდა, თითქოს ხელები და ფეხები შეკრული ჰქონდა.

— ... კარგი, კიდეც რა?

- რა... ვერ ვმომძრაობ... რა ხდება?!...

აჰ, გასაგებია. მე ის ჩემი სიტყვებით ვაიძულე, რომლებშიც დაუფიქრებლად მაგიური ძალა ჩავდე.

როგორც ჩანს, მისი ანტიმაგია ძალიან სუსტია, რადგან ის ასეთ მარტივ სიტყვიერ მაგიას დაემორჩილა.

- კარგი, ახლა შენს საქციელზე დაფიქრდი.

როგორც კი ეს ვთქვი, ზეპესის სახე მაშინვე უკიდურესად სინანულით გამოიყურებოდა.

„მე არ მითქვამს ის, რაც... რაც პირველ შეხვედრაზე უნდა თქვა... ა-ა-ა, მინდა კუთხე ვიპოვო და იქ დავიმალო... არ მაპატიებენ...“ ზეპესმა განაგრძო თვითგმოზა, სვეტივით იდგა, საშინელებათა ფრინველივით.

— ...და ის მაგარია. მან თავად ზეპესს აიძულა ბოდიში მოეხადა...

- კი. სხვათა შორის, ნახე? მან მყისიერად აორთქლდა თავისი „გრესდე“. ალბათ, რაღაც კარგი ანტიმაგია აქვს...

„...მე ის აქამდე არასდროს მინახავს, მაგრამ შეიძლება ქაოსის თაობის ბნელი ცხენი იყოს...“ - გაკვირვებული ხმით თქვეს გამოსაცდელებმა ამის დანახვისას.

ეს გაზვიადებაა. ყოველ შემთხვევაში, ხმას მოვუწონე. მისი ჯადოსნური ძალის მიუხედავად, ადამიანს შეუძლია ათ წუთში გათავისუფლდეს იძულებისგან.

- ბოდიში, რომ გალოდინეთ. წავიდეთ. - დავუძახე მიშას, რომელიც მელოდებოდა და გზა განვაგრძე.

„...ანოს...“ - წვრილი ხმით დამიძახა.

- რა მოხდა?

— ...ძლიერი ხარ?..

- ჰა. - ღიმილი ვერ შევიკავე, - კარგი, არ უარყოფ, მაგრამ ეს სხვა შემთხვევაა.

„... და მერე რა?“ იკითხა მიშამ და ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

- ის უბრალოდ ძალიან სუსტია.

ჩვენ არენაზე შევედით, სადაც გამოცდა ტარდებოდა.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია როგორც „დემონური ალი“.

§ 3. პრაქტიკული გამოცდა

ხაზები არენის სექციებად იყო დაყოფილი.

ახლოს რაინდების ქანდაკებები იდგა, რომლებზეც მოლაპარაკე ბუები ისხდნენ.

— გთხოვთ, დაიკავოთ თქვენი ადგილი თქვენს მოსაწვევ წერილებში მითითებული ანბანის ასოს შესაბამის რიგში.

ჩემს წერილს დავხედე და იქ ასო „F“ იყო.

- მიშა, რა არის შენი?

- "ე".

მან მოსაწვევი წერილი გაშალა და მაჩვენა.

თითოეული ხაზის ბოლოს ლივლივებენ ბუები, რომლებსაც ხელში ეჭირათ პერგამენტები, რომლებზეც სხვადასხვა ასოები იყო დაწერილი, როგორც ჩანს, მოსაწვევებზე დაწერილის მსგავსი.

- კარგი, ნეტავ შეგეძლოს დარეგისტრირება.

- კი.

მიშა და მე დავშორდით და მე F რიგში შევუერთდი. დასაწყისი სადღაც შორს იყო, მაგრამ გადავწყვიტე, სიტუაცია შემეფასებინა და შორიდან ჩემი ჯადოსნური თვალებით მეყურებინა. როგორც ჩანს, ყველას ერთმანეთის მიყოლებით უშვებდნენ მოსაცდელ ოთახში.

ცოტა ხანს მომიწევს ლოდინი ჩემს ჯერზე. ბოლოს და ბოლოს, აქ დაახლოებით ასი ადამიანია. და თუ რიგში მდგომთა საერთო რაოდენობას შევკრებთ, დაახლოებით შვიდასი ადამიანი გამოვა.

მიუხედავად იმისა, რომ ათასობით წელი გავიდა, როგორ გაიზარდა ჩემი შთამომავლების რიცხვი ასე ძალიან? როგორც ჩანს, არ უნდა მენერვიულა ჩემი სისხლის ხაზის გაწყვეტაზე. ვფიქრობდი, ჩემს ჯერს ველოდებოდი, თავი ღრუბლებში მქონდა.

გარკვეული დროის შემდეგ რიგის დასაწყისში აღმოვჩნდი და ჩემს წინ მოსაცდელი ოთახი იყო. შიგნით შევედი და იქ ბუც დამხვდა.

ვისი ნაცნობია ეს?

მისი დათვალიერებისას, მაგიური ძალის კვალი არ შემიმჩნევია. ალბათ, ოსტატურადაა დამალული, რომ მისი მფლობელის ვინაობა ვერ დადგინდეს. როგორც ჩანს, ამ ეპოქაშიც კი ცოტა თუ ფლობს ღირსეულ მაგიას.

- კეთილი იყოს თქვენი მობრძანება, გთხოვთ, შემობრძანდეთ. ახლა აგიხსნით პრაქტიკული მისაღები გამოცდის ჩატარების პროცედურას.

უნდა განსაჯოს, ჩაირიცხა თუ არა ვინმე მოწვევისა და გამოცდის ჩაბარების საფუძველზე? მიუხედავად იმისა, რომ შეიძლება ასე არ იყოს, დარწმუნებული ვარ, მათი მთავარი მიზანი რეინკარნირებული წინაპრის დემონი მბრძანებლის დადგენაა.

ეს ჩემი პირველი რეინკარნაციაა. მოგონებების შენარჩუნებით რეინკარნაცია უჩვეულო არ უნდა იყოს, მაგრამ, როგორც ჩანს, სხვა დემონებმა არ იციან, რამდენად თვითშეგნებული უნდა იყოს დემონი ლორდი ანოსი.

იგივე შეიძლება ითქვას იმ ფაქტზეც, რომ წლებანდელ სტუდენტებს შორის რეინკარნირებული დემონთა მბრძანებელია. ქაოსის თაობას პერსპექტიულს უწოდებენ, თუმცა აქედან გამომდინარეობს, რომ მათ უკვე აჩვენეს თავიანთი ნამდვილი ძალა. ამიტომ ძნელი დასაჯერებელია, რომ მე ერთადერთი ვარ, ვინც ერთი თვის წინ დაიბადა.

შესაძლოა, ისინი თვლიან, რომ დემონი ლორდი წინაპარი არ იბადება ჩვილად, არამედ მაშინვე რეინკარნირებულია ძლიერ, ძალით აღსავსე ჭურჭელში. ან შეიძლება არსებობდეს სხვა შემთხვევა, როდესაც ძალა და მოგონებები მაშინვე არ ბრუნდება.

შემიძლია ეს ყველაფერი საკუთარი თავის გამხელით დავასრულო, მაგრამ... ფაქტობრივად, უკვე იმდენად ვარ ჩაფლული ყველაფერში, რაც აქ მოიგონეს, ამიტომ წესიერების გულისთვის, მეც ასე მოვიქცევი.

— პრაქტიკული გამოცდა აპლიკანტებს შორის დუელია. ხუთჯერ გამარჯვებულები მაგიური ძალის გაზომვისა და შესაფერისობის შეფასების წარმატებით ჩაბარების შემდეგ დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში ჩაირიცხებიან. სამწუხაროდ, დამარცხებულები გამოეთიშებიან.

მაშინაც კი, თუ წინაპარი დემონთა ლორდი ხარ და წაგების შანსი მილიონში ერთია?

და იმ ბიჭის მიერ გამოყენებული მაგიის მიხედვით თუ ვიმსჯელებთ, მათ ალბათ შეუძლიათ გითხრან, წინაპარი ხარ თუ არა.

გამოცდა ცოტა მარტივია, მაგრამ ამ ეტაპზე შესაძლოა, ზუსტად ასე იყოს.

— დაშვებულია ნებისმიერი იარაღი, ჯავშანი და ჯადოსნური არტეფაქტი. გაქვთ კითხვები?

- არა მგონია.

- მაშინ, წინაპრის კურთხევა იყოს თქვენთან.

მოსაცდელი ოთახის ბოლოში კარი გავადე. მის იქით გრძელი, ვიწრო, სწორი, ქვის იატაკით მოპირკეთებული, ცუდად განათებული დერეფანი მოჩანდა.

მიუხედავად იმისა, რომ ეს ჩემი პირადი ციხესიმაგრეა, თავდაპირველად ის ისეთი ადგილი იყო, სადაც მოწინააღმდეგეებს საჯაროდ შეეძლოთ ბრძოლა. სინამდვილეში, აქ პირველად გავდივარ.

როდესაც სწორ გასასვლელში მივდიოდი, მალევე შევნიშნე გარედან შემომავალი სინათლე.

დერეფანიდან გამოსვლისას, მაღალი წრიული კედლებით გარშემორტყმულ არენაში აღმოვჩნდი.

კედლებს ზემოთ მაყურებლის სავარძლები იყო, რომლებზეც დემონები აქა-იქ იყვნენ განლაგებულნი.

ყველას ფორმა ეცვა, რამაც მაშინვე დამანახა, რომ ისინი დემონთა მბრძანებლის აკადემიის სტუდენტები იყვნენ.

- გამარჯობა. ისევ შევხვდით.

არენის მოპირდაპირე მხარეს შავვკრემანი ბიჭი იდგა. როგორც ჩანდა, ეს იგივე ბიჭი იყო, ვისთანაც დიდი სირთულის გარეშე გავუმკლავდი, სახელად ზეპესი.

ჰმ. რადგან ჩემი მოწინააღმდეგე პატარაა, მათთვის რთული იქნება იმის გაგება, რომ მე ვარ მისი წინაპარი. მაშ, რა უნდა გავაკეთო?

- მისმინე, საერთოდ მისმენ?

პასუხის გაცემის გარეშე, ორი-სამი ნაბიჯი გადავდგი და ჩემს უკან გასასვლელი ჯადოსნური ბარიერით დაიკეტა.

„ოჰ, ასე გეშინია, რომ გაქცევის გზა გადაგეკეტათ?“ - სიამაყით თქვა ზეპესმა.

- რას ამბობ? უბრალოდ მეცოდები, რადგან არსად გაქცევის საშუალება არ გაქვს. თუმცა, შეგიძლია დარწმუნებული იყო, არ მოგკლავ.

ზეპესმა გაბრაზებულმა ენა დააწკაპუნა.

ჰმ. ისეთი კეთილი ვიყავი, მაგრამ მან ზრდილობა ვერასდროს ისწავლა.

ან იქნებ ის უბრალოდ იდიოტია, რომელმაც ჯერ კიდევ ვერ გააცნობიერა ძალაუფლების სხვაობა?

- გეტყვი ამას, ასე აღარ დაგითმობ. შენს თავზედ ფინჯანს ცრემლებით გაჟღენთილ, საშინელებით შეღებილ არეულ-დარეულ ქაოსად ვაქცევ და შემდეგ მოგკლავ.

ჰა-ჰა, სიცილი ამიტყდა.

- ჰე-ჰე-ჰე, ჰა-ჰა-ჰა, არა-არა, მოკლავ? ვის? მე თუ რამე?

ზიზლით შევხედე ზეპესს.

- იცოდე შენი ადგილი, ჯამბაზო.

მიუხედავად იმისა, რომ ჩემს სიტყვებს თავად ჯადოსნური ძალა ჰქონდა, ზეპესმა ეს ბრძანება არ დაემორჩილა.

მის მუქ ნაცრისფერ ჯავშანზე, რომელიც მას ეცვა, მაგიის საწინააღმდეგო ჯადოსნური წრე გამოჩნდა.

- ჰა! ეს ხრიკი აღარ იმუშავებს. ეს ანტიმაგიური ჯავშანი შეიცავს მაგიურ ძალას, რომელიც ნებისმიერ მაგიას ბლოკავს.

მესმის. ის მაგიის საწინააღმდეგოდ უუნარო იყო და ამიტომ ასეთ ჯავშანს ეყრდნობოდა.

ის ისეთი საცოდავია, მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი შთამომავალია.

- იარაღის, ჯავშნისა და ჯადოსნური არტეფაქტების გამოყენება დაშვებულია. დუელი დასრულდება მაშინ, როდესაც ორი მონაწილიდან ერთ-ერთი მოკვდება ან დანებებას გადაწყვეტს. - მთელ არენაზე ცაში მოფრენილი ზუს ხმა გაისმა, - მაშ, დაიწყეთ პრაქტიკული გამოცდა!

ზეპესმა მაშინვე ამოიღო წელზე ჩამოკიდებული ხმალი. ხმლის პირი კაშკაშა ალით იწვოდა.

— რა არის გასაკვირი? ეს არის დემონური ხმალი ზეფრიდი, უძველესი ცეცხლისგან დაბადებული პირი, რომელიც ინდუს ოჯახს თაობების განმავლობაში გადაეცემოდა. ის ჩემს მაგიურ ძალას ათჯერ ზრდის. როგორც ჩანს, ანტიმაგიაში კარგად გამოგდით, მაგრამ ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ამ ხმლის ცეცხლის ჩაქრობას შეძლებთ.

- ჰმ. როგორც ჩანს, არითმეტიკა შენი საქმე არ არის.

„რას გულისხმობ ამით?“ ზეპესმა რისხვა გამოხატა და მანძილი შეამცირა.

— ერთჯერ ათი უდრის ათს.

- რამდენიც გინდა, იმდენი ილაპარაკე!

ზეპესი ძალით წამოხტა მიწიდან. მომდევნო წამს ის ჩემს წინ გამოჩნდა და მე ზეფრიდის დემონური ხმლის რადიუსში აღმოვჩნდი.

- მოკვდი!

ფუჰ, ღრმად ამოვიოხრე.

ის ისეთი ნელია, თუმცა.

ხმალი რომ მქონდეს, ასჯერ მოვკვეთდი თავს, მაგრამ შესაძლოა არსებობენ უფროსები, რომლებიც ძალიან სერიოზულად ეკიდებიან ზავშვთა თამაშებს. ვფიქრობ, მასთან ერთად ვითამაშებ.

და მფლობელის გათვალისწინებით, რა იარაღიც არ უნდა იყოს, არ უნდა მოვერიდო მას.

როდესაც უაზროდ ვიდექი, ზეფრიდის დემონური ხმალი გვერდიდან ელვისებურად გაისმა, თითქმის კისერს შემეხო და შემდეგ პირველად შევხედე პირდაპირ ხმალს.

ეს ცუდია! ბოლო მომენტში დემონურ ხმალს ავეცი თავი.

- ოჰ! ოსტატურად აირიდე თავიდან.

ჰმ. ეს სარისკო იყო. ხმალი რამდენიმე მილიმეტრით რომ გაჭრილიყო, ჩემს სხეულს გამუდმებით მოცული სუსტი ანტიმაგიის ქვეშ შუაზე გატყდებოდა.

ბოლოს და ბოლოს, ეს ოჯახის სამკაულია, რომელიც ინდუს ოჯახს თაობების განმავლობაში გადაეცემოდა. ასეთი ძვირფასი ნივთების გატეხვა არ შეიძლება, რაც არ უნდა უსარგებლო იყოს ეს ბიჭი. მოგვიანებით ნამდვილად დამნაშავედ ვიგრძნობ თავს.

მხოლოდ აქ...

- და ეს დემონური ხმალია?

- ზუსტად. პირველად ხედავ? ეს თანამედროვე მაგია არ არის, ეს ნამდვილი მაგიაა! დიახ, ეს უძველესი ხმალია, რომელიც დემონურ ძალას მალავს, მითიური ეპოქის პროდუქტი. დემონური ხმალი ზეფრიდი!

...და ეს დემონური ხმალია?

შედარებისთვის, მითიური ეპოქის მიწაზე დაცემული ტოტემიც კი გაცილებით მეტ მაგიურ ძალას შეიცავდა.

მიუხედავად იმისა, რომ მან თქვა, რომ ეს იმ ეპოქის პროდუქტი იყო, დიდი ალბათობით, ის ყალბი იყო. ნამდვილ დემონურ ხმლებს აქვთ ნება და ასევე კოლოსალური მაგიური ძალა, რომელსაც შეუძლია მისი მფლობელის ინვალიდობაც კი.

რატომღაც სიტყვა „დემონური მახვილი“ ძალიან უაზროდ დაიწყეს გამოყენება.

- ჰა-აჰ, - შემთხვევით ამოვიოხრე.

რის შემდეგაც ზეფრიდის დემონურ ხმალზე ალი ჩაქრა.

- ჰი-ე-ე-ე-ე-ე! - გაკვირვებული ხმა გაისმა მაყურებლის ადგილებიდან, ზეპესის უხეში კივილის პარალელურად.

- კი-კი!.. მან ზეფრიდის დემონური ხმლის ალი ჩააქრო?!..

— უძველესი ალი, რომელიც, ამბობენ, სამყაროს აღსასრულამდე არ ჩაქრება?.. და მე ვერც კი დავინახე ის მომენტი, როდესაც ჯადოსნური წრე შეიქმნა!!

ზეპესმა კბილები დააჭირა.

- ნამირალა, ეს მართლა მაგია იყო?!..

- რას ამბობ? ახლახან ჩავაქრე. ხმალში არსებული ჯადოსნური ძალის გათვალისწინებით, ვფიქრობ, შემდეგი ალი რამდენიმე წელიწადში აინთება.

ზეპესის გამომეტყველება გაბრაზდა.

— ...დალუქვის მაგია, იძულებითი მაგია და თქვენ ნამდვილად დააგროვეთ აბსურდული დონის მაგიური ძალა, მაგრამ როგორც ჩანს, მხოლოდ არასაბრძოლო მაგია გაქვთ. როგორ გაარღვიებთ ამ ანტიმაგიურ ჯავშანს?

ჰმ. თუ ხელს ამ ჯავშანზე გადავისვამ, ნაწილებად დაიმსხვრევა, მაგრამ მაინც ეს ზრდასრული ადამიანისთვის უღირსი საქციელი იქნება.

- მაშინაც კი, თუ გავრღვევა მოხდება, არაფერია საამაყო.

- უჰ. გაბრაზდი.

- არა, ერთი საინტერესო წინადადება მაქვს. დასაწყისისთვის: უკვე შეცდომაა, რომ მე და შენ ერთ რინგზე ვიბრძვით.

ზეპესმა ფრთხილად შემომხედა.

- წინ წაგიყვან. აქედან ერთ ნაბიჯსაც არ გადავდგამ. ჯადოსნურ წრეებს არ შევქმნი და სიტყვებსა თუ სუნთქვაში ჯადოსნურ ძალას არ ჩავდებ. ხელის ან ფეხის განძრევის, თვალების, თმის გამოყენების ან თვალის დახამხამების გარეშეც კი გაგანადგურებ.

- ჰა! იცრუე, მაგრამ არა. თუ შენი დამარცხების საბაზს ეძებ? როგორც ჩანს, შენი მაგია საბრძოლო ტიპის არ არის... ჰა...

ზეპესმა სისხლი აღებინა.

- არ შეიძლება... ეს არის...

- რა, გაიგე?

ხმა გაისმა: *ტუდუმი*.

- გულისცემა.

მას მხოლოდ მცირე რაოდენობით მაგიური ძალა ჰქონდა, მაგრამ მის მიერ გამოცემულმა ხმამ ზეპესის შინაგანი სამყარო სასტიკად შეარყია. აღსანიშნავია, რომ მის მიერ ატარებული ანტიმაგიური ჯავშანი არც ისე რჩეული იყო. მასზე არსებულ ანტიმაგიურ წრეებს ბევრი ბზარი ჰქონდა და ჩემი გულისცემა მათში გადიოდა.

- ხველა...

ზეპესი მუხლებზე დაეცა, შემდეგ კი უკან გადაიხარა, მთელი სხეულიდან სისხლი სდიოდა.

- ჰმ, აქ უნდა გავჩერდეთ. ბოლოს და ბოლოს, იმის გათვალისწინებით, თუ რამდენად სუსტი ხარ, თუ შემთხვევით გულისცემას გაგიხშირებ, ყველას მოვკლავ.

§ 4. რაც დემონთა მბრძანებლისთვის საღი აზრია, 2000 წლის შემდეგ აბსურდია

შემოვბრუნდი, მაგრამ მაშინვე უკნიდან ხმა გავიგე.

- მოდი... გაჩერდი...

ზეპესი ფეხზე წამოდგა, მაგრამ ჭრილობა ჭრილობა იყო. მისი სხეული ისე არ მოძრაობდა, როგორც სურდა და საბოლოოდ მიწაზე დაცოცავდა.

- ისინი დაგეხმარებიან, თუ სწრაფად განიკურნები. დანებდი.

— ჰა. წინაპრის სისხლით მემკვიდრეობით მიღებული ადამიანისთვის... ასეთ რაღაცეებზე ფიქრი და მტრის ბოლომდე არმოყვანა დემონთა მბრძანებლის შთამომავლობის შეურაცხყოფაა...

დემონ მბრძანებლის შთამომავლები - ესენი დემონ მბრძანებლის შთამომავლები არიან?

მაგრამ მე ვარ ყველა იმ ადამიანის წინაპარი, ვინც სისხლით მენათესავება.

- ბევრს ნუ ლაპარაკობ, თორემ მოკვდები.

- მომკალი.

- არანაირად. ასეთი პატარა თევზის მოკვლას აზრი არ აქვს.

ახლა რა სჭირს მას?

- ჰა! უბრალოდ ამის გაკეთება არ შეგიძლია, არა? ამიტომ მეუბნები, რომ დანებდე. იცოდე, რომ სიკვდილის შემთხვევაშიც კი არ დანებდები!!

შემიძლია და თანაც მყისიერად. უბრალოდ, დანებების ბრძანებით.

— ვიცი, ახლა რას ფიქრობ! იძულებით მაგიას გამოიყენებ, არა? განაგრძე, სცადე. და ნახავ, რომ ამის გაკეთების შემთხვევაშიც კი არ დამანებებ თავს!! ჰა-ჰა-ჰა, ბჰა-ჰა-ჰა.... ღა-ა-ა-აჰ!!

ზეპესის თავზე ფეხი დავაბიჯე და სახე ქვის იატაკს მივადე.

- კარგი, კარგი, რა ამპარტავანი ხარ. დამამცირებელი ტიპი, მზადაა, ასეთი ამაზრზენი უპირატესობის გრძნობით ჩაეფლო.

მაგრამ აქ მან ძალიან საინტერესო რამ ახსენა.

- მაშ, არ დანებდები, თუ იძულებით მაგიას არ გამოვიყენებ?

— ... კი-მართალია... ნაგავი!..

მიუხედავად იმისა, რომ თავზე ფეხი დააბიჯეს, ზეპესი მაინც არ დამშვიდებულა.

და პატარა ადამიანისთვის, ის საკმაოდ წარმატებული იყო თავის უმაღლური როლში.

- ჰმ, ეს გასართობი წარმოდგენა იქნება. იქნებ მეც შენთან ერთად ვითამაშო. თუ იძულების მაგიის გარეშე დანებებას გაიძულებ, გამარჯვება ჩემია. თუ არა, მაშინ შენი.

- ჰა-ჰა! რა, სერიოზულად? რა თავხედი ენა გაქვს. სიკვდილის შემთხვევაშიც კი არ დანებდები!..

თვალის დახამხამებით, კონტრაქტ „ზექტის“ მაგია ჩავრთე.

მასში მივუთითე, რომ დანებდებოდი, თუ ზეპესს იძულებითი მაგიის გარეშე ვერ ვაიძულებდი დანებებას.

„ზექტ“ აბსოლუტურია. კონტრაქტის შეცვლა არ შეუძლიათ როგორც შემსრულებელს, ასევე მას, ვინც მას თავისი მაგიური ძალით აწერს ხელს. ზეპესმა მოაწერა ხელი.

- რა იდიოტი ხარ... რაც არ უნდა მატკინო გული, არ დანებდები. საუკეთესო შემთხვევაში, ვინანებ... ჰა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა!

საჩვენებელი თითი ზეპესის შუბლზე ავწიე.

- ოჰ? ეს რა ჯანდაბაა?..

და მან თითები დაატკაცუნა.

— ...გაჰა...! ...! ...!

ზეპესის ცხედარი მთლიანად გაქრა.

— ... ოჰ. მეგონა, ძალა საკმარისად შევამცირე, მაგრამ მაინც მოკვდა... მესმის.

კარგი, კარგი, მაშინ მე წავაგებ.

ამის შესახებ არაფრის გაკეთება შეუძლებელია.

ფრჩხილით თითის წვერი გავიჭერი და სისხლის წვეთი წამომივიდა.

ეს იყო აღდგომის მაგია „ინგალი“.

ზეპესის სხეული აღადგინეს და ის დაზიანების გარეშე გაცოცხლდა. ასევე, მისი ჯავშანი და ხმალი ოდნავ გავაძლიერე.

- რა... ეს რა მაგიაა? ზეპესი უნდა მომკვდარიყო, მაგრამ აღდგა?!..

- მან მკვდრები გააცოცხლა?!.. ასეთი მაგია საღ აზრს სცილდება!!

საინტერესოა, რა უკვირთ? მაყურებელმა დიდი ხმაური ატეხა მხოლოდ იმიტომ, რომ ზეპესი გავაცოცხლე. მე რომ ასეთი მაგიის უნარი არ მქონდეს, ის რომ მოკვდეს, სულ ეს იქნებოდა.

— რ-რა... მე...?

ზეპესმა გაკვირვებული გამომეტყველებით შემომხედა.

- მაშ, როგორი იყო პირველად სიკვდილი? დანებებაზე ფიქრობ?

- ჯანდაბა... ვინ დათმობდა ასეთ ადამიანს... ფუჰ...!

ისევ დავაკაკუნე თითები და ზეპესი მოვკალი.

- ჰა-ჰა, შემთხვევით ისევ მოვკალი. თუმცა, თუ „ინგალს“ სამ წამში გამოიყენებთ, ყოველგვარი რისკის გარეშე შეგიძლიათ გააცოცხლოთ. ამას ჩვეულებრივ სამწამიან წესს უწოდებენ.

ვიგრძენი, როგორ მოდიოდა მაყურებლისგან სიჩუმის ტალღა.

ჰმ. ამას არ ველოდი, მაგრამ როგორც ჩანს, ჩემი ხუმრობა მათამდე არ მიუღწევიათ.

სამწამიანი წესის თანახმად, სამ წამში მოკვლა უსაფრთხოა და მითითურ ეპოქაში ეს შესანიშნავი ხუმრობა იყო, თუმცა მათ ეს დიდად არ დააფასეს.

იუმორის გრძნობა ორ ათას წელიწადში შეიცვლებოდა. ჯანდაბა, ყველა შეშინებული ჩანს. ნუთუ ჩემი ხუმრობა ასეთი უსახურია?

მაგიური ეპოქის ხუმრობებს რომ არ გავარკვევ, ამ საკითხთან დაკავშირებით უფრო ფრთხილად უნდა ვიყო.

- ჰა...!

„ინგალის“ მეშვეობით აღმდგარი ზეპესმა შეშინებული სახით შემომხედა.

კარგი, მასზე ცოტა მეტი ზეწოლა უნდა მოვახდინოთ. მაგრამ ისე, რომ ეს ფსიქოლოგიურ ტრავმად არ გადაიზარდოს.

- თქვი, რომ სიკვდილის შემთხვევაშიც კი არ დანებდებოდი, მაგრამ მართლა გეგონა, რომ ცხოვრებაში მხოლოდ ერთხელ მოკვდებოდი?

პასუხი არ იყო, ზეპესი უბრალოდ კანკალებდა, როგორც ვერხვის ფოთოლი.

- მაშ, კიდეც ერთხელ გკითხავთ: დანებებაზე ფიქრობთ?

ერთი წამით ზეპესის სახეზე სრული უიმედობა გამოისახა, მაგრამ შემდეგ...

- ვინ... ჯანდაბა...!

გადავწყვიტე, კიდეც ერთხელ მეცადა და ისევ მოვკალი.

მაგრამ მაინც, „ინგალი“ იმით არის დამამძიმებელი, რომ სისხლის წვეთს იყენებს.

ზეპესის სხეული კიდეც ერთხელ, მთლიანად, ხელახლა შეიქმნა და მან საშინელებით სავსე სახით შემომხედა.

— სხვათა შორის, „ინგალის“ მაგიას ძალიან საინტერესო ფილოსოფია უკავშირდება. „ინგალის“ მიერ აღმდგარი ადამიანი ყოფილი აღორძინებული ადამიანია, თუ ახლად შექმნილი სხვა ადამიანი, რომელსაც აბსოლუტურად იგივე ხასიათი, მეხსიერება და სხეული აქვს, რაც ორიგინალს? ეს არის შეფასება. ასე რომ, მაინტერესებს, ამ ორი ვარიანტიდან რომელი მიგაჩნიათ სწორად?

ზეპესის ტუჩები აუკანკალდა და კბილების ჭრიალის ხმა ისმოდა. სახე გაფითრდა.

- შე ნაძირალა... როგორ ბედავ... ასე არაადამიანურად მოქცევას?..

- ჰმ. უბრალოდ ცნობისმოყვარე ვიყავი. ბოლოს და ბოლოს, ჩემს ეპოქაში ეს თემა ძალიან ცხარე განხილვის საგანი გახდა.

როგორც ჩანს, ჩვენი იუმორის გრძნობა განსხვავებულია. როგორც ჩანს, კონკრეტული ფილოსოფიისადმი ინტერესი დროზეა დამოკიდებული.

- ანუ, გინდა ისევ მოგკლა?

- ნუ ილაპარაკებ უბრალოდ... მკვლელობაზე სიტყვებს...

ჰა-ჰა, ხმამაღლა გამეცინა.

„რატომ გახდი უცებ ასეთი რბილი? ბოლოს და ბოლოს, როცა კვდები, ამას სინამდვილეში არ აკეთებ“, - ვთქვი უაზროდ, მაგრამ გადაჭრით და თითის წვერები მის შუბლთან მივიტანე.

- ოჰ... ოჰ... ოჰ, მოიცა...

- მმმ?

ჰმ. ჯანდაბა. თითები გამიცურდა და შემთხვევით მოვკალი. როგორც ჩანს, რეინკარნაციის შემდეგ ამ სხეულს ჯერ არ შევეჩვიე. როგორც ჩანს, ახლა რაღაცის თქმას ცდილობდა. კარგი, როცა აღვადგენ, გავიგებ. - ვთქვი და „ინგალი“ გამოვიყენე.

- ჯანდაბაში ხარ!! გითხარი, "მოიცადე"!!

- ჰა-ჰა, კარგი, ბოდიში. ეს შემთხვევით მოხდა.

- ნუ „ხა-ჰაკაი“, აქ ვარ, ჯანდაბა!! შენ „შემთხვევით“ მომკალი!!

- კარგი, კარგი! ვხედავ, რომ ენერგიით ხარ სავსე. კარგი, მაშინ კიდევ ერთხელ გავაკეთოთ ეს.

თითები ზეპესის შუბლზე ავწიე.

იმ მომენტში ის შეკრთა და თვალები გაუბრწყინდა.

— ...მოიცადე...

- მმმ? რა გინდა? ეს რა არის: „მოიცადე“, ჩხუბის შუაგულში?

„მე...“, მისი გამომეტყველებიდან შესამჩნევი იყო, რომ დამცირებული იყო, მაგრამ შემდეგი სიტყვები მტკიცედ წარმოთქვა: „მე... მე წავაგე. ვნებდები“.

რა უინტერესო შეჯიბრია.

- თამაშები ძალიან სწრაფად იღლები. და მე კიდევ ათი ათასჯერ მოგკლავდი.

როდესაც გავუღიმე და ვხუმრობდი, რათა მეჩვენებინა, რომ მტრულად არ ვიყავი განწყობილი, ზეპესი რატომღაც ისე შეშინდა, რომ სხეული აუკანკალდა.

— ...ის თავად ზეპესს რაღაც ბავშვივით ექცევა...

— ...ის უბრალოდ წარმოუდგენლად ძლიერია... ვინ არის ის? მე ის აქამდე არასდროს მინახავს... — ხმები ისმოდა მაყურებელთა ადგილებიდან.

§ 5. საიმპერატორო ოჯახი

„ზეპეს ინდუ დანებდა. გამარჯვებული ანოს ვოლდიგოდია.“ - გაისმა ბუს ხმა და ამავედროულად ჯადოსნური ბარიერი გაქრა.

თუმცა, რაღაც ძალიან უცნაურია. მიუხედავად იმისა, რომ დემონთა მბრძანებლის, ანოსის სახელი გაცხადდა, მაყურებლის რეაქციით თუ ვიმსჯელებთ, მათ საერთოდ არ იცინა ვინ არის ის.

ნუთუ მართლა იმდენი ნაძირალაა, ვინც დემონთა მბრძანებლის როლს ასრულებს, რომ ეს არავის აინტერესებს?

ძნელია იყო ზედმეტად ცნობილი. მაგრამ არა უშავს, უბრალოდ ჩემი ძალით დავამტკიცებ ამას.

„საკმაოდ კარგი მატჩი გვქონდა“, სათანადოდ შევაქე მისი ჯიუტი ბრძოლისთვის და ხელი გავუწოდე ზეპესს.

ის შეკრთა, თითქოს შემინებულიყო.

- კხ... ნაბიჭვარო! საკმარისია ჩემი დაცინვა! ამას დავიმახსოვრებ! - ზეპესმა თავისი წვრილი წიწილის როლისთვის შესაფერისი დამშვიდობების სიტყვა წარმოთქვა და წავიდა.

ჰმ. რადგან მატჩი დასრულდა, არანაირი წყენა არ უნდა არსებობდეს, მაგრამ რატომ არის ის ჩემზე ასე გაბრაზებული?

კარგი, ჩემს გამო ნამდვილად არ მიიღებენ, მაგრამ მე არ მომიკლავს. იქნებ შემდეგ ჯერზე გამოცდის ჩაბარება ვცადო.

და მაინც, მან ჩემთან ჩხუბი დაიწყო და სრულიად უვნებელი დატოვა. მითიური ეპოქის დემონი რომ ყოფილიყო, ახლა აღუწერელ ნეტარებას განიცდიდა და მადლიერების ცრემლებს ღვრიდა.

— შემდეგ აპლიკანტთან ბრძოლა ათწუთიანი შესვენების შემდეგ გაიმართება.

- მოვაგვარებ.

თუ თითოეული ბრძოლის შემდეგ 10 წუთით დავისვენებ, რაც გახურებისთვისაც კი არ გამოდგება, თავისუფალი დრო უბრალოდ მომბეზრდება.

ბოლოს და ბოლოს, ჩემს წინ ჯერ კიდევ ოთხი მოწინააღმდეგე მყავს. მხოლოდ იმის თქმა შემიძლია, რომ ისინი სულ მცირე წვრილმანები არ იყვნენ.

- ისეთი ნაზი ხარ. დემონთა მზრდნებლის რიგებში ყოფნა ძლიერს ნიშნავს.

კარგი, კარგი. ვინ არის აქ ნაზი? მის მოკვლას აზრი არ აქვს, რაც არ უნდა სუსტი იყოს. თუ სუსტია, შეიძლება სუსტად გამოიყენონ. მითიურ ეპოქას ვერასდროს გადაურჩებოდი, სულელურად თუ ამაოდ შეამცირებდი შენს მოკავშირეებს.

- როგორც ჩანს, არასწორად გესმით, თუ რა არის ძალა.

- ხუმრობებზე რომ ვსაუბრობდეთ. უკვე რომ მოკვალი, შემემლო იქვე დამესრულებინა, არ იყო საჭირო მისი დანებება იძულებით და მით უმეტეს, ამისთვის დიდი მაგიის „ინგალის“ გამოყენება.

როგორც კი ამას ამბობდა, სადღაც გაიხედა. ყურადღება გავფანტე და მაყურებლის ადგილებისკენ გავიხედე.

გასაგებია. აი, საით იყურება. მესამე რიგი დემონებით იყო სავსე, რომლებსაც ფორმა არ ეცვათ. სავარაუდოდ, ყველა კანდიდატი იყო. ასე რომ, ასე შეგიძლიათ თქვენი შემდეგი მოწინააღმდეგე დაინახოთ.

მაგრამ არის რაღაც, რაც ვერ ვხვდები. F რიგში დგომის შემდეგ, მაშინვე არენაზე გამიშვეს და უცებ პრაქტიკული გამოცდა დაიწყო. მაყურებლის ადგილებამდე მისვლის საშუალებაც კი არ მქონდა.

- როგორც ჩანს, ვერ ხვდები. ჩვენ, დემონ მბრძანებლის შტოს წმინდასისხლიანებს, უფრო ზუსტად კი, იმპერიულ ოჯახებს, შეგვიძლია მოწინააღმდეგეების არჩევა. ჩვენ არ გვექცევიან ისე, როგორც რაღაც უჯრები, რომელთა სისხლი წინაპრის სისხლს შეერია.

ჰმ. ანუ მოსაწვევზე დაწერილ წერილში ჩემი სისხლის ნაზავი იყო მითითებული? არც კი ვიცი, ვინ მოიფიქრა ეს სასაცილო სქემა.

რა მნიშვნელობა აქვს, წმინდასისხლიანი ვარ თუ ნახევარსისხლიანი? ეს გავლენას არ ახდენს იმაზე, თუ რამდენ ძალაუფლებას მივიღებ მემკვიდრეობით. ამის გაკეთება იგივე იქნებოდა, რომ ხელახლა დაბადებამდე ჩემი მოკვლა სცადო.

პირველ რიგში, თეორიას, რომ წმინდასისხლიანები ძლიერები არიან, ნახევარსისხლიანები კი - სუსტები, მცირე საფუძველი აქვს. ბოლოს და ბოლოს, დემონი მბრძანებლის სისხლის ერთი წვეთიც კი საკმარისია.

სიმართლე გითხრათ, გაოგნებული ვიყავი, რომ ასეთ მარტივ რამეს ვერ მიხვდნენ.

- როგორც ჩანს, საბოლოოდ გაიგე შენი სიტუაცია.

- არა, რას ამბობ. უბრალოდ მაინტერესებს, რატომ უნდა ვინერვიულო ასეთ სისულელეებზე?

დემონის საფეთქლებში სპაზმი გაუარა.

— ...სისულელეა?

— დაფიქრდი. დემონ მბრძანებელს ასე მისი თანხმობის გარეშე ეძახდნენ, უბრალოდ იმიტომ, რომ ძლიერი იყო. წმინდასისხლიანი? თანამდებობა? ჰა, ნუ მაცინებ.

გრძელთმიან დემონს სახეზე ჩემი დაცივნის გამო ზიზღი შეეკრა. ალბათ, ეს მისი, როგორც წმინდა სისხლის ადამიანის, სიამაყე იყო, მაგრამ ასეთი სიამაყე უბრალოდ უსარგებლო იყო.

- დიდად არ მაინტერესებს, რომ მათ პრივილეგირებული კლასი შექმნეს. ყველა ეპოქაში არსებობდნენ თქვენნაირი ადამიანები, მაგრამ დემონთა მბრძანებელი არის ის, ვისი ძალაც ყველა ძალაუფლებას და ყველა კანონს აღემატება. და ახლა შთამომავლებსაც აქვთ ეს პრივილეგია?

გრძელთმიანი დემონის მზერა უკონტროლო ბრაზითა და მრისხანებით იყო სავსე. ჩემი დამცინავი მეტყველების მანერა ალბათ ნერვებს უშლიდა.

„მე თქვენს ნათქვამს წინაპრის მიღწევების დაკნინებად და იმპერიული ოჯახების კრიტიკად მივიჩნევ. ამისთვის მე, დიდი დემონური იმპერატორი ლიორგ ინდუ, პირადად აღვასრულებ თქვენს სიკვდილით დასჯას.“

- როგორ ამცირებს ჩემი სიტყვები ჩემს მიღწევებს?

- ...რა?

- რა ნელი გონება გაქვს. მე ვამბობ, რომ წინაპარი მე ვარ.

ამ სიტყვების შემდეგ ლიორგმა გაბრაზებულმა შემომხედა სიძულვილით სავსე თვალებით.

- ნადირალა, საერთოდ გესმის რა თქვი?

- რას გულისხმობ „რაში“? გეუბნები ვინ ვარ.

ამის შემდეგ, ლიორგს, როგორც ჩანს, მოთმინება ამოეწურა და დაიყვირა:

- შენი უპატივცემულო ტონისა და შენი წინაპრის სახელის მითვისებისთვის, საკუთარი სიცოცხლით გადაიხდი!!

- ვერ გავიგე. გგონია, რეინკარნირებული დემონთა მბრძანებელი სულელია, რომელმაც არ იცის ვინ არის?

- გაჩუმდი უკვე!! შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის სიტყვების გულწრფელობაში ეჭვის შეტანით, შენ, უღირსმა, სასიკვდილო ცოდვა ჩაიდინე!!

ჰმ. შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი, ჰა? ისევ რაღაც უცნაური მეტსახელი გამოჩნდა, ჰმ, ესეც უნდა გამოვიკვლიო.

- და მაინც, შენს სიტყვებს არანაირი საფუძველი არ აქვს, თუმცა ამაში არ გადანაშაულებ. ბოლოს და ბოლოს, დემონების მბრძანებლობა სიტყვებით არ დასტურდება.

- ნამირალა! ისევ ბედავ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის გამონათქვამის დაცინვას!!

ასეთი მიზანი არ მქონია, ძალიან მაღიზიანებს.

- წამოდი, შეტევაზე გადადი. ახლა გაჩვენებ, რომ მე ვარ წინაპარი.

მეგონა, თუ მის პროვოცირებას მოვახდენდი, მაშინვე შეტევაზე გადავიდოდა, მაგრამ მოლოდინის საწინააღმდეგოდ, მან საერთოდ არ შემომხედა, არამედ მაყურებლის სკამებს.

„აჩვენეთ მას, როგორ ამთავრებენ დღეებს ისინი, ვინც იმპერიულ ოჯახებს აკრიტიკებენ“, - თქვა ლიორგმა.

რის შემდეგაც სამი დემონი მაყურებლის ადგილებიდან არენაზე გადახტა.

- ჰმ. ეს საერთოდ შესაძლებელია? ახლა პრაქტიკული გამოცდა მიმდინარეობს.

- გეშინია? ეს ფიქსირებული მისაღები გამოცდაა. მათი ერთმანეთის მიყოლებით დამარცხება ტვირთი იქნება, ამიტომ დროის დაზოგვა ჯობია. თუ დაამტკიცებ, რომ წინაპარი ხარ, მაშინ უბრალოდ ვალდებული ხარ, სულ მცირე, ამდენი მაინც გააკეთო. - ისე მიპასუხა კითხვაზე, თითქოს ამაში ცუდი არაფერი ყოფილიყო.

ცაში მოფრენილი ბუ მსაჯის როლს უნდა ასრულებდეს, თუმცა, როგორც ჩანს, ამას წესების დარღვევად არ მიიჩნევს.

გასაგებია. ესეც პრივილეგიაა? თუ იმპერიული ოჯახების ძალა საკმარისი არ არის, გამოცდის ამ გზით ჩაბარებას გაიძულებენ.

- მაგრამ რატომ ოთხი?

- უკვე გვიანია. სიტყვებს ინანებ და მერე მოკვდები.

- არასწორად გამიგე. მე ვგულისხმობდი, რომ ისინი ძალიან ცოტანი არიან.

ლიორგმა მუქარით სავსე მზერა მომაპყრო.

- რა თქვი ახლახან?!

- ოთხი პატარა წიწილა არ კმარა იმის დასამტკიცებლად, რომ მე ვარ წინაპარი. მოდი, ყველა ერთდროულად აქ დააყენე.

- რა ნაძირალაა...

მაყურებელთა სკამებზე მსხდომი დემონები, რომლებიც მოვლენებს აკვირდებოდნენ, ერთმანეთის მიყოლებით არენაზე ხტებოდნენ, ლიორგის ბრძანების გარეშეც კი. როგორც ჩანს, ისინი ყველა იმპერიული ოჯახებიდან იყვნენ. და ყველა მათგანი უკმაყოფილოდ მიყურებდა.

სულ დაახლოებით 80 მათგანი იყო.

— ტყუილად არ ამბობენ: „ენა უბედურების მიზეზია“.

- ამაში მართალი ხარ. ზედმეტი რომ არ გეთქვა, ოთხმოცი სიცოცხლის შეწირვა არ იქნებოდა საჭირო.

ლიორგმა ზიზღით შეჰქმუხნა სახე, მაგრამ უცებ გადაიფიქრა და გაიღიმა.

- ჩვენ შეურაცხყოფთ იმპერიულ ოჯახს, თუ ცალმხრივად დაგტანჯავთ სიკვდილამდე, თქვენც კი, ნაძირალას, რომელიც წინაპრის როლს ასრულებთ. ასე რომ, თქვენ გაქვთ 10 წამი. 10 წამის განმავლობაში ჩვენ არანაირად არ შეგიშლით ხელს. ამასობაში, მოამზადეთ თქვენი ყველაზე ძლიერი მაგია.

- ვაიმე, როგორ გაგიგრძელდა ენა მას შემდეგ, რაც ამხანაგები დაამატე. რა ამპარტავანი ხარ.

სულ ახლახანს გაბრაზებისგან კინაღამ ნერვები მომეშალა, მაგრამ როგორც კი რიცხობრივ უპირატესობას მივაღწიე, მაშინვე გავუღიმე.

- დარწმუნებული ხარ, რომ საუბრის დრო გაქვს? შენი ათი წამი ამოიწურა.

ლიორგის ტრიუმფალური კლიშე ფრაზების გაგონებისას სიცილი ვერ შევიკავე.

- ჰე-ჰე-ჰე. ჰა-ჰა-ჰა.

- რა არის ასეთი სასაცილო? შიშისგან სულ გაგიჟდი?

- რა ვერ შენიშნე ჯერ? უფრო ახლოს დააკვირდი შენი ჯადოსნური თვალებით.

ჯადოსნური თვალები საშუალებას გვამძლევს დავინახოთ ჯადოსნური ძალა. გაფრთხილების მიღების შემდეგ, ლიორგმა საბოლოოდ გაააქტიურა თავისი ჯადოსნური თვალები და თვალებში ჯადოსნური ძალა ჩაუდო, რათა დაენახა ჯადოსნური ძალის ნაკადი. იმ მომენტში ის შეკრთა.

მან ალბათ შენიშნა, რომ მისი ჯადოსნური ძალა კონტროლიდან გამოვიდა. ჩემს გარშემო მყოფმა დემონებმა იყვირეს:

- ჯანდაბა, ეს რა არის?!.. ჯადოსნური ძალა არ მემორჩილება?!

- ასე არ შეიძლება... მან ჯადოსნური წრეც კი არ გაააქტიურა... და ეს... სტ-სტო-ო-ოფ!!

— ასეთი რამის გაკეთება... მაგიით... იმპერიული ოჯახების ოთხმოცი წევრის... ერთდროულად?!..

- რა-რა ქნა? რა ქნა?!..

კარგი, კარგი, რა უყურადღებო ხარ.

- მოდი, აკონტროლე შენი ჯადოსნური ძალა. თორემ...

ჩემს გარშემო მყოფი დემონები გაფითრდნენ და ყველანაირად ცდილობდნენ საკუთარი მძვინვარე ჯადოსნური ძალის ხელში ჩაგდებას. მაგრამ დროულად ვერ მოახერხეს.

- მოკვდები. სწორედ იმ წამს გაისმა ყრუ ღრიალი და არენაზე გადახტული ოთხმოცი დემონი აფეთქდა, თითქოს მათ ქვეშ დენთის კასრი წაუკიდეს.

§ 6. აკრძალული შელოცვა: წყაროს მაგია

როგორც კი აფეთქება ჩაცხრა, მთელი არენა გვამებით იყო სავსე.

თუმცა, ახლა ისინი ცოცხლები იყვნენ. მე ისინი კონკრეტულად გავაფრთხილე. რა სავალალოები იყვნენ, კინადამ დაიღუპნენ, მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი შთამომავლები იყვნენ, მაგრამ მოდით, პოზიტიურად ვიფიქროთ: „ღმერთს მადლობა, ისინი არ მომკვდარან“.

— ...რა ჩაიდინე, შე ნაძირალო?

ლიორგი წამოდგა. მისი მარჯვენა ხელი წითელი იყო და თუ არ გაუმართლებდა, მთელი ცხოვრება უსარგებლო იქნებოდა.

მაგრამ ხელის გარდა, გასაკვირია, რომ მას მხოლოდ მცირე დაზიანებები ჰქონდა მიღებული. გადაწყვიტა, რომ გარეგნობის მიუხედავად, მისი მარჯვენა ხელი არ დაშავებულა და მასში მძვინვარე ჯადოსნური ძალა მოიკრიბა.

- რას ამბობ, უბრალოდ ცოტა დაგემუქრე. შენს საფუძვლებს ჩემი ეშინოდათ და ამიტომ გახდნენ მახინჯები და მშიშრები.

- ხუმრობ...

ზოგადად, ეს ფაქტია, მაგრამ ლიორგს, როგორც ჩანს, არ სჯეროდა ჩემი.

დასაწყისისთვის, ღირს იმის ახსნა, რომ მაგიური ძალა იბადება ჩვენს სხეულში არსებული მაგიური საფუძვლიდან. მარტივად რომ ვთქვათ, ის ქმნის სულს, სამშვინველს, მაგრამ საფუძველი კიდევ უფრო ღრმაა, უფსკრულშია. სწორედ ის გვაქცევს ჩვენ თვითონ.

თუ ბაზები სხვადასხვა დონეზეა, მათ შეიძლება მოწინააღმდეგის შეეშინდეთ, რაც გამოიწვევს მაგიური ძალის კონტროლიდან გამოსვლას, როგორც ეს ახლა მოხდა.

„კარგი. გინდოდა ოდნავ მაინც გელიარებინა, რომ მე ვარ წინაპარი?“ ვკითხე მე, რის შემდეგაც ლიორგმა კვლავ შემომხედა სიძულვილით სავსე მზერით.

უნდა შეაქოთ იგი მტრობის გამოხატვის არაჩვეულებრივი უნარისთვის, თუ უნდა გააფრთხილოთ, რომ ის სულელია, რომელსაც არ შეუძლია მოწინააღმდეგის რეალური ძალის გაგება?

- წვეთიც კი არ არის.

- ასეა საქმე. მაგრამ ყოველ შემთხვევაში, უდავო ფაქტი ისაა, რომ მე წინაპართან უფრო ახლოს ვარ, ვიდრე შენ.

- დალუქვის მაგია, იძულების მაგია, სამკურნალო მაგია და უცნაური, უცნობი მაგია, რომელიც მაგიურ ძალას კონტროლს უკარგავს. შეუძლებელია, რომ ასეთ მაღალ დონეზე რამდენიმე მაგია დაეუფლო. შენ სპეციალურ მაგიურ არტეფაქტებს იყენებ.

ჰე-ჰე-ჰე, გამეცინა და მუცელი ამეწვა.

- კარგი, კარგი, ჯადოსნური არტეფაქტები, ამბობ? რა თქმა უნდა, ყველაფერი მესმის, არ მინდა ჩემი რეალური ძალის აღიარება, მაგრამ შენი სიტყვები უბრალოდ სასაცილოა.

- ნახევარჯიშს სხვაგვარად უბრალოდ არ შეუძლია ასეთი ძალაუფლების ფლობა!

რატომ ხარ ასე გატაცებული ამ წმინდა სისხლის არსებით? 2000 წლის წინ მსგავსი რამ წარმოდგენაც კი არ შემოიძლია.

- მე საიმპერატორო ოჯახის წევრი ვარ და არასდროს დავმარცხდები რომელიმე უვარგისთან. მირჩენია მოკვდე, ვიდრე დამარცხება ვაღიარო!

ლიორგმა ძალით გაიწოდა თითქმის მკვდარი მარჯვენა ხელი წინ. მასში ჯადოსნური წრე გამოჩნდა.

ეს არის...

„მე გაჩვენებთ განსხვავებას ჩვენსა და წყაროს მაგიას შორის, რომელსაც მხოლოდ იმპერიულ ოჯახებში ასწავლიან.“

და მაინც, ეს წყაროს მაგიაა. ძალიან მინდა ვიცოდე, როგორი მაგია გამოიყენა მან ამ სამგანზომილებიანი ჯადოსნური წრის შესაქმნელად, მაგრამ ძალიან ბედნიერი ვარ, რომ ვფიქრობ, მასთან ურთიერთობის გაფუჭებას შევწყვეტ.

„ვგრძნობ მაგიური ძალის დონეს, რომელიც წესებით დადგენილ დონეს აღემატება“, - გაისმა ცაში მოფრენილი ბუს ხმა. „მაყურებლის ადგილებში დამონტაჟებულია მაგიური ბარიერები და ანტიმაგია, მაგრამ ყველა მაყურებელს ვთხოვ, დაუყოვნებლივ ევაკუაციას. ვარაუდობენ, რომ განმცხადებელი იყენებს მაგიას, რამაც შეიძლება მაყურებლების სიკვდილი გამოიწვიოს“.

მაყურებლისგან შემახილები გაისმა:

- ეს ცუდია! ლორდ ლიორგს მისი გამოყენება სურს !!

- წავიდეთ ყველანი აქედან! ანტიმაგია აქ უბრალოდ ვერ გაძლებს!!

- ს-დაცემულები გადაარჩინეთ! თუ მათ აქ დავტოვებთ, მათაც დაარტყამენ და დაიხოცებიან!!

მაყურებელთა ადგილებიდან დემონებმა არენაზე დაცემული ოთხმოცი ადამიანი აიყვანეს და მაშინვე გაუჩინარდნენ.

ლიორგმა გაიღიმა.

„ჯოზია, ნანობ იმას, რაც ჩაიდინე. წყაროს მაგია სიცოცხლისთვის საშიში აკრძალული შელოცვაა. თუ მას გამოვიყენებ, ეს შენი დასასრული იქნება.“

ლიორგის მარჯვენა ხელი შავი ელვით იყო მოცული. მათი რიცხვი დაუსრულებლად იზრდებოდა და ისინი ერთი მეტრის რადიუსში ყველაფერს ფარავდნენ. მომდევნო წამს შავი ელვა ორჯერ დიდ ფართობზე გავრცელდა და ძლიერდებოდა.

საბოლოოდ, მათ არენის ნახევარი დაფარეს. მაყურებელთა სკამებს მოცული ანტიმაგია და ელვის მეორად ეფექტად წარმოქმნილი მაგიური ძალა ნაპერწკლებს ძალადობრივად ფანტავდა.

- კარგი, გესმის? ეს ნამდვილი მაგიაა, რომლის დაუფლებაც ნაძირლებს არ შეუძლიათ, - ამპარტავნულად განაცხადა ლიორგმა.

შემდეგ მან შავი ელვით დაფარული მარჯვენა ხელი ცისკენ ასწია, შემდეგ კი ქვემოთ ანიშნა და ჩემსკენ მომართა.

- წყაროს "ჯირასტ¹" მაგია!!

რამდენიმე ასეულჯერ გაბერილი შავი ელვა ტაიფუნით ქარბუქად იქცა და არენაზე ყველაფერი გაანადგურა.

დანგრეული მაყურებლის სავარძლებიდან ნამსხვრევები წვიმდა. მეტრის ღრუბლები ნელ-ნელა უკან იხევდნენ და იქიდან ლიორგის სილუეტი გამოჩნდა.

მან თითქმის მთლიანად ამოწურა თავისი ჯადოსნური ძალა, მაგრამ, როგორც ჩანს, ის რატომღაც ჯერ კიდევ ცოცხალი იყო.

მეორე წამსვე დამინახა და გაოგნდა.

- არ შეიძლება?!... „ჯირასტის“ პირდაპირი დარტყმით საერთოდ არ დაშავებულხარ?!..

ამ მაგიას საკმაოდ დიდი ძალა ჰქონდა, მაგრამ მან საბედისწერო შეცდომა დაუშვა.

— ძველ ნივთებს თავისთავად აქვთ მაგიური ძალა. წყაროს მაგია არის მაგია, რომელიც თავის ძალას ისესხებს უზარმაზარი მაგიური ძალის მქონე წყაროდან.

„რა... საიდან იცი ეს საიდუმლო?...“ გაოგნებულმა იკითხა ლიორგმა.

აქ საიდუმლო არ არის, რადგან მე გამოვიგონე წყაროს მაგია. ბუნებრივია, ამის შესახებ ვიცი.

— წყაროს მაგიის გამოყენებისას, სტანდარტული პრაქტიკაა ძალის სესხება ძლიერი მაგიური ძალის მქონე ხანდაზმული არსებისგან. თუმცა, რაც უფრო ძველი ხდება ის, მით უფრო ბუნდოვანი ხდება მისი არსებობა და უფრო რთული ხდება ნასესხები ძალის კონტროლიც კი. ანუ, მიუხედავად იმისა, რომ შეგიძლიათ ისესხოთ კოლოსალური მაგიური ძალა, ფაქტი აღარ არის, რომ შეძლებთ მის მართვას.

მარტივად რომ ვთქვათ, წყაროს მაგიის გამოსაყენებლად, თქვენ უნდა გქონდეთ მკაფიო წარმოდგენა იმის შესახებ, თუ ვისგან იღებთ ამ ძალას.

მაგრამ რაც უფრო ძველია ის, მით უფრო მეტი ინფორმაცია იკარგება მის შესახებ, მით უფრო მეტად დამახინჯდება ის გადაცემის დროს და შედეგად, ჩნდება წინააღმდეგობები ორიგინალურ ვერსიასთან.

ამიტომ, ძალაუფლება, როგორც წესი, მათგან არის ნასესხები, რომლებიც, მიუხედავად სიძველისა, ასევე სანდოები არიან. მაგალითად, გავრცელებული პრაქტიკაა ცნობილი ლეგენდებისა და ტრადიციების გამოყენება. გარდა ამისა, წყაროს მაგიის წარმატების ალბათობა იზრდება, თუ თქვენ თვითონ ხართ მასთან ბედისწერით მჭიდროდ დაკავშირებული.

მან „ჯირასტის“ გამოყენების მაგიური ძალა ახლახან ისესხა ვიღაცისგან, ვისთანაც ახლო ნათესაური კავშირი ჰქონდა; კოლოსალური მაგიური ძალის მფლობელისგან, რომელმაც 2000 წლის წინ ღმერთებიც კი მოკლა.

დემონი მბრძანებელი ტირანი, ანოს ვოლდიგოდი. ანუ მე. დარწმუნებული ვარ, რომ ამ ეპოქაში ამ მაგიის გამოსაყენებლად უფრო შესაფერისი წყარო უბრალოდ არ არსებობს.

მხოლოდ აქ...

- ვაიმე და ვაიმე, მაგრამ წყაროს მაგიას არ შეუძლია თავად წყაროზე გავლენის მოხდენა, საიდანაც ის ჯადოსნურ ძალას იძენს. იცოდით ეს?

— ...ტყუილები... შენ ისევ წინაპარს უწოდებ საკუთარ თავს... რა სულელი ხარ... — დაბნეულმა თქვა ლიორგმა.

მაშ, როგორ შემიძლია მასთან ურთიერთობა ? გავიფიქრე.

პირდაპირ რომ ვთქვათ, ლიორგი სუსტია, თუმცა არა იმდენად, რამდენადაც ზეპესი. ჩემი თვალსაზრისით, მათ შორის დიდი განსხვავება არ არის, „ორი ერთნაირი“, როგორც მე ვიტყვდი. თუმცა, ვფიქრობ, რომ მისი ქება შეიძლება წყაროს მაგიის გამოყენებისადმი მისი მტკიცე გადაწყვეტილების გამო, საკუთარი სიცოცხლის რისკის ქვეშ დაყენებით.

კი, მივხვდი. ვაჩვენებ, რა არის ჯადოსნური ბრძოლა. რაც არ უნდა პატარა იყოს, მე მომწონს. ალბათ ეს არის ის, რასაც შენ ჩემს წინაპრულ მშობლის სიყვარულს უწოდებ.

„მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან მწვანე ხარ, კარგია, რომ სიცოცხლე საფრთხეში ჩაიგდე. შენი მონდომების პატივისცემის ნიშნად, შენს მოგცემ“, - ვთქვი და ერთი ადგილისკენ წავედი.

— შენსი?

- ზუსტად. ეს ისეთი... შენსია.

ზეპესის დამწვარი ნახშირით . ხელი მის ცენტრში ჩავყავი, შემდეგ ერთი მოძრაობით ამოვადვრინე და ზეპესის სხეული გამოჩნდა მასში. მხოლოდ ახლა აღარ გამოვიყენე „ინგალი“, რადგან მისი ხორცი დამპალი იყო.

- რა არის ეს... ეს მაგია?.. და რა არის ეს ბოროტი მაგიური ძალა?..

— პირველად ხედავთ ამას? ეს „იგლუმ ²“-ის მაგიაა. ის მკვდრებს ზომბებად აცოცხლებს.

- შეუძლებელია... ის მოძრაობს... მოძრაობს ისე, თითქოს ცოცხალია, მკვდარი კი?!.. ასეთი... ასეთი მაგია... რა ურჩხული ხარ?!

- რას ამბობ, ნუ აჭარბებ. სინამდვილეში ეს უბრალო მაგიაა.

ზომბად აღმდგარი ზეპესი ლიორგისკენ წავიდა, თვალები დაბინდული და მკრთალი ჰქონდა, პირიდან კი ნერწყვი სდიოდა.

- ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა!! მტკივა... მტკივა-მტკივა-მტკივა... რატომ... მომკალი ძმაო... რატომ მომკალი... რატომ... ძმაო...

-...არ მომიახლოვდე... გაქრი... მკვდარი კაცი!!

ლიორგმა უყოყმანოდ გაისროლა დემონდ ³ ზეპესისკენ .

-გაიქეცი!!

ზეპესისკენ ნასროლი შავი ელვა მყისიერად შავმა ცეცხლმა მოიცვა. ის „გრესდემ“ ფერფლად აქცია.

— რა?!.. ზეპესის სავალალო „გრესდემ“ ჩემი „დემონი“ აჯობა?!..

— „იგლუმის“ გამო. ის, ვისზეც ეს მაგია გამოიყენება, უზარმაზარ მაგიურ ძალას იძენს. სამაგიეროდ, მათ მკვლელის მიმართ სიძულვილი აწუხებთ და მოუშუშებელი ჭრილობების ტკივილი აწუხებთ.

ლიორგმა თვალები დააწვრილა.

— ...შენი მიზანია, რომ ზეპესმა მომკლას?..

ამაყი წმინდასისხლიანი ადამიანისთვის უფრო დიდი დამცირება არ არსებობს, ვიდრე უმცროსი ძმის მიერ მოკვლა, რომელსაც ზემოდან უყურებდა. ლიორგი ალბათ ფიქრობს, რომ იგლუმი მის დასაცინად გამოვიყენე.

- სამწუხაროდ, ჩემი გემოვნება არც ისე ცუდია. მე ვთქვი, რომ შანსს გაძლევდი.

— ...რა შანსია ეს?

„შენ არ გესმის, რა არის ძალა. ზომბი ზეპესი, რომელიც შენ მოკალი უღირსად მიჩნევის გამო, შენზე ძლიერია. პირველ რიგში, შეცვალე შენი წარმოდგენა იმაზე, რომ შენი უმცროსი ძმა უსარგებლოა“, - ვთქვი მე, როდესაც ლიორგი ფრთხილად მოშორდა ზეპსს.

- რას გულისხმობთ: „შეცვალეთ თქვენი აღქმა“?!

- ყველაფერი უნდა ავუხსნა? აღიარე შენი უმცროსი ძმა და შეუერთდი მასთან ჩემს წინააღმდეგ.

- რა თქვი?!...

როგორც ჩანს, ის ძალიან გაკვირვებულია. ვფიქრობ, ლიორგი, რომელსაც აქამდე არასდროს არავისთან არ შექმნია გუნდში, ვერ ხვდება, რას ნიშნავს „უმცროსი ძმაზე დაყრდნობა“. ამიტომ, დარწმუნებული ვარ, რომ ის მხოლოდ მტერს ხედავს, რომელიც ზომბად გადაიქცა.

- ხუმრობას თავი დაანებე! განა არ თქვი, რომ ზომბებად ქცეულებს მკვლელის მიმართ სიძულვილი აწუხებთ?! და რომ მოუშუშებელი ჭრილობების ტკივილი აწუხებთ?! ასეთ ადამიანებს გონიერების წვეთიც არ რჩებათ!

- კი, მართალია. ეს მარადიული ჯოჯოხეთური ტანჯვაა. ვფიქრობ, უკეთესი იქნებოდა, მკვდარი დარჩენილიყო. თუმცა...

ლიორგს მაინც არ მიუქცევია ყურადღება იმ ფაქტისთვის, რომ მე ჩემი სიტყვებით მას წარუდგენდი.

- თუმცა, არსებობს ისეთი რამ, როგორიცაა კარგი ურთიერთობების მქონე ძმები.

— ... რ-რ...?!..

- მოდი, მაჩვენე შენი ძმური კავშირები. გაერთიანდი და ერთად დამესხმი თავს.

- ჩკუიდან გადახვედი?... ხომ არ ჯობია ცოტაოდენი შეწყალება გამოიჩინო და მოკლა, ვიდრე ზომბივით იცხოვრო?

- ეს მხოლოდ მოსახერხებელი საბაზია თავის გადასარჩენად. გჯეროდეს ძმობის კავშირების. დაივიწყე შენი მდგომარეობა და სხვა წვრილმანები, ალბათ, იყო დრო, რომელიც ძმებად გაატარეთ.

ლიორგმა სახე შექმუხნა და კვნესა აიქნია.

ჰმ. თავისი გარეგნობით თითქოს იმის თქმას ცდილობს, რომ მათ ასეთი დრო არ ჰქონიათ.

— მბუღოს... მბუღოს... მბუღოს... მოვკლავ... მოვკლავ... მოვკლავ!!

ზეპესი განაგრძობდა რივეებს და ხელში კუპრისფერ შავ ცეცხლებს იძახებდა.

— ა-ა-ა-ა-ა... ა-ა-ა-ა-ა... მტკივა, მტკივა, მტკივა... მოგვლავ... მოგვლავ-ე-ე-ე!!...

ზეპესის ხელში „გრესდე“ კიდევ უფრო კაშკაშა იყო, თითქოს შეურაცხყოფისგან იწვოდნენ. ლიორგი ასეთი ცეცხლის პირდაპირ დარტყმას უბრალოდ ვერ გადაურჩებოდა.

- მაშ, რას აპირებ? ერთადერთი, რაც შეგიძლია, მასთან შერიგებაა.

დარწმუნებული ვარ, ძმური კავშირები გაიღვიძებს, თუ ის აბსოლუტურად უიმედო მდგომარეობაში აღმოჩნდება, გავიფიქრე.

- ვაიძე, მაგრამ ეს ძმური რამ არასდროს გვქონია.

- შეწყვიტე განებივრებული ბავშვივით საუბარი! თუ ასეა, ახლავე შეგიძლიათ მეგობრები იყოთ. აიძულე, სიძულვილი და სხვა გრძნობები გაფანტო. მოდი, შენი უმცროსი ძმის სახელი დაიძახე! და თქვენი გულები მაშინვე გაერთიანდება. თუ ახლავე არ გამოავლენთ ძმურ კავშირებს, მოკვდებით!

— သ-သ-သ-သ-သ-သ-သ-သ-သ-သ-သ-သ-သ...ဆုဂ္ဂ-ဂ-ဂ-ဂ-ဂ-ဂ-ဂ!!

ლიორგზე მიმართული გრესი ცეცხლოვან ბურთად გადაიქცა და ნებისმიერ წამს მზად იყო მისთვის ცეცხლის წაკიდებისთვის. თუმცა, ვიცი, რომ ძმური კავშირები ყველაფერზე ძლიერია. მითიურ ეპოქაში არსებობდნენ დემონები, რომლებიც ცდილობდნენ თავიანთი უფროსი და უმცროსი ძმების დაცვას, ზომზეადაც კი გადაიქცნენ.

დემონები დროთა განმავლობაში შეიძლება უფრო სუსტნი გახდნენ.

მაგიის ფორუმი შეიძლება დაბალი დონის გახდეს და მაგია გაუარესდეს.

§ 7. შესაფერისობის შეფასება

„პრაქტიკული გამოცდა დასრულდა. კანდიდატს, რომელმაც წარმატებით ჩააბარა, ანოს ვოლდიგოდს ვთხოვთ, დიდი სარკეებით სავსე ოთახში წავიდეს“, - გაისმა ცაში მოფრენილი ბუს ხმა.

ეს ოთახი არენის გარეთ იყო, ძალიან ახლოს. მას შემდეგ, რაც დავრწმუნდი, რომ ჯადოსნური ბარიერი გამორთული იყო, იმ შესასვლელისკენ შევბრუნდი, საიდანაც მოვედი.

- ა-ა-ა-ა-ა... მოიცა-ე-ე-ე... მტკივა, მტკივა, მტკივა... მოვკლავ, მოვკლავ, მოვკლავ-ე-ე-ე-ე-ე-ე...

- ჰმ. სულ დამავიწყდა.

უკან რომ მოვბრუნდი, დავინახე, რომ ზეპესი ზომბად გადაიქცა. სამწუხარო იქნებოდა მისი ასე დატოვება.

ინგილის გამოყენებით, მე შევაჩერე მისი ზომბად გადაქცევა და ამავდროულად ლიორგი გავაცოცხლე.

- კარგი, კარგი, რა უბედური ხარ: თუ მოგკლავენ, მოკვდები; თუ ზომბი გახდები, გონებას კარგავ.

ლიორგმა და ზეპესმა ისე შემომხედეს, თითქოს რაღაცის თქმა სურდათ, მაგრამ არ თქვეს. დარწმუნებული ვარ, უბრალოდ არაფერი ჰქონდათ სათქმელი ჩემი სამართლიანი არგუმენტების გასამართლებლად.

- ასე რომ, როცა გაძლიერდები, ისევ მოდი. მე ყოველთვის მზად ვარ სათამაშოდ. - ამის თქმის შემდეგ არენა დავტოვე.

— ...სულ ეს გვჭირდება, ურჩხულო. — უკნიდან ერთ-ერთის ხმა გავიგე.

მე იქ წავედი, სადაც ბუმ მითხრა - ოთახში, სადაც დიდი სარკეები იყო. ამ ოთახში ბევრი სარკე იყო, რომლებიც გასახდელის მაგიდაზე დიდი იყო: აქ კი უკვე საკმაოდ ბევრი დემონი იყო. დაახლოებით ასი. ისინი ალბათ პრაქტიკული გამოცდა ჩაბარებული კანდიდატები იყვნენ.

და მათ შორის ნაცნობი სახე შევნიშნე.

- მიშა.

გოგონამ ირგვლივ მიმოიხედა და ნაზად აქნევდა გრძელ პლატინისფერ თმას.

- როგორც ჩანს, პრაქტიკული გამოცდა ჩააბარე და თქვი, რომ ჩხუბი შენი საქმე არ არის.

— ეს შემთხვევით მოხდა.

მიუხედავად იმისა, რომ მან ასე თქვა, მაგრამ „შემთხვევით“, ხუთ მოწინააღმდეგეს ვერ დაამარცხებ. მოულოდნელია, მაგრამ შესაძლოა, ის ზეპესსა და ლიორგზე ძლიერი იყოს.

— სხვათა შორის, რა არის შემდეგი?

მგონი, გამიგია, მაგრამ არ მახსოვდა, რადგან დიდად არ მაინტერესებდა.

- თუ პრაქტიკული გამოცდა წარმატებით ჩააბარეთ, მაშინ აუცილებლად მიიღეთ მონაწილეობა. რჩება მხოლოდ მაგიური ძალის გაზომვა და თქვენი შესაფერისობის შეფასება.

— ანუ, ყველა, ვინც ახლა აქ არის, ჩვენი კლასელები გახდებიან?

ოთახს თვალი მოვაგლე და რაღაც მაწუხებდა. არავის უცდია ჩემი მზერის ყურება. ზოგიერთმა ჩვენი მზერის შეხვედრისთანავე რაც შეიძლება სწრაფად აარიდა თვალი.

- ჰმ? ყველა მორცხვია?

— ... არა მგონია...

- თუ არა, მაშინ რატომ მაშორებენ თვალს?

- შენი მაგიის ემინიათ.

- გულისხმობ...

- „იგლუმი“.

ნათელია.

- ანუ შენც იცი ამის შესახებ? მიშა, მაყურებლის ადგილებზე იყავი?

მიშამ თავი გააქნია, სახეზე ცარიელი გამომეტყველება ჰქონდა.

- გამოცდაზე დაკვირვების საშუალება მიეცათ წარმატებულ კანდიდატებს. - ამის თქმის შემდეგ, მიშამ ჩვენს წინ მდგარ დიდ სარკეებზე მიუთითა.

აჰ, ასეც არის, დარწმუნებული ვიყავი. ამ ოთახში არსებული დიდი სარკეები დისტანციური ხედვის მაგიით არის ჩამოსხმული და მათზე დელზოგეიდის ყველა მდებარეობაა ნაჩვენები. მიშა დიდი დისტანციური ხედვის სარკეების გამოყენებით ჩემს პრაქტიკულ გამოცდას უყურებდა.

- და მაინც ვერ ვხვდები, რატომ ეშინოდათ ასე ძალიან „იგლუმის“. არამგონია, რომ ეს ასეთი გამორჩეული მაგია იყოს.

მიშა სახეზე მიყურებდა, ემოციებს არ ამჟღავნებდა.

— ... ის სასტიკია?

მიშამ თავი დაუქნია.

— უბრალოდ ცნობისთვის, რამდენად სასტიკია ეს?

მიშა ღრმა ფიქრებში იყო ჩაფლული, სახის გამომეტყველებას არ იცვლიდა.

— ...ეშმაკურად ურჩხული მაგია...

- ჰა-ჰა. მოიცა, რა თქვი ისევ? „იგლუმი“ ყველაზე გონივრული მაგიაა, რაც კი მაქვს. - ვთქვი ჩახლეჩილი ხმით.

— ...

მიშამ კიდევ ერთხელ ღრმად ჩაფიქრდა და შემდეგ ჩუმად თქვა:

- უკან წაიღე შენი სიტყვები.

- იქნებ უარი ვთქვა. ან იქნებ არა.

- ეს მაგიაა? ანოს, შენ ეშმაკური ურჩხული ხარ.

„ეს უბრალოდ ხუმრობაა“, - მაშინვე შევასწორე თავი. „ცოტა ტყუილი მომიწევს, თორემ ლაქას დავტოვებ ჩემს, როგორც „ეშმაკურად მონსტრის“ რეპუტაციაზე. მე ახლახან დავიბადე და ჯერ კიდევ კარგად არ მესმის ამ ეპოქის ღირებულებები.“

- ღმერთმა დაგლოცოთ.

მიშამ შვებით ამოისუნთქა.

- მაგრამ არ შეგეშინდა?

- აქ არაფერია საწინააღმდეგო.

ვაიმე, რა მოულოდნელი სიტყვებია.

- ძალიან მამაცი ხარ, მიუხედავად იმისა, რომ ერთი შეხედვით ვერ მიხვდებოდი.

- მე ჩვეულებრივი ვარ.

მიშა ამაზე იმდენად გულგრილად საუბრობს, რომ ძნელი წარმოსადგენია, რომ მას რაიმეს ეშინოდეს. ის ალბათ არა მორცხვია, არამედ, როგორც ამბობენ, ღრუბლებშია.

და სანამ ამ ყველაფერზე ვფიქრობდი, ბუ შემოფრინდა.

- ახლა ჯადოსნურ ძალას გავზომავთ. გთხოვთ, ყველანი, ჯადოსნური ძალის ბროლის წინ დადგეთ რიგში. გაზომვის შემდეგ, შესაფერისობის შეფასების ჩასატარებლად შემდეგ ოთახში გადადით.

ჯადოსნური ძალის კრისტალი? არასდროს გსმენიათ ასეთი ჯადოსნური არტეფაქტის შესახებ. მითიურ ეპოქაში მაგიური ძალის გაზომვის საშუალება საერთოდ არ არსებობდა. როგორც ჩანს, ყველაფერი არ დაღუპულა.

- მაშ, სად არის ეს ჯადოსნური ძალის კრისტალი?

- იქ.

მიშამ სიარული დაიწყო, მეც მას გავყევი.

როგორც ჩანს, სხვა აპლიკანტები იცნობდნენ ამ ადგილს და გარკვეული დროის შემდეგ რამდენიმე რიგში დგომა დაიწყეს. როგორც ჩანს, იქ მაგიური ძალის მრავალი კრისტალი იყო და გაზომვა ყველა წერტილში ხდებოდა.

ირგვლივ მიმოიხედა და დარწმუნდა, რომ არ ჩანდა, რა ხდებოდა. ჯადოსნური ძალის კრისტალი არის დიდი, იისფერი კრისტალი, რომელსაც მოყვება დიდი სარკე. როდესაც კრისტალს შეეხებით, ის ავტომატურად ამოწმებს თქვენს მაგიურ ძალას და შედეგს დიდ სარკეზე აჩვენებს.

„126“, „218“, „98“, „145“ – ბუმ დიდი სარკის წინ რიცხვები გაახმოვანა.

სწორედ ეს არის მაგიური ძალის გაზომვა. ეს ეპოქა საკმაოდ მოსახერხებელი გახდა, რადგან შესაძლებელი გახდა რიცხობრივად გაზომოთ ის მაგიური ძალა, რომელიც არ გფარავს და რომლის შეგრძნებაც მხოლოდ კანის მგრძნობელობით შეიძლება.

როგორც ჩანს, მაგიური ძალის გაზომვის შედეგი სულ რამდენიმე წამში გამოჩნდა. რიგი ძალიან სწრაფად მოძრაობდა და ახლა შემდეგი მიშა იყო.

- მოდი, იქ ეცადე, ყველაფერი გააკეთო.

— ...შედეგი არ შეიცვლება...

აქ ის მართალია, ჯადოსნური ძალა არც გაიზრდება და არც შემცირდება, მაშინაც კი, თუ ის მთელი ძალით დაიძაბება.

- კარგი, წარმატებები მაინც.

მიშამ ცარიელი მზერით შემომხედა.

- კი.

პასუხის გაცემის შემდეგ, მან ჯადოსნური ძალის კრისტალს შეეხო.

რამდენიმე წამის შემდეგ შედეგი დიდ სარკეზე გამოჩნდა.

— «100246».

ვერაფრით ვერ შევიკავე თავი აღფრთოვანებისგან. მანამდე ყველა რიცხვი სამნიშნა იყო, ახლა კი ას ათასს გადააჭარბა. როგორც ჩანს, მიშას მაგიური ნიჭი გაცილებით მაღალია, ვიდრე მეგონა.

- ძალიან შთამბეჭდავია, მიშა.

როდესაც შევაქე, ქვემოთ დაიხედა. როგორც ჩანს, ცოტა მორცხვი იყო.

— ... და კიდევ უფრო მეტ შთაბეჭდილებას მოახდენს ეს შენზე?..

- კი.

ამის თქმის შემდეგ, ჯადოსნური ძალის კრისტალს შევეხე. ეს პირველი შემთხვევაა, როცა ჩემს მაგიურ ძალას ვზომავ. მაინტერესებს, რა რიცხვითი მნიშვნელობა ექნება?

შეიძლება ას მილიონსაც კი გადააჭარბოს. თუ ასეა, მაშინ ამ ეპოქის ყველა სისულელეც კი საბოლოოდ მიხვდება, რომ მე ვარ წინაპარი.

- ნული.

და სწორედ იმ მომენტში, როდესაც ბუმ ეს თქვა, გაისმა ხმა: „*ხრაშუნი*“ და ჯადოსნური ძალის ბროლი ნაწილებად დაიმსხვრა.

— გაზომვა დასრულებულია. გთხოვთ, გადახვიდეთ ფიტნეს შეფასებაზე.

ჰმ. ვხედავ, რომ მათ ნამდვილად არ აინტერესებთ, რომ მაგიური ძალის კრისტალი განადგურდა.

— მიუხედავად იმისა, რომ ასე თქვი, მე მჯერა, რომ ნული უბრალოდ არ შეიძლება არსებობდეს.

რადგან მაშინ მაგიის გამოყენებას ვერ შევძლებდი. თუ წარმოიდგენ, მაშინვე ნათელი გახდება.

„გაზომვა დასრულებულია. გთხოვთ, მობრძანდეთ ფიტნეს შეფასებაზე“, - თქვა ბუმ.

უსარგებლო ნაცნობი.

„ნაცნობი მხოლოდ ბრძანებებს ასრულებს“, - თქვა მიშამ.

- კარგი, კი, მართალია.

მიშამ ყურადღებით დააკვირდა ჩემს სახეს.

- რა მოხდა?

— ...ეს პირველად ვხედავ...

- კონკრეტულად რა?

— ბროლი უაღრესად ძლიერი მაგიური ძალისგან დაიმსხვრა.

ოჰ, ჰოდა, ასეა საქმე.

ჯადოსნური ძალის კრისტალის ფრაგმენტების ჩემი ჯადოსნური თვალებით შესწავლისა და მისი სტრუქტურის ანალიზის შემდეგ, დავადასტურე, რომ კრისტალი რეალურად ფართოვდება შეხების მაგიურ ძალასთან რეაქციით. ის ზომავს, თუ რამდენად გაფართოვდა კრისტალის მოცულობა და გარდაქმნის მას რიცხვით მნიშვნელობად.

თუმცა, თუ მაგიური ძალა გარკვეულ მნიშვნელობაზე მაღალია, კრისტალის მოცულობა გაიზრდება, გადააჭარბებს ზღვარს და ის ნაწილებად დაიშლება, თითქოს ძალადობრივი მაგიური რეაქცია მოხდეს. მეგონა, რომ ეს მოსახერხებელი რამ იყო, მაგრამ ჩემი მაგიური ძალის ამ გზით გაზომვის საშუალება არ არსებობს.

— და მაინც, შევთანხმდეთ, რომ ეს იქ „ნული“ არ არის, არამედ „გაზომვა შეუძლებელია“.

- არა.

- რატომ?

— მაგიური ძალის კრისტალები არ იმსხვრევა.

- მაგრამ ის ჩამოვარდა.

მიშა ერთი წამით გაჩუმდა, შემდეგ კი გულგრილად თქვა:

- ანოს, შენ არაჩვეულებრივი ხარ.

- მაგრამ შენ მიხვდი, რა მოხდა, არა?

- მე კარგი, ჯადოსნური თვალები მაქვს. სხვებს ეს არ შეუძლიათ.

ნიშნავს ეს იმას, რომ სხვებმა ვერ გააცნობიერეს, რომ ბროლი უზომოდ ძლიერი ჯადოსნური ძალით იყო გატეხილი? მისაღები გამოცდის ჩაბარებაც ნაცნობებს დაევაღათ. მათ მხოლოდ იმის გაკეთება შეუძლიათ, რაც უბრძანებენ და უბრალოდ არ შეუძლიათ საჭირო ზომების მიღება, როდესაც ჯადოსნური ძალის კრისტალები ტყდება. მაქსიმუმი, რისი გაკეთებაც მათ შეუძლიათ, უბრალოდ ახალი ბროლის მომზადებაა.

მათ დაასკვნეს, რომ ჩემი მაგიური ძალა ნულის ტოლი იყო და მაგიური ძალის კრისტალის განადგურებას ამასთან არაფერი ჰქონდა საერთო.

— ადამიანები, რომლებიც ხვდებიან, გაიგებენ, მაგრამ არსებითად ეს შეუძლებელია.

კარგი, კარგი. კარგი იქნებოდა, აკადემიას წესიერი პერსონალი ჰყოლოდა, მაგრამ ალბათ არ ელოდნენ, რომ მისაღებ გამოცდაზე ისეთი მაგიური ძალის მქონე ადამიანი იქნებოდა წარმოდგენილი, რომ ბროლს გაანადგურებდა.

თუმცა, დემონი მბრძანებლისა და წინაპრის ხელახლა დაბადების შესახებ ისტორიები მომავალ თაობებს ზეპირად გადაეცემოდა. მიშამ ასევე თქვა, რომ ეს პირველად ნახა და უფრო მეტიც, იმის გათვალისწინებით, რომ მაგიური ძალის კრისტალები არასდროს იმსხვრეოდა, მათ არ იცოდნენ, რა პირობები იყო მათი დამსხვრევითვის.

ეს იმიტომ ხომ არ ხდება, რომ ამ ეპოქის დემონებს სუსტი ჯადოსნური თვალები აქვთ? ბოლოს და ბოლოს, თუ უფსკრულს კარგად დააკვირდებით, დაინახავთ, რომ ჯადოსნური ძალის ბროლი იშლება, როდესაც ჯადოსნური ძალა გარკვეულ მნიშვნელობას გადააჭარბებს.

ან იქნებ ყველა იმ აზრზეა ჩარჩენილი, რომ დემონ მბრძანებელ ანოსსაც კი არ შეიძლება ჰქონდეს ასეთი უჩვეულო ჯადოსნური ძალა?

და თუ ასეა, მაშინ მეც არასაკმარისად შევაფასებ. თუმცა, ზრდასრული ადამიანისთვის დიდი რიცხვების სერიოზულად აღქმა არ არის შესაფერისი. ეს არ ნიშნავს, რომ ჩემი მაგიური ძალა შემცირდა.

- კარგი, შენ შეძელი ამის გაგება და ეს კარგია.

- მართლა?

- კი. გმადლობთ.

ერთი წამით ფიქრის შემდეგ, ცარიელი გამომეტყველების შეუცვლელად, მიშამ თქვა:

- გთხოვ.

- კარგი, ახლა იმ ოთახში წავიდეთ?

მიშამ თავი დაუქნია.

როგორც კი ოთახში შევედით, სადაც შესაფერისობის შეფასება მიმდინარეობდა, ქვის ქანდაკებაზე მჯდომმა ზუმ მაშინვე წამოიძახა:

- გთხოვთ, მობრძანდეთ ჯადოსნური წრის ცენტრში და გაიაროთ შესაბამისობის შეფასება.

იატაკზე ბევრი ჯადოსნური წრე იყო დახატული, რომელთა ცენტრშიც ის სტუდენტები იდგნენ, რომლებსაც უკვე დაწყებული ჰქონდათ შესაფერისობის შეფასების გავლა.

- ...კარგი...

- ნახვამდის.

მიშა თავისუფალი ჯადოსნური წრის ცენტრში შევიდა.

მეც შესაფერისი ჯადოსნური წრე ვიპოვე და მის ცენტრში დავდექი.

შემდეგ ხმა გაისმა თავში.

— შესაფერისობის შეფასება შეაფასებს თქვენს მენტალიტეტს დემონთა მბრძანებელ ტირანთან მიმართებაში. ასევე, მოკლედ შეამოწმებს თქვენს ცოდნას მის შესახებ. მოტყუება გამოვლინდება თქვენი აზრების წაკითხვისას.

²- ის აპლიკაციაა ?

საქმე იმაშია, რომ მხოლოდ უუნარო მომხმარებელი ვერ შეძლებს ტყუილის თქმას აზრების კითხვისას და მათი მოტყუება არაფერია რთული.

თუმცა, მოტყუების საფუძველი არ მაქვს.

- მაშ ასე, დავიწყეთ. ისინი წინაპრის სახელის ხმამაღლა წარმოთქმასაც კი ვერ ბედავენ, მაგრამ მაინც პასუხობენ: რა იყო მისი ნამდვილი სახელი ?

რა ეჭვი შეიძლება არსებობდეს? მისი ნამდვილი სახელია ანოს ვოლდიგოდი.

— მითიურ ეპოქაში, წინაპარმა გამოიყენა მაგია „გიო გრეიზი“³ “ დილჰეიდის გასანადგურებლად. შედეგად, დილჰეიდის მთელი ტერიტორია გადამწვარ მიწად იქცა და მრავალი დემონი დაიღუპა. რატომ მიმართა მან ასეთ სისასტიკეს? აღწერეთ, როგორ ვიქრობდა წინაპარი იმ დროს.

ჰმ. ეს ამბავი მოგონებებს მალვობებს.

რატომ დაწვი დილჰეიდი გიო გრეზესთან ერთად, გეკითხები? ნახევრად მეძინა.

მაშინ იყო ჩვენი გაჰიანურებული ბრძოლის კულმინაცია გმირ კანონთან.

გამუდმებით მასზე ვფიქრობდი, როგორც ფხიზლად, ასევე ძილის დროს, რათა ყოველთვის სრულ საბრძოლო მზადყოფნაში ვყოფილიყავი და არასდროს მოვდუნდე.

რის გამოც კანონთან ბრძოლა სიზმარშიც კი მომიწია და საბოლოოდ, გაუცნობიერებლად, მაგიის სროლა დავიწყე.

თუმცა, ეს კითხვა ოდნავ არასწორია. მე დილჰეიდი ფერფლად ვაქციე, მაგრამ არცერთი დემონი არ მომკვდარა.

მიუხედავად იმისა, რომ ნახევრად მეძინა, მყისიერად ავიღე ჩემი მაგიის კონტროლი და ძალა ისეთი საოცარი სიზუსტით დავარეგულირე, რომ ქვეყანა ისე დაწვი, რომ არავინ მომკლავს.

ამის გაკეთება რომ არ შემეძლოს, დემონ მბრძანებელს არასდროს დამიძახებდნენ.

— მათ განადგურება, ვინც არ ემორჩილება. ასეთი იყო წინაპრის რწმენა, მაგრამ ეს დემონების მბრძანებლის სამართლიანი გამართლებაა? გამოთქვით თქვენი აზრები .

ხრიკიანი კითხვა? არ მახსოვს, ოდესმე მომეკლა ვინმე, ვინც არ ემორჩილებოდა. ჩემი მეთოდები გულისხმობდა, რომ თუ მოკვლა საჭირო არ იყო, მე არ მოვკლავდი. მაგრამ იმ ეპოქაში უმრავლესობის გადასარჩენად მოკვლა იყო საჭირო. და ამის გარდა, არასდროს.

— დავუშვათ, რომ არსებობს ქალიშვილი ძალაუფლებითა და დაბალი მბრძანებლის თანხლებით, ხოლო ვაჟი ძალაუფლების გარეშე და მაღალი მბრძანებლის თანხლებით. ერთ დღეს ისინი ღვთაებრივი წყევლის ქვეშ მოექცევიან და სიკვდილის პირას არიან. თქვენ მხოლოდ ერთი წმინდა გრაალი გაქვთ წყევლის მოსახსნელად. ვინ უნდა გადარჩეს? აღწერეთ, როგორ განსჯის მაშინ წინაპარი .

ჰმ. ეს კითხვაც საშუალო დონისაა. პასუხი მარტივია.

— გადავიდეთ შემდეგ კითხვაზე ...

ჰოდა, ასე გაგრძელდა შესაფერისობის შეფასება.

თუმცა, ყველა კითხვა მხოლოდ ჩემზე იყო. ბუნებრივია, უბრალოდ ვერ შევიკავე თავი და ვერ ვუპასუხე და ყოველგვარი განსაკუთრებული პრობლემების გარეშე გავტეხე ისინი.

30 წუთის შემდეგ.

შესაფერისობის შეფასება დასრულდა და ოთახი დავტოვე.

გასვლისას ბუმ რაღაც ამიხსნა დაშვების შესახებ, მაგრამ მე მისი სიტყვები არ მივაქციე ყურადღება და ოთახი დიდი სარკეებით დავტოვე.

რის შემდეგაც მიშა გარეთ დამხვდა. ის არაფერს აკეთებდა და ღრუბლებში ლივლივებდა და სიცარიელეს გაჰყურებდა.

- რას აკეთებ?

ჩემი ზარის გაგონებაზე მიშამ სახე ჩემსკენ მოაბრუნა.

და როგორც ყოველთვის, სახეზე ცარიელი გამომეტყველება ჰქონდა.

- ...მე ველოდები...

- მე?

მიშამ თავი დაუქნია.

- შენ თქვი: „მოგვიანებით შევხვდებით“.

მაგრამ მან ეს მართლა თქვა.

- ბოდიში. შესაფერისობის შეფასება დასრულდა და დღეისთვის სულ ეს არის.

- კი.

მაგრამ ის განგებ მელოდებოდა, თუმცა შემემლო სახლში წავსულიყავი. უპატივცემულოდ მოვიქცეოდი, უბრალოდ წასვლით.

- კარგი, მაშინ რატომ არ წავიდეთ, გავერთოთ და არ აღვნიშნოთ გამოცდების ჩაბარება?

მიშას სახეზე, რომელიც აქამდე ცარიელი იყო, ჩაფიქრების ელფერი ირეკლებოდა.

- ჩემთან ერთად?

- კი.

- შეიძლება?

- მე გეპატიჟები.

არ ვიცი, რაზე ფიქრობდა, მაგრამ მიშამ დახედა და გაჩუმდა.

- არაუშავს, თუ საქმეები გაქვს.

— ...მე წავალ...

- გასაგებია. მაშინ რატომ არ უნდა წავიდეთ ჯერ ჩემს სახლში? დედა ალბათ უკვე ამზადებს ნუგბარს და ელოდება.

მიშამ თავი დაუქნია.

- შესანიშნავია. მაშინ აიღე.

ხელი გავუწოდე და მიშამ სწრაფად დაადო ხელი მასზე.

- მერე?

- კარგი მაშინ, წავიდეთ.

— მე „ფლესი“ მაქვს.

ის ფრენის მაგიაზე საუბრობდა. მისი გამოყენება საკმაოდ მარტივია, მაგრამ მოძრაობისთვის გაცილებით უკეთესი მაგია არსებობს.

-ახლა ხელი მომკიდე.

- კარგი.

მიშამ მორჩილად მომხვია ხელი.

მიწაზე ჯადოსნური წრე გაჩნდა და ჩემს თვალწინ ხედი თოვლივით თეთრი გახდა.

მომდევნო წამს ჩვენს წინ დავინახეთ სამჭედლო და შეფასების სახელოსნოს „მზიანი ქარის“ ნიშანი. ხის შენობა, რომლის მეორე სართულზეც ჩვენ ვცხოვრობთ.

- კარგი, აქ ვართ. ეს ჩემი სახლია. - ვთქვი მე.

მიშა კვლავ ჩაფიქრებული უყურებდა მის წინ მდგარ აბრას.

მისი გამომეტყველება არ შეცვლილა, მაგრამ რატომღაც მივხვდი, რომ გაკვირვებული იყო.

— ...მაგია?..

- ეს არის „გატომი“. მოკლედ რომ ვთქვათ, ეს მაგია აკავშირებს სივრცეში ორ წერტილს და მყისიერად გადაადგილდება მათ შორის.

მიშა ერთი წამით გაჩუმდა.

და შემდეგ მან ჩაილაპარაკა:

— ...დაკარგული მაგია...

ჰმ. მისი არ მესმის.

- ეს რა არის?

— მაგია, რომლის მფლობელებიც გაუჩინარდნენ. მისი უმეტესი ნაწილი მითიურ ეპოქაში დაიკარგა.

ასეა საქმე. ორი ათას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში, მაგიური ფორმულების უმეტესობა დაირღვა და მიუხედავად იმისა, რომ მათი არსებობა ცნობილია, ამ მაგიის მფლობელები აღარ არსებობენ.

განსაკუთრებით „გატომი“, მაგია, რომელიც მე შევიმუშავე და რომელიც სინამდვილეში მითიურ ეპოქაშიც კი ცოტა ადამიანს თუ გააჩნდა.

— ...ანოს, გენიოსი ხარ?..

ჰა-ჰა, სიცილი ვერ შევიკავე.

— ...სერიოზულად ვამბობ...

ამის გამო გენიოსს მეძახიან .

ეს არ ნიშნავს, რომ ჩემს გენიალურობას უარვყოფ, უბრალოდ მინდა, რომ ხალხმა ჩემზე ასე ისაუბროს, როდესაც ისეთ მაგიას ვაჩვენებ, რომლის გამეორებაც არავის შეუძლია.

- ანოს, ვინ ხარ?..

— დემონთა მბრძანებელი წინაპარი.

მიშამ, რომელიც აქამდე ცარიელი გამომეტყველებით დადიოდა ირგვლივ, გაკვირვებისგან თვალები გაახილა.

— ...რეინკარნაცია?..

- გჯერა ჩემი?

მიშამ ღრმად ჩაფიქრდა და ჰკითხა:

— ...და გაქვთ მტკიცებულებები?..

მაინც, როგორც ჩანს, ეს მას აწუხებს.

- მე თვითონ ვარ ამის დასტური. ეს ჩემი მაგიური ძალაა. თუმცა, სავარაუდოდ, ამ ეპოქის ადამიანებს ძალიან სუსტი მაგიური თვალეები აქვთ და ჩემი ძალის უფსკრულში ჩახედვა არ შეუძლიათ.

გააანალიზე, შეისწავლე, მიაღწიე სიმართლეს. ამის გამოხატვის მრავალი გზა არსებობს, მაგრამ სიტყვები „უფსკრულში ჩაიხედე“ ყველაზე ხშირად გამოიყენება და ასევე მოიცავს ყველა ზემოთ ჩამოთვლილს. მაგიის უფსკრულში ჩახედვა ნიშნავს ამ ჭეშმარიტების გაცნობიერებისა და განსახიერების უნარის შექმნას. ძალაუფლების უფსკრულში ჩახედვა ნიშნავს სხვა ადამიანის ნამდვილი დამსახურების ცოდნას.

— ...

დაბნეული მიზა გაჩუმდა.

თავდაპირველად, დემონთა მბრძანებლად ყოფნა ძალით მტკიცდებოდა. თუმცა, როგორც ჩანს, ჩემი წარმოდგენები განსხვავდება ამ ეპოქისგან, სადაც გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს ყველანაირ ზედაპირულ რამეს, როგორიცაა სუფთა სისხლი და იმპერიული ოჯახისადმი კუთვნილება.

- უზარმაზარი მაგიური ძალა გაქვს. მის ძირსაც ვერ ვხედავ.

თუ მიზა ვერ ხედავს, მაშინ სხვებიც ვერ ხედავენ, მით უმეტეს.

ჯობია, ამით ის კიდევ უფრო არ შეაწუხო.

- კარგი, მალე გაიგებ. წავიდეთ.

- ...დიახ...

სახლის კარი გავადე.

შენიშვნები

1. სრულმეტრაჟიანი სარკე. დიდი ზომის დასადგამი სარკე.
2. ჩაწერილია, როგორც: „ფსიქიკური კავშირი“.
3. ჩაწერილია როგორც: „Hellfire Annihilation Cannon“

§ 8. გილოცავთ მიღებას

დინგ-დინგ , სახელოსნოს კარზე ზარი დარეკა.

- კეთილი იყოს შენი დაბრუნება... კეთილი იყოს შენი დაბრუნება, ანოსიკ.

დახლის უკან მდგომი დედა მომიახლოვდა.

მამა, სავარაუდოდ, სახელოსნოში რაღაცას ჭედავს.

"ჰ-როგორ მიდის საქმეები?" იკითხა დედამ სახეზე ნერვიული გამომეტყველებით.

- შევედი.

როგორც კი ეს ვთქვი, დედაჩემმა შვებით ამოიოხრა, გაიღიმა და მაგრად ჩამეხუტა.

- გილოცავ! გილოცავ, ანოსიკ! შენ დიდებული ხარ! აკადემიაში დაბადებიდან სულ რაღაც ერთი თვის შემდეგ მოხვდი, რა ჭკვიანი ხარ, ანოსიკ! მოდი, დღეს სალამოს ნადიმი გვეჭონდეს!!

ოჰ, საიდან მოდის ეს სიხარული? თითქოს მე თვითონ გავაკეთე ეს.

ყველა მშობელი ასეთია? ოჰ, მე საერთოდ არ მესმის მათი.

ვერ გავიგე, მაგრამ... იცი, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ ცუდად ვგრძნობ თავს.

- რას შეჭამ, ანოსიკ?

- მოდი, ვიფიქრო... თუ შესაძლებელია, სოკოს ქვაბი. ეს შესანიშნავი იქნებოდა.

ეს ჩემი საყვარელი კერძი იყო 2000 წლის წინ.

ჩემი თანმხლები პირები მეუბნებოდნენ, რომ უფრო მდიდრული რამ მეჭამა, როგორც დემონთა მბრძანებელს შეეფერება, მაგრამ იმდენად გემრიელი იყო, რომ უბრალოდ ვერაფერი შევიკავე.

ზოგადად, როდესაც ვკითხე: „რა უნდა ჭამოს მმართველმა?“, საშინელი პასუხი მივიღე: „ხალხის“ სულისკვეთებით.

რა იდიოტები. როგორ შეგიძლიათ ხალხის ჭამა?

ასევე მატანჯავდნენ თავიანთი განცხადებებით, რომ დემონთა მბრძანებელი, რომელიც კასეროლებს ჭამს, სხვებისთვის ცუდი მაგალითია. რა სისულელეა.

დემონთა მბრძანებელი არის ადამიანი, რომელსაც აქვს ძალა, დააკმაყოფილოს თავისი ახირებები. სწორედ ამიტომ შემიძლია ვჭამო ყველაფერი, რაც მინდა.

და მე სოკოს კასეროლას ვჭამ.

- ჰე-ჰე, კარგი. ანოსიკ, სოკოს ქვაბი ძალიან გიყვარს. დედამ იცოდა, რომ ამას იტყოდი და უკვე მომზადებული იყო.

ახლა მე დედას ასე ვეძახი. არა ისე, როგორც ჩემს ძველ ხელქვეითებს.

- ოჰ, და სხვათა შორის, დედა, სტუმარი მოვიყვანე.

- მმმ? სტუმარი? კარგი, ვინ არის ის?

შევბრუნდი და წარმოვიდგინე მიშა, რომელმაც ჩემს ზურგს უკან დამალვა მოახერხა.

- ეს მიშა ნეკრონია. დღეს აკადემიაში შევხვდით.

მიშამ ერთი ნაბიჯი გადადგა წინ, ერთფეროვანი ხმით წარმოთქვა „გამარჯობა“, შემდეგ კი თავი დაუქნია.

ამის შემდეგ დედამ სახე მიიღო, თითქოს ძალიან გაკვირვებული იყო და ხელები პირზე აიფარა.

- ანოსიკ... ანოსიკ...

გაოგნებული სახით შეხედა და ხმამაღლა დაიწყო სისულელეების ლაპარაკი:

- ჩემმა ანოსიკმა მოიყვანა რძალი-ე-ე-ე-ე-ე!!!

მისი კივილი მთელ სახლში ექოსავით ისმოდა.

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი გვერდზე გადახარა.

— ...ჩემზე ლაპარაკობს?...

- არა, ვწუხვარ. დედაჩემი ცოტა ნაჩქარევ დასკვნებს აკეთებს.

როგორც არ უნდა შეხედოთ, ის ძალიან ცდება.

— ...მე ვხედავ...

- არა უშავს, ანოსიკ. თუ შენ ბედნიერი ხარ, დედაც ბედნიერია. სულაც არ მაწუხებს... - თქვა დედამ ტირილით და თვალის კუთხეები მოიწმინდა.

საშინელებაა იმის კითხვაც კი, თუ რა გიჟური ფანტაზიები უტრიალებს დედაჩემს თავში.

- არ მინდა შენი გართობა შეგიშალო, დედა, მაგრამ...

ბაშ, სახელოსნოს კარი ძლიერად გაიღო.

- კარგად გააკეთე ანოს! აი, ამას ვეძახი მე კაცს!

და მამაც იქ არის.

რატომ არიან ისინი ასე აღფრთოვანებულები?

— მაგრამ უკან მოხედვისას გახსენდება, რომ ახალი დაბადებული ხარ.

მამა ოდნავ თავმომწონე პოზაში იდგა და ფანჯრიდან იყურებოდა.

- მამამ იცოდა, რომ ეს დღე ერთ მშვენიერ დღეს დადგებოდა. მაგრამ არ ეგონა, რომ ასე მალე მოხდებოდა.

ჰა-ჰა, მხიარულად ჩაიცინა მამამ.

„მალე“ აღბათ იმიტომ უნდა იყოს, რომ ერთი თვის ვარ.

- არა, ძალიან ბედნიერი ვარ. იზაბელა, მოდი დღეს საღამოს ნადიმი გავმართოთ. მოდი, მთელი გულით აღვნიშნოთ.

- კი, ვიცი, ძვირფასო. ბოლოს და ბოლოს, ეს ანოსიკის ახალი ცხოვრების დასაწყისია.

მამამ ფართოდ გაიღიმა და დედამ ისევ ცრემლები წამოუვიდა.

ისინი ერთმანეთის პირისპირ იდგნენ და თავი დაუქნიეს.

— ...მამაც ჩქარობს დასკვნების გამოტანას?..

მიშამ შემომხედა.

- ბოდიში. როგორც ხედავ...

- კარგი, რადგან გადავწყვიტეთ, სწრაფად რაღაც უნდა მოვამზადოთ. წამოდი, იზაბელა, გაიღიმე, გაიღიმე!

- კი, მართალი ხარ. დედა არ უნდა იტიროს ანოსიკის ბედნიერ დღეს. არა უშავს, მე აუცილებლად მთელი გულით გავიღიმებ!

დედა და მამა უკვე მშვენივრად ერთობოდნენ და ყურადღებას არ გვაქცევდნენ, გაოგნებულები ვიყავით.

- იცი რა, დედა, მამა...

- ოჰ, ყველაფერი კარგადაა, ანოს. დღეს დახმარება არ გჭირდება, დედას და მე ყველაფერს თავად მოვაგვარებთ.

მიუხედავად იმისა, რომ ასე თქვი, მე არასდროს დაგეხმარე, მამა.

- წამოდი, მიშა, წავიდეთ, მის ოთახს გაჩვენებ.

მეორე სართულზე ავედი და ჩემს ოთახს მივაღწიე, მამაჩემი კი მთელი ძალით უკანა სავარძელში მიბიძგებდა.

კარის დახურვამდე ცოტა ხნით ადრე, მამამ მკაცრი სახე მიიღო.

- მომისმინე, ანოს. კერძების მომზადებას დაახლოებით ორი საათი დაგვჭირდება. შეგიძლია ცოტა ხმაური ამოიღო, ვეცდები, დედაშენმა არ გაიგოს.

ჰმ. რას ამბობ, მამა?

- იცი რა, მამა...

- ნუ ღელავ. ყველაფერი შენს მოხუცს მიანდე. - თავი გამოასწორა და მამამ მაშინვე კარი მიხურა.

მაგრამ მანამდე მან რაღაც ვნებიანი ხმით თქვა: „ისიამოვნეთ ერთმანეთით“.

ოჰ, რამდენ პრობლემას ქმნიან ჩემი მშობლები.

- მაპატიე, მიშა. როცა ცოტათი დაწყნარდებიან, მათთან ვისაუბრებთ.

- ...დიახ...

მართალია, არაფერი საშინელი არ მომხდარა, მაგრამ, სამწუხაროდ, არც არაფერი ღირსეული, მაგრამ მთელი ეს სიტუაცია მიშას საერთოდ არ აწუხებდა. მან ჩემს ოთახს მიმოიხედა, ყურადღება არ მიაქცია ჩემს მშობლებს.

— ...ოთახი ცარიელია...

- იმიტომ, რომ ახლახან გადავედით.

თუმცა, აქ ყველაფრის დიდი რაოდენობით მოწყობა არ მქონია განზრახული.

- ყურადღებას ნუ მიაქცევ, მიშა.

- რისთვის?

- დედაჩემი და მამაჩემი ხმაურიანები არიან.

— ...მე ამას მიჩვეული ვარ...

გამახსენდა ის ადამიანი, რომელიც დღეს დილით მიშას გასაცილებლად მოვიდა.

- კარგი, კი, შენი მამა რაღაცით ნამდვილად ჰგავს ჩემსას.

- ...არა...

- ოჰ, ბოდიში. ანუ ეს ჩემსას არ ჰგავს?

მიშამ თავი გააქნია.

- ეს მამაჩემი არ არის...

- ანუ, დღეს დილით მამაშენი არ მოვიდა შენს გასაცილებლად?

მიშამ თავი დაუქნია.

- მცველი.

- რაც შეეხება ნამდვილ მშობლებს?

— ...დაკავებული...

ჰმ. ესეც ხდება. ჩემს ხელახლა დაბადებამდე მეურვეებიც კი არ მყავდა.

— ...ანოს, ძმები გყავს?..

- არა, რატომ?

— ...ძმებს კარგი ურთიერთობა აქვთ.

- გულისხმობ იმას, რაც ზეპესს და ლიორგს ვუთხარი?

მიშამ თავი დაუქნია.

- კეთილი ხარ.

- მე ვარ?

ჰა-ჰა, სიცილი ვერ შევიკავე.

— ...სასაცილო იყო?..

- არა, უბრალოდ პირველად თქვა ეს ჩემზე.

მიშამ გაკვირვებულმა თავი დახარა.

- რა თქვეს?..

- მომეცი საშუალება ვიფიქრო...

ვცდილობდი გამეხსენებინა, რას ამბობდნენ ჩემზე წარსულ ცხოვრებაში.

— აუცილებლად გამიგია რაღაც, მაგალითად: „შენი არსებობა სამყაროსთვის ზიანია“; „მშვიდობისთვის მოკვდი“; „დაუნდობელი“; „ემმაკი“; „ეს ბოროტმოქმედი“; „რა ფერისაა შენი სისხლი, ნადირალო?“

მიშამ ყურადღებით შემომხედა.

— დაგცინოდნენ?

- ჩემს ზემოთ? სულაც არა.

მიუხედავად იმისა, რომ ეს იძულებითი აუცილებლობა იყო, ვიტყოდი, რომ ჩემი შრომისთვის „დაჯილდოვდი“.

მაგრამ საბაბების მოფიქრებას არ ვაპირებ.

— მე ვიყავი ყველაფრის მიზეზი.

„...ვისიმე დაცინვა არ შეიძლება... და შენც ცუდი არ ხარ...“ - თქვა მიშამ და კატეგორიულად უარყო ეს.

— გეუბნები, რომ ასე არ არის.

მიშა ფეხის წვერებზე წამოდგა და თავზე ოდნავ შემეხო.

- კარგი, კარგი.

ჰმ. ალბათ არასწორად გამიგო. და ამის გამო უხერხულად ვგრძნობ თავს.

მათთვის ზედმეტი დახმარება აღმოჩნდა, ამიტომ დარწმუნებული არ ვარ.

ზეპესმა უბრალოდ *ბრწყინვალედ* აქცია თავისი უფროსი ძმა დამწვარ ნაკვერჩხლად.

- ეს შედეგებია.

- მართლა?

მიშამ თავი დაუქნია.

- ანოსი კეთილია.

და ასეთი სიტყვების მოსმენა, გასაკვირია, რომ საკმაოდ სასიამოვნო შეგრძნებაა.

- ძმები ან დები გყავს, მიშა?

„...უფროსო და...“ - უპასუხა მიშამ ცოტა ფიქრის შემდეგ.

— მასთან კარგად ეწყობი?

და შემდეგ მიშა გაჩუმდა.

- ... არ ვიცი ...

რა უცნაური პასუხია, ეს მისია: „არ ვიცი“.

ეს კარგია თუ ცუდი? ალბათ ორივე. იქნებ მათ გარკვეული გარემოებები აქვთ?

- ღელავ?..

- ცოტათი.

- კეთილი ხარ.

მეგონა, უფროს დაზე მომიყვებოდა, მაგრამ მიშამ ოდნავ გაიღიმა.

შემდეგ ცოტა ხანს ვისაუბრეთ ყველაფერზე, სანამ საჭმელს ვამზადებდით.

§ 9. დემონთა მბრძანებლის მეგობარი

როგორც კი ვახშამი მზად იყო, მე და მიშა მისაღებ ოთახში ჩავედით.

სასადილო მაგიდა უხვი კერძებით იყო გაშლილი, მათ შორის ჩემი საყვარელი, სოკოს ქვებით.

„წამოდით, ვახშამი მოგართმევთ“, - თქვა დედამ, აიღო დიდი თეფში ქვებით სავსე და პატარა თეფშებზე დალაგება დაიწყო.

მმმ, ამ სურნელოვანი სურნელისგან თავს ვერ ვიკავებ. პირიდან ცრემლები ამომივა.

- შენც, მიშა, მეტი ჭამე, ნუ მორცხვი.

- ...დიახ...

არ იფიქროთ, რომ ვტრაბახობ, მაგრამ დედაჩემის კერძები მართლაც საოცრად გემრიელია. ალბათ, ვერ შეედრება ვერაფერს, რასაც მითიურ ეპოქაში მიჭამია.

მშვიდობიანი ცხოვრების შედეგად, მაგია ნაგავში გადაიზარდა, მაგრამ სამაგიეროდ, კულინარია წინ წავიდა. ამაში ერთი თვის განმავლობაში დედაჩემის მიერ მომზადებული კერძების ჭამის შემდეგ დავრწმუნდი.

- გემრიელად მიირთვით.

კოვზით ქვების ნაწილი ამოვიღე.

- ესაა?..

როგორ არის ეს შესაძლებელი?! ეს ქვაბი სამი სახეობის სოკოს შეიცავს.

აქ, სულ მცირე, გვხვდება სტეპის ხამანწკის სოკო, ორსპორიანი შამპინიონი და პორჩინის სოკო.

და როგორც ყოველთვის, ყველაფერი უმაღლეს დონეზეა!

- ვხედავ, მთელი გულით ეცადე, დედა.

დედა გაიღიმა, თითქოს იმის სათქმელად, რომ კარგად ესმოდა ჩემი ყველაზე ღრმა სურვილები.

- წამოდი, წამოდი, ჭამე.

თავი დავუქნიე და ამავედროულად ქვებს ვღეჭავდი.

- გასინჯე...! - გასინჯე...!

გემრიელი...

ეს კრემისებრი გემო ენის ზედაპირზე დნება, მარილიანობის შუაგულში კი სიტკბოს ლაქები იგრძნობა. ამავდროულად, კუჭში მოხვედრისას სასიამოვნო გემო ძლიერ სქელდება. სოკოს ტექსტურა ხრამუნაა და მინდა, ისევ და ისევ ვღეჭო.

აჰ, კარგია, რომ ხელახლა დავიბადე. არა, მართლა.

- ჰე-ჰე-ე, თუმცა ანოსიკი მაშინვე გაიზარდა, როცა ჭამს, სახე ბავშვის მსგავსი აქვს. - თქვა დედამ.

„კარგი, ხელახლა დავიბადე და საერთოდ არ ვარ ბავშვი“, - გავიფიქრე, მაგრამ კასეროლის ჭამით ძალიან ვიყავი დაკავებული.

„სხვათა შორის, დედას პატარა კითხვა აქვს...“ ამის თქმის შემდეგ დედას სახეზე ძალიან სერიოზული გამომეტყველება ჰქონდა, „მიშა, რა მოგწონს მასში?“

- ღა, ღა.

დაუდევრობის გამო კინალამ დავიხრჩო.

-ა-ანოსიკ, კარგად ხარ?

- ოჰ-ოჰ...

ჰმ. რატომ აღმოჩნდა კასეროლი ჩემს ტრაქეაში? უფრო ზუსტად, კასეროლის გემომ იმდენად შემიპყრო, რომ მშობლებისთვის სიმართლის თქმა სულ დამავიწყდა.

დედას კასეროლს იმდენად საშინელი მაგიური ძალა აქვს, რომ შეუძლია მეც კი დამაკარგვინოს სიმშვიდე, ვისაც დემონების მბრძანებელს ეძახდნენ.

როგორც ჩანს, ამ ეპოქაში დედაჩემს ადვილად შეუძლია ჩემთან კონკურენცია.

- მაშ, რა მოგწონს?...

მიშა ჩაფიქრებული იყო, სახეზე ცარიელი გამომეტყველება ინარჩუნებდა.

— ...მისი სიკეთე...

როგორც კი ეს გულგრილი სიტყვები წარმოთქვა, დედამ ერთი მოძრაობით მუშტები მოუჭირა.

- კი, მართალია! ანოსიკი ნამდვილად კეთილია! ბოლოს და ბოლოს... ბოლოს და ბოლოს, მას სინამდვილეში დილჰეიდთან მარტო წასვლა სურდა, მაგრამ ჩვენც წაგვიყვანა, როცა გაიგო, რომ დედა მარტო იქნებოდა!!

ჰმ. გასაგებია. განა ამას არ უწოდებენ „ზედმეტად მოსიყვარულე მშობლებს“?

პირველად განვიცადე ეს და ცოტა უხერხულად ვგრძნობ თავს.

— ...ეს ჩემი შვილობრივი მოვალეობაა.

- კი, კი. მიშენკას ვიცნობდი. ეს ანოსიკი ღირსეულ არჩევანს გააკეთებდა.

კარგი, დროა რაღაც დავაზუსტოთ.

- მომისმინე, დედა...

- ჰა? კიდეც გინდა სოკოს კასეროლი?

- რა? კიდეც არის? დადე, გთხოვ.

დედამ სუფრაზე მეტი კასეროლი მოიტანა და მე ისევ მივეძაღე მათ ჭამას, თვითდავიწყების დონემდე.

- მაშ, როგორ დაიწყო ანოსიკისა და მიშენკას ურთიერთობა?

— ... ურთიერთობა დაიწყო?..

- სად შეხვდით ერთმანეთს? ვინ ილაპარაკა პირველმა?

— ...პირველი ანოსი იყო, ვინც ილაპარაკა...

- რა თქმა უნდა! კარგად გააკეთე, ანოსიკ. შენ თვითონ დაიწყე საუბარი გოგოსთან, ქალბატონო!

დედაჩემი უსტვენდა.

რა ჯანდაბა მოხდა ახლახან?

- მერე? ანოსიკმა რა გითხრა?

მიმამ თავი ასწია და დაფიქრდა, ცდილობდა ჩემი სიტყვები გაეხსენებინა.

— ...,ერთი პრობლემა გვაქვს“...?

რამდენი დემონიც არ უნდა ილაპარაკოს ამაზე, არ არსებობს დემონი, რომელსაც მაგიის გამოყენება მხოლოდ ერთი თვის წინ დაბადების შემდეგ შეუძლია.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ეს დაამტკიცებს იმ ფაქტს, რომ მე რეინკარნაცია გავხდი. მაგრამ მაშინაც კი, თუ ისინი ამ ჭეშმარიტებას მიიღებენ, ეს არ ნიშნავს, რომ დაიჯერებენ, რომ მე დემონთა მბრძანებელი ვარ. როგორც ჩანს, მათ არ შეუძლიათ წარმოიდგინონ დემონთა მბრძანებლის ბავშვობაში რეინკარნაცია.

— ...ჰა? მისმინე, შენც ერთ-ერთი მათგანი ხარ, ვისაც ასაკობრივი სხვაობა ადარდებს?..

დედა ისევ არასწორი მიმართულებით ფიქრობს.

- არ მაინტერესებს.

- მართალია, ასეა საქმე... ახალგაზრდა ქმარიც შესანიშნავია, არა? ბოლოს და ბოლოს, ჩემი ანოსიკი ისეთი საყვარელია.

მიშამ ისევ შემომხედა.

— ...ძვირფასო?..

- ნუ მიყურებ ეგეთი თვალებით.

ამის საპასუხოდ დედამ მუშტების ქნევა დაიწყო.

— კია-ია-ია-ია-ია-ია-ია-ია-ია! ჰეი, ძვირფასო, ახლა გაიგე, არა? გესმის? „ძვირფასო“?, „ნუ მიყურებ ეგ თვალებით.“! ისინი უბრალოდ შუახნის წყვილს ჰგვანან! შუახნის წყვილი, გეუბნები!!

დედას ეს ძალიან აინტერესებდა. მამა კი იჯდა, შორიდან უყურებდა, ალკოჰოლს სვამდა და აღელვებულმა თავი დაუქნია.

თავიდან ვიფიქრე, რომ შუალედში დავამშვიდებდი, მაგრამ დედაჩემი თავიდან ბოლომდე დათრგუნული იყო და გაუჩერებლად ლაპარაკობდა, მიშასთან დაკავშირებით გამოსწორების საშუალებასაც არ მაძლევდა.

ვახშამი მალევე დასრულდა, მაგრამ ჩვენ გავაგრძელეთ ხალისიანი საუბარი ძალიან გვიანობამდე.

გარეთ გავედით და მიშას ნახევრად მივაცილე.

— მომეცი ხელი.

მიშამ მორჩილად მომკიდა ხელი.

- სახლში „გატომის“ გამოყენებით გაგიშვებ.

— ...მიუხედავად იმისა, რომ არ იცი სად არის?..

- წარმოიდგინეთ თქვენი სახლის მდებარეობა თქვენს თავში. მე გამოგიგზავნით თქვენი ფიქრების წაკითხვით.

- შეგიძლია ამის გაკეთება?

- ბუნებრივია.

მიშამ ყურადღებით შემომხედა.

- წარმოუდგენელია.

მიშას სახლის მდებარეობა, რომელიც მეხსიერებაში მახსენდებოდა, ჩვენი ხელჩაკიდებული საუბრის შედეგად გადმოშველა.

- და მაპატიე დღევანდელი დღისთვის.

მიშამ თავი გააქნია.

- სახალისო იყო.

- კარგი, თუ ასეა. როგორც კი დედა და მამა დამშვიდდებიან, გამოვასწორებ და ვიტყვი, რომ ჩემი ამხანაგი ხარ.

- ...ამხანაგო?..

- დიახ, თანამედროვე ტერმინებით - შეყვარებული.

რის შემდეგაც მიშამ საკუთარ თავზე მიუთითა.

- ...შეყვარებული?..

- არა? მაშინ რას დავარქმევდი ასეთ ურთიერთობას?

მიშამ თავი გააქნია და შემდეგ გაიღიმა.

- ახლები.

- ვხედავ.

- ...დიახ...

„გატომის“ გამოსაყენებლად, ხელში მაგიური ძალა უნდა ჩადოთ.

- კარგი, აკადემიაში შევხვდებით.

- ნახვამდის.

ის ტელეპორტირდა და მიშას ცხედარი გაუჩინარდა.

§ 10. უვარგისის ბრენდი

რამდენიმე დღის შემდეგ.

ფორმა ჩავიცვი, რომელიც ბუმ მომაწოდა და დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის აკადემიისკენ გავემართე.

დღეს ჩემი პირველი დღეა სკოლაში. ბევრი მოსწავლე გადიოდა მთავარ კარიბჭესთან და ერთმანეთის მიყოლებით სკოლის ტერიტორიაზე შედიოდნენ. მათ რომ ვუყურებდი, შესამჩნევი იყო, რომ მათ ორი სახის ფორმა ეცვათ.

თეთრი ფორმა მეცვა, მაგრამ იყვნენ ისეთებიც, ვინც შავებს იცვამდა. ერთი შეხედვით, ორივე ნახევრად იყო. როგორც ჩანს, ფერი არ ყოფდა სწავლის წლებს შორის.

გარდა ამისა, საგანმანათლებლო დაწესებულების სამკერდე ნიშანზე სხვადასხვა სახის ნიშნები იყო ამოქარგული.

ჩემი სამკერდე ნიშანი ჯვრის ფორმის იყო. ამას გარდა, იყო სამკუთხედები, ოთხკუთხედები, პენტაგრამები, ჰექსაგრამები. და აქამდე არავის უნახავს ჩემი მსგავსი ჯვრის ფორმის სამკერდე ნიშანი.

და სხვათა შორის, რაშია საქმე? მათ მზეერაში რაღაც იდუმალს ვგრძნობ.

როგორც ჩანს, თითქმის ყველა, ვინც შემამჩნია, ცნობისმოყვარეობით შემომხედა.

ეს მისაღები გამოცდის დროს არ მომხდარა, თუმცა ამ თემით თავის გადატვირთვას აზრი არ აქვს. თუ რამე მოხდა, მალე გავიგებ.

სკოლის ეზოში შესვლისას დიდი საინფორმაციო დაფა დავინახე. მასზე პირველკურსელების კლასებად დაყოფა იყო მითითებული.

მე ანოს ვოლდიგოდი მქვია, მეორე კლასის სვეტში ეწერა. ჩემი მშობლების გვარი რაიზეოა, მაგრამ თუ დილჰეიდში ცხოვრობთ, შეგიძლიათ დემონური გვარის მიღება, ამიტომ ვოლდიგოდი ავირჩიე. ამის გათვალისწინებით, აქ ჩემმა მშობლებმა საკუთარ თავს ვოლდიგოდი უწოდეს.

მას შემდეგ, რაც დავრწმუნდი, რომ მეორე კლასის საკლასო ოთახი მეორე სასწავლო ოთახში იყო, კიბეებზე ავედი და საკლასო ოთახისკენ გავემართე, რადგან ციხესიმაგრე უკვე კარგად ვიცნობდი.

კარის გაღებისას მეორე სავარჯიშო ოთახში შევედი. იქ სკამებისა და მაგიდების რიგები იდგა. შიგნით მყოფმა სტუდენტებმა ერთდროულად შემომხედეს.

ჰმ. და მაინც, მაინც მაქვს შეგრძნება, რომ ყურადღებას ვიპყრობ.

თუმცა, ამიერიდან ყველანი ერთ კლასში გავატარებთ დროს. მე ამას მიჩვეული არ ვარ, მაგრამ გამიგია, რომ ყველაზე მნიშვნელოვანი პირველი მისალმებაა. პირველ რიგში, მეგობრული ბიჭის შთაბეჭდილება უნდა დატოვო.

სახეზე ღიმილით და რაც შეიძლება სასიამოვნო ტონით ვუთხარი:

- მეგობრებო, დილა მშვიდობისა ყველას! მე ვმართავ ამ კლასს! სიკვდილი ყველას, ვინც არ ემორჩილება!

ჰმ. კარგი, რაღაც ამდაგვარი.

რატომღაც, საშინელი ატმოსფერო სუფევდა, ჩემი ხმა საკმარისად სასიამოვნო ხომ არ იყო?

მარტო მე ვარ, ვისაც ოდნავ მაინც აღელვებს სკოლაში პირველად წასვლა?

ყველა ფარულ მზერას შორის, რომლებიც მე მიყურებდნენ, იყო ერთი, რომელიც შიშის გარეშე და ღიად მიყურებდა. ეს მიშას ეკუთვნოდა, პლატინისფერთმიან გოგონას თეთრ ფორმაში.

მისი ადგილისკენ წავედი.

- გამარჯობა.

ჩემი მისალმების გაგონებაზე მიშამ ცივი მზერა ჩემსკენ მომაპყრო.

- დილა მშვიდობისა.

- შეიძლება შენს გვერდით დავჯდე?

- კი.

სკამი გადავწიე და მიშას გვერდით ჩამოვჯექი. გადავწყვიტე, შემთხვევით მეკითხა.

- როგორ მოგწონთ ჩემი ხუმრობა?

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

- ...ხუმრობა?

— იმის შესახებ, რომ: „ყველას, ვინც არ ემორჩილება - სიკვდილი!“

ბუნებრივია, სერიოზულად ამის გაკეთებაზე არ მიფიქრია. მითიურ ეპოქაში ეს ხუმრობა დიდი წარმატებით სარგებლობდა. ჩემი ხელქვეითები ხშირად ამბობდნენ ამაზე: „...ხუმრობა“.

- მგონი არასწორად გაგიგეს.

ჯანდაბა, ვიცოდი. ამ ეპოქაში ყველაფერი სხვაგვარადაა.

მისაღები გამოცდის დროს გადაწყვეტი, ხუმრობებთან უფრო ფრთხილად
ვეყოფილიყავი, მაგრამ მაინც შემთხვევით წამოვხტი.

— როგორ ფიქრობ, სანამ საკუთარ თავს დანებდებოდი, კლასი ცოტა უკეთ უნდა
გაგეცნო?

- ...დიახ...

მაგრამ მაინც ვგრძნობ, როგორ მიპყრობენ მზერა.

— ყოველთვის მქონდა შეგრძნება, თითქოს ადრე მიყურებდნენ. იცი, რა არის ეს?

— ჭორი დადის.

- ჩემზე? მაშ, რა ჭორია?

— ...გაბრაზებული არ ხარ?..

- გარედან ასე ჩანს? და რატომ უნდა გავბრაზდე?

— ...ამ ნიშნის შესახებ ჭორები დადის.

მიშამ ჩემი აკადემიის სამკერდე ნიშანზე მიუთითა.

- ეს აჩვენებს მაგიური ძალის გაზომვისა და შესაფერისობის შეფასების შედეგებს.

- ოჰ, ასეა საქმე. მაშ, როგორ მუშაობს?

— რაც მეტი პოლიგონი და ვარსკვლავის წერტილია, მით უკეთესი.

ოთხკუთხედი სამკუთხედზე უკეთესია, ხოლო პენტაგრამა ოთხკუთხედზე უკეთესია,
რადგან მაგიური ძალის გაზომვისა და შესაფერისობის შეფასების შედეგები უკეთესია.

— ჩემს აკადემიის სამკერდე ნიშანს ვარსკვლავების ზედა ნაწილიც კი არ აქვს, ის
უბრალოდ ჯვარია.

ეს არც სამკუთხედი და არც ოთხკუთხედი.

— ეს პირველი შემთხვევაა, როდესაც ასეთი ნიშანი დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში
გამოჩნდა. ეს ბრენდი...

სტიგმა? ჰმ. ეს რამე ცუდს გულისხმობს?

- და რას ნიშნავს ეს?

„შეუფერებელია“, თქვა მიშამ გულგრილი ტონით, „დემონ მბრძანებლის აკადემია არის აკადემია, რომელიც დემონ მბრძანებლების მომავალ თაობას ამზადებს. მხოლოდ დემონ მბრძანებლის სისხლის ხაზის წარმომადგენლებს აქვთ შესვლის უფლება“.

სკოლის დაწყებამდე თავისუფალი ვიყავი და ყველაფერი წინასწარ ვიცოდი, მაგრამ მხოლოდ მე ვწერ წინაპარს, როგორც „დემონთა მბრძანებელს“, მაშინ როცა ჩემს გარშემო ყველა წერს „დემონთა მბრძანებელს“ - ასევე, დემონთა მბრძანებლის შტო მოიცავს იმ დემონებს, რომლებმაც წინაპრის სისხლი მიიღეს.

„აქამდე დემონთა მბრძანებლის ხაზიდან არავინ მიჩნეულა მისი ადგილის დასაკავებლად შეუფერებლად. ანოს, შენ ხარ პირველი შეუფერებელი“, - თქვა მან ერთი წუთით შეჩერდა, შემდეგ კი განაგრძო საუბარი, „ამიტომაც დაიწყო ჭორი“.

ჰმ. არ მესმის, როგორ განისაზღვრება დემონთა მბრძანებლისთვის შესაფერისობა, მაგრამ თუ ვიმსჯელებთ, სულ მცირე, იმ ფაქტით, რომ მათ ნამდვილი წინაპარი შეუფერებლად შერაცხეს, მხოლოდ იმის თქმა შეგვიძლია, რომ მათი ანალიტიკური მეთოდი არასწორია.

მეგონა, აკადემიაში რომ მოვხვდებოდი, საკუთარი ნებით შემამჩნევდნენ, მაგრამ, როგორც ჩანს, ამ ეპოქის დემონები გაცილებით მეტად გადაგვარდნენ, ვიდრე მეგონა.

„მე ჯერ კიდევ მესმის, რომ ჩემი მაგიური ძალა ძალიან დიდია და მისი გაზომვა შეუძლებელია, მაგრამ შესაფერისობის შეფასებაში ყველაზე მაღალი ქულა უნდა მიმეღო.“

— ... თავდაჯერებული ხარ საკუთარ თავში?..

- კი.

ბოლოს და ბოლოს, „დაასახელეთ წინაპრის სახელი“, „უპასუხეთ, როგორ განსჯის წინაპარი?“, ყველა ეს კითხვა ჩემზე იყო.

შემთხვევითაც კი ვერ დავუშვებდი შეცდომას.

არა, გაჩერდი.

- მისმინე, მიშა. შეგიძლია მითხრა წინაპრის სახელი?

მიშამ ცარიელი გამომეტყველება შეინარჩუნა და თვალები დაახამხამა.

— მის მიმართ პატივისცემის გამო, წინაპრის სახელი არ უნდა წარმოვთქვათ.

- რა მქვია?

„ანოს?“ იკითხა მიშამ, სკეპტიკურად შესამჩნევი ხმით და თავი ჩაფიქრებულმა დახარა.

— და თქვენი სრული სახელი?

- ანოს ვოლდიგოდი.

ყველაფერი ნათელია.

— ცოტათი დამეხმარები?

მიშას თავზე ხელი დავადა.

ის განსაკუთრებით წინააღმდეგი არ იყო, მაგრამ თვალებში რაღაც იდუმალით მიყურებდა.

- რაშია საქმე?

— დაფიქრდით თქვენი წინაპრის სახელზე.

- ...დიახ...

მომდევნო წამს მიშას ფიქრები წავიკითხე.

სახელი გამოჩნდა:

—დემონთა მბრძანებელი ტირანი ავოს დილჰეცია—

— ...ვინ ჯანდაბაა ეს?..

— რამე პრობლემაა?

- ეს სახელი არასწორია.

მიშამ თავი მარჯვნიდან მარცხნივ გააქნია.

— ...მართალია. დემონთა მბრძანებლის კლანიდან ყველამ ნამდვილად იცის მისი სახელი...

- შენი წინაპრის სახელის წარმოთქმა მისდამი პატივისცემის გამო შეუძლებელია, არა?

მიშამ თავი დაუქნია.

- გასაგებია.

ზოგადად, ასე გამოდის: როგორც ჩანს, რადგან წინაპრის სახელს მისდამი პატივისცემის გამო არავინ წარმოთქვამდა, დღემდე 2000 წლით ადრე ის სრულიად დავიწყებას მიეცა და მომდევნო თაობებს არასწორი სახელით გადაეცათ. რა იდიოტური ამბავი გამოდის.

თუმცა, თუ დაფიქრდებით, ლიორგმა თქვა, რომ წყაროს მაგია სიცოცხლისთვის საშიშია. და ეს საშიშია, რადგან მე ვარ წყარო, მაგრამ ისინი ჩემს სახელშიც კი ცდებიან.

და ბოლოს, მაშინაც კი, თუ სახელი ასეთ მდგომარეობაშია, მაშინ ყველა სწორი პასუხი წინაპრის გადაწყვეტილებების შესაბამისობასთან დაკავშირებით შესაფერისობის შეფასებისას სინამდვილეში არასწორია.

ალბათ იმიტომ, რომ როდესაც ნახევრად ძილში შევწყვიტე გიო გრეიზის გამოყენება, არცერთი დემონი არ მომკვდარა, უბრალოდ მათამდე ვერ მიაღწიეს.

და თუ ასეა, სად გაქრნენ ჩემი ქვეშევრდომები? წაშალეს თუ არა მათ მოგონებები და რეინკარნაცია განიცადეს? თუ დაკარგეს მოგონებები რეინკარნაციის პროცესში? თუმცა, უკვე 2000 წელი გავიდა. ყველაფერი შეიძლება მომხდარიყო.

- მაშ, როგორ ფასდება ადამიანის შესაფერისობა *დემონთა მბრძანებლისთვის* ?

— რაც უფრო ახლოსაა დემონის აზროვნება და გრძნობები დემონ მბრძანებელ ტირანთან, მით უფრო მაღალია მისი შესაფერისობა.

ნათელია.

- მაშ, როგორი იყო დემონი ლორდი ტირანი, ისტორიების მიხედვით?

- იდეალური. ამავედროულად სასტიკი და მოწყალე. ის მხოლოდ დემონებზე ფიქრობდა და თავგანწირვით იბრძოდა. არა ხარბი და ამავედროულად კეთილშობილი გულით. და მთელი მისი ტირანიაც სხვებისთვის გაუგებარი, მაღალი იდეალებიდან მოდიოდა.

რა უნაკლო ზეარსებაა ეს?

სულელებო, მისნაირი ადამიანები უბრალოდ არ არსებობენ.

ისინი ფიქრობენ, რომ ნორმალურია ამ ყველაფრის გროვის ლეგენდებად და ტრადიციებად წარმოჩენა? მაგრამ როგორ ჩაუნერგეს თავში, რომ ეს საბოლოო ჭეშმარიტებაა?

გასაკვირი არ არის, რომ არსებული მდგომარეობის გათვალისწინებით, უვარგისად გამომაცხადეს.

ბოლოს და ბოლოს, მათ დაასკვნეს, რომ მე წინაპარი დემონთა მბრძანებლის სახელიც კი არ ვიცი.

- კარგი, მესმის ბრენდის მნიშვნელობა, მაგრამ რატომ არსებობს ორი ტიპის ფორმა?

ამ კლასში მოსწავლეთა ნახევარი თეთრ ფორმაში იყო გამოწყობილი, ნახევარი კი შავ ფორმაში.

— შავ ფორმაში — პრივილეგირებულები. წმინდა სისხლის მქონენი დემონ მბრძანებლების შტოდან. უფრო ხშირად მათ იმპერიულ ოჯახებს უწოდებენ.

- ანუ ისინი, ვინც ლიორგის მსგავსია?

- კი.

დემონთა მბრძანებლის შტოში შედიან დემონები, რომლებმაც ჩემი სისხლი მემკვიდრეობით მიიღეს. შეიძლება ცოტა უცნაური იყოს მათი წმინდასისხლიანების მოხსენიება, მაგრამ მე მესმის აზრი. ორი ათასი წლის წინ, ჩემი სისხლით შვიდი დემონი შევექმენი მაგიის გამოყენებით. შთამომავლების რაოდენობის გასაზრდელად, ამ შვიდმა დემონი საკუთარი სისხლიდანაც შექმნა. ამ გზით, გაიზარდა იმ დემონების რიცხვი, რომლებმაც მთლიანად ჩემი სისხლი მემკვიდრეობით მიიღეს და მალე წმინდასისხლიან წყვილებს შვილების დაბადება დაიწყეს, მაგიის გამოყენების გარეშე კი.

— პრივილეგირებული პირები თავისუფლებიან მისაღები გამოცდისგან.

— თუ ასეა, მაშინ რატომ ჩააბარა გამოცდები?

— ვისაც დანებება სურს, დანებდეს.

გასაგებია. დიდი ალბათობით, მისაღებ გამოცდას ისინი აბარებენ, ვისაც საკუთარი ძალის დემონსტრირება სურს. გასაკვირი არ არის, რომ იქ მხოლოდ წვრილი ხალხი იყო. ჭეშმარიტად ძლიერებს არ სჭირდებათ სპეციალურად საკუთარი ძალით ტრაბახი.

და შემდეგ შორიდან ზარი დარეკა.

— ქალბატონებო და ბატონებო, გთხოვთ, დაჯდეთ.

თავი ავწიე და დავინახე, როგორ შემოვიდა შავ სამოსში გამოწყობილი ქალი აუდიტორიაში.

ჯადოსნურად მან დაფაზე დაწერა:

—ემილია ლუდველი—

- მე მეორე კლასის მასწავლებელი ვარ, მე ემილია მქვია. სასიამოვნოა თქვენი გაცნობა.

ჰმ. ის მასწავლებელი ტყუილად არ არის, საკმაოდ კარგი მაგიური ძალები აქვს. ყოველ შემთხვევაში, ლიორგის და სხვები მას ვერ შეედრებიან.

- მართალია ცოტა ნაჩქარევია, მაგრამ ჯერ გუნდებად დავყოფთ. გუნდის ლიდერობის მსურველებს ვთხოვ, წარადგინონ თავიანთი კანდიდატურა. თუმცა, არსებობს პირობა: თქვენ უნდა დაეუფლოთ მაგიას, რასაც ახლავე გასწავლით.

გაკვეთილი საკმაოდ მოულოდნელად დაიწყო და ემილიამ დაფაზე ჯადოსნური წრე დახატა. დაფა განსაკუთრებული იყო. ეს ალბათ ჯადოსნური არტეფაქტი იყო. მასში ჯადოსნური ძალის ჩასხმით, შესაძლებელია მასზე ჯადოსნური წრეების დაწერა და დახატვა.

ეს არის შელოცვის „ბიჭები ²“-ის ფორმულა.

- მგონი პირველად ხედავთ. ეს არის მაგია, რომელსაც „გიზა“ ჰქვია. მოკლედ, მბრძანებელი მეფეა და ის თავის მეთაურობით არმიას განსაკუთრებულ ძალებს ანიჭებს. მოდით, ამ გაკვეთილზე ვივარჯიშოთ ამაზე. დღეს მე ჯადოსნურ წრეს დავხაზავ და დავადგენ, შეგიძლიათ თუ არა ამ მაგიის გამოყენება. მათ, ვისაც შეუძლია, ექნებათ უფლება, ჯგუფის ლიდერად იწოდებოდნენ.

ანუ, „ბიჭების“ მაგიის გამორჩეული თვისების წყალობით, ყველა ორად გაიყოფა: როგორც ჩანს, მათ შორის, ვისაც შეუძლია გუნდის ლიდერი გახდეს და მათ შორის, ვინც არა; და მათ შორის, ვინც მიიღებს უფლებას, იბრძოლოს დემონის მბრძანებლის ტიტულისთვის და ყველა დანარჩენისთვის.

- ასე რომ, ვთხოვ მათ, ვისაც სურს კანდიდატობა, ასწიონ ხელი.

ერთი წამითაც არ დავყოვნებულვარ, ხელი ავწიე.

მაშინაც კი, თუ ისინი ნიჭიერები არიან და ვერ ხვდებიან, რომ მე დემონთა მბრძანებელი ვარ, მე მათ არ ვადანაშაულებ. ბოლოს და ბოლოს, ისინი ჩემი შთამომავლები არიან. მათზე პასუხისმგებლობის ნაწილი მე მეკისრება.

მაშინაც კი, თუ მაშინვე ვერ მიხვდნენ ვინ ვიყავი, არა უშავს, მთავარია, ეს ჩემი ძალით დავუმტკიცო. თუმცა, როგორც მოსალოდნელი იყო, ჩემი თანაკლასელების რეაქცია არც თუ ისე კარგი იყო. შიშით მიყურებდნენ.

ოჰ, ასე იმიტომ რეაგირებენ, რომ ჩემი კანდიდატურა უვარგისობის დროს წარვადგინე?

„თეთრ ფორმებში ჩაცმულებს არ შეუძლიათ არჩევნებში მონაწილეობის მიღება“, - ჩურჩულით მითხრა მიშამ.

გასაკვირი არ არის, რომ ყველა აწეული ხელი, ჩემის გარდა, შავ ფორმაში ჩაცმულებს ეკუთვნით.

ასე რომ, კანდიდატად წარსადგენად, სუფთა სისხლის ცხოველი უნდა იყო. რა სასაცილოა.

- ანოსი გქვია, არა? ბოდში, მაგრამ ამის უფლება არ გაქვს.

- რატომაც არა?

- იმიტომ, რომ ნახევარჯვარედინი ხარ.

„ის, რომ ნახევარსისხლიანი ვარ, არ ნიშნავს, რომ წმინდასისხლიანებზე დაბალი ვარ“, -
ვთქვი მე.

„ეს იმპერიული ოჯახების კრიტიკაა?“ - განაწყენებულმა თქვა ემილიამ.

ყველა ეს სუფელი ერთსა და იმავეს იმეორებს.

- შეწყვიტე სისუფელების ლაპარაკი და დაამტკიცე, რომ წმინდასისხლიანი ადამიანები
ნახევარსისხლიანებზე მაღლა დგანან. თუ ვერ შეძლებ, მაშინ მომეცი უფლება, რომ
არჩევნებში ვიყარო კენჭი.

„უჰ“, ამოიოხრა ემილიამ.

- პირიქითაა. ჩვენმა დემონმა მბრძანებელმა წინაპარმა უკვე ყველაფერი დაამტკიცა. თუ
ფიქრობ, რომ ნახევარჯიშები უკეთესები არიან, მაშინ უნდა დაამტკიცო, რომ იმპერიულ
ოჯახებზე მაღლა დგახარ.

- ჰმ. ანუ, თუ შემოდლია, ჩემს კანდიდატურას არ შეეწინააღმდეგებით?

- თუ შეგიძლია, საქმეც ამაშია.

ჰეჰ, გამეცინა.

- თქვით ეს სიტყვები "ზექტ"-ის ქვეშ.

- რა, ეს არის... როდის ისწავლე... ეს მაგია?..

მითიურ ეპოქაში სიტყვიერი შეთანხმებები, როგორც წესი, ყოველთვის მაგიური
„ზექტის“ გამოყენებით ხდებოდა, მაგრამ თუ მას ამის შესახებ არ სცოდნოდა,
მასწავლებლის თანამდებობიდან გაათავისუფლებდნენ.

ყოველ შემთხვევაში, ავდექი და დაფასთან მივედი.

- ეს „ბიჭები“ იმპერიული ოჯახების განვითარებაა?

- მართალია.

კარგი, ასე არ ვიტყოდი. იმიტომ, რომ მე შევიმუშავე.

— შექმნის ფორმულაში ხარვეზი აღმოვაჩინე.

- შეუძლებელია. არ შეიძლება იყოს. ჯადოსნური ფორმულა „გაიზა“ ამ სახით 2000 წელია გადაეცემა. მასში ნაკლი არავის უპოვია.

— ზუსტად 2000 წლის წინ აღმოვაჩინე, მაგრამ რეინკარნაციის დროს ვერ გამოვასწორე.

დაფაზე დახატული ჯადოსნური წრის სამი მონაკვეთი ხელახლა დავხატე.

- ეს იდეალური ფორმაა. თუ საკუთარ თავს მასწავლებელს უწოდებ, მაშინ ყურების შემდეგ აუცილებლად მიხვდები.

ემილია გაკვირვებული გამომეტყველებით დააკვირდა ჯადოსნურ წრეს.

— არ შეიძლება... მხოლოდ სამი არეალის გადახაზვით, მაგიური ძალის ეფექტურობა 10%-ით გაიზარდა... და შელოცვის ეფექტი 1.5-ჯერ?.. მსგავსი რამის გაკეთება...

აუდიტორიაში ყველამ ხმაური დაიწყო:

— ...ვინ არის ის...? ...

— პირველად დავინახე ჯადოსნური წრე და მაშინვე მივუთითე ნაკლოვანებაზე და ხელახლა დავხატე... ასეთი რამ არასდროს მსმენია. და საერთოდ, სტუდენტები, როგორც წესი, არ სწავლობენ მაგიური კვლევის საფუძვლებს...

- და ასევე გაზარდა მაგიური ძალის ეფექტურობა 10%-ით, ხოლო მაგიის ეფექტი 1.5-ჯერ...

— ვფიქრობ, ეს შეიძლება საუკუნის უდიდესი გარღვევა იყოს...

ჰმ. რა არის ასეთი გასაკვირი ამ სრულიად არაშთამბეჭდავ სიტუაციაში?

და გარდა ამისა...

- სამწუხაროა, მაგრამ...

ემილია ჩემსკენ შემობრუნდა.

— შელოცვის ეფექტი 2-ჯერ გაიზარდა. მაგიური ძალის ეს შეყვანა იწვევს სამი მაგიური ნიშნის გავლენას და სინქრონიზებულია, ორჯერ მოქმედებს ბაზაზე.

- ა...

საბოლოოდ, ეს რომ შენიშნა, ემილია სირცხვილისგან შეკრთა.

- თუ ნებას მომცემთ, ამის გაკეთება მასწავლებლის ნაცვლად მე შემიძლია.

- რ-რა...

- მმმ?

„მე ვაძლევ უფლებამოსილებას ნომინაციას. გთხოვთ, დაბრუნდით თქვენს ადგილას“, - ძლივს მოახერხა ემილიამ სუსტი ხმით თქმა.

შენიშვნები

1. აქაც ხდება სიტყვების თამაში, რომლის რუსულად თარგმნაც შეუძლებელია და რომელიც პირველი თავიდანვე გრძელდება. საქმე იმაშია, რომ ავტორმა ისე მოაწყო, რომ „魔皇“ ზუსტად ისე იკითხება და წარმოითქმის, როგორც „魔王“ და ანოსმა უბრალოდ ვერ გაიგო განსხვავება, რომ მის გარშემო ყველა არსებითად სრულიად განსხვავებულ სათაურს იყენებს, რომელსაც განსხვავებული მნიშვნელობა აქვს. მომავალში, მკითხველის გასაგებად, ამ სათაურებს განვასხვავებ. პირველი, როგორც „დემონთა მბრძანებელი“, მეორე, როგორც „დემონთა მბრძანებელი“.

2. ჩაწერილია, როგორც: „დემონთა მბრძანებლის არმია“.

§ 11. განადგურების ჯადოქარი

„ვთხოვ მათ, ვისაც სურს კანდიდატურის წარდგენა, წამოვიდნენ“, - თქვა ემილიამ, როდესაც ჩემს ადგილს დავუბრუნდი.

სტუდენტები, რომლებმაც ხელები ასწიეს, მაშინვე წამოდგნენ.

ჩემი ჩათვლით, ისინი ხუთნი იყვნენ. განსაკუთრებული ინტერესის გარეშე შევხედე მათ. მათ შორის ერთმა გოგონამ მიიპყრო ჩემი ყურადღება.

მას ცისფერი თვალები და ღია ფერის თმა ჰქონდა, ორ კოსად შეკრული. მიუხედავად იმისა, რომ მისი გამომეტყველება დიდ სულიერებას ავლენდა, მისი აღნაგობა და სახის ნაკვთები ძალიან ჰგავდა მიშასას. ყველაფერთან ერთად, მათი მაგიური ძალის ტალღის სიგრძეებიც აბსოლუტურად იდენტური იყო.

- ახლა კი, დავიწყეთ გუნდების განაწილება. ვთხოვ სტუდენტებს, რომლებმაც ჯგუფის ლიდერის თანამდებობაზე კანდიდატურა წამოაყენეს, თავი წარადგინონ. მაშ ასე... დავიწყეთ ქალბატონი საშათი.

ზემოხსენებული გოგონას ძლიერ გამომეტყველებაზე მსუბუქი ღიმილი გამოჩნდა, რომლის თმაც ორ კოსად იყო შეკრული.

— მე ვარ განადგურების ჯადოქარი საშა ნეკრონი. ნეკრონების სახლის დამაარსებლის, შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთის — აივის ნეკრონის — პირდაპირი მემკვიდრე. სასიამოვნოა თქვენი გაცნობა.

საშამ ქვედაბოლოს კიდეს ხელი მოჰკიდა და მოხდენილად დაუკრა თავი.

მიშა უყურადღებოდ უსმენდა მას, მაგრამ მისი მზერა პირდაპირ მასზე იყო მიმართული.

— მან თქვა, „ნეკრონი“?

— ...უფროსი და...

გასაგებია. ის იგივე უფროსი დაა, რომელთანაც გაურკვეველია, კარგი თუ ცუდი ურთიერთობა აქვს?

საშა, ალბათ, სუფთა სისხლისაა, რადგან შავი ფორმა აცვია, მიშა კი თეთრებშია გამოწყობილი.

გამოდის, რომ

— შენ და მას სხვადასხვა მამა გყავთ თუ დედა?..

ჩემს კითხვაზე პასუხად მიშამ თავი გააქნია.

— ...ჩვენ ერთნაირი მშობლები გვყავს...

- მაგრამ მაშინ შენც წმინდა სისხლის უნდა იყო.

„არსებობს კიდევ ერთი მიზეზი, რის გამოც თეთრი ფორმის ტარება დავიწყე, რასაც ჩემს წარმომავლობასთან არანაირი კავშირი არ აქვს.“

- რომელი?

მიშა ერთი წამით გაჩუმდა და შემდეგ თქვა:

— ...ოჯახმა ასე გადაწყვიტა...

— რომელ ოჯახში?

- ნეკრონი.

ჰმ. რატომ ექცევიან ერთ-ერთ წმინდასისხლიან ქალიშვილს ისე, თითქოს ის საიმპერატორო ოჯახის წევრი არ იყოს?

რატომღაც, ჩემი აზრით, ეს ბუნებრივი არ არის იმ ეპოქისთვის, როდესაც გენეალოგიას დიდი მნიშვნელობა ენიჭება.

- შენი ჯერია, ანოს.

როგორც ჩანს, სანამ მიშას ვესაუბრებოდი, ჩემი ჯერი დადგა.

მაშ, რა უნდა ვუთხრა მათ?

პირველ რიგში, მოდით, თავი წარვადგინოთ. სტუდენტებისკენ შევბრუნდი და დიდებული ტონით დავიწყე საუბარი:

— ტირანი დემონი ლორდი ანოს ვოლდიგოდი. მაშინვე გეტყვით, იმ ლორდის სახელი, რომლისაც თქვენ გჯერათ, აშკარად ყალბია. მისი ნამდვილი სახელია ანოს ვოლდიგოდი. არ არის აუცილებელი დაიჯეროთ, არა უშავს, არ გადანაშაულებთ. მოგვიანებით მიხვდებით. მოხარული ვიქნები ყველას ნახვა.

ჩემმა შესრულებამ მთელი კლასი გაჩუმდა.

როგორც ლიორგმა თქვა, წინაპრის როლში ყოფნა არა მხოლოდ შარლატანად წარმოჩენას, არამედ უპატივცემულობის გამოხატვასაც ნიშნავს. სიტუაციას ისიც ართულებს, რომ წინაპრის არასწორი სახელი თაობიდან თაობას გადაეცემა. ყველა მე მიყურებდა და ერთმანეთს რაღაცას ჩურჩულებდა, რომ უვარგისი ვიყავი.

ემილია, რომელიც ჩემს მიერ ნაჩვენები ინფორმაციის გამო მათ მხარეს უნდა ყოფილიყო, უბრალოდ უგულებელყო ეს და ახსნა განაგრძო.

— ეს ყველაფერი გაცნობისთვისაა. ამ შემთხვევაში, იმ სტუდენტებს, რომლებიც ჯერ არ წამოყენებულან ჯგუფის ლიდერების კანდიდატებად, ვთხოვ, მიმართონ თქვენთვის შესაფერის ლიდერებს. თქვენ ჯერ არ შეხვედრიხართ ერთმანეთს, ამიტომ პირველი შთაბეჭდილებით ნუ განსჯით. გუნდების რაოდენობაზე შეზღუდვები არ არსებობს და ერთ ჯგუფში შეიძლება საკმაოდ ბევრი ადამიანი იყოს.

ამ სიტყვების შემდეგ სტუდენტები ადგილებიდან წამოდგნენ და იმ ლიდერების გარშემო დაიწყეს შეკრება, რომლებსაც შესაფერისად მიიჩნევდნენ.

- შეგიძლიათ ნებისმიერ დროს გადახვიდეთ ერთი გუნდიდან მეორეში. თუმცა, გადაწყვეტილება, მიიღოთ თუ არა მოცემული ადამიანი თქვენს გუნდში, ლიდერზეა დამოკიდებული. ხოლო თუ ლიდერს გუნდში არც ერთი ადამიანი არ ჰყავს, მაშინ ის კარგავს ლიდერობის უფლებას.

ასე აპირებენ კანდიდატების ლიდერული უნარების გამოცდას?

- ჰეი, რას აპირებ?

- რა თქმა უნდა, ლედი საშას გუნდს შევუერთდები.

- მართალი ხარ. ტყუილად არ უწოდებენ მას განადგურების ჯადოქარს და პერსპექტიულად ითვლება ქაოსის თაობაშიც კი. ამბობენ, რომ, სავარაუდოდ, ის რეინკარნირებული წინაპარია.

- დიახ, მეც ვიცოდი ამის შესახებ, ბოლოს და ბოლოს, მას უბრალოდ წარმოუდგენელი ჯადოსნური ძალა და მაგია აქვს.

ჰმ. საშა ქაოსის თაობის წარმომადგენელია?

კარგი, მე ვარ მისი წინაპარი, მაგრამ იმის გათვალისწინებით, თუ რამდენს ამბობენ მასზე, მას საკმაოდ კარგი მაგიური ძალა უნდა ჰქონდეს. ამის დასტურია ის, რომ სტუდენტების უმეტესობა მას მიმართავდა.

მიშა, რომელიც ჩემს გვერდით იჯდა, წამოდგა. ერთი წამით საშას გახედა, შემდეგ კი ჩვეული ცარიელი გამომეტყველებით შემომხედა.

- თუ დასთან გინდა წასვლა, მაშინ წადი.

მიშამ თავი გააქნია.

— ...მე შენს გუნდში ვიქნები...

- მართლა?

- კი.

- კარგი, მიხარია ამის მოსმენა.

„ჩვენ მეგობრები ვართ...“ თქვა მიშამ ოდნავ მორცხვად.

- გასაგებია.

თუმცა, ძლივს მოვახერხე ერთი ადამიანის დაქირავება? ჩემი გუნდი ჯერ კიდევ ყალიბდება, მაგრამ ჩემთვის ასეთი რამის გაკეთება...

შემემძლო გუნდში ხალხი მაგიის გამოყენებით მომეზიდა, მაგრამ ეს უბრალოდ უინტერესო იქნებოდა. და სანამ ამ ყველაფერზე ვფიქრობდი და ხალხში გავიჭედე, ქერა ქალი მოგვიახლოვდა.

კარგი, ის, ვისაც საშა ჰქვია.

- კარგი, გამარჯობა. თავი ანოს ვოლდიგოდად გაგაცანი, მგონი, არა?

- კი.

ერთი წამით მიშას გახედა.

- ვხედავ, ჯერჯერობით მხოლოდ ერთი ხელქვეითი გყავს. და ისიც უსარგებლო თოჯინა. ყველა სახლში ხართ, ასეთი ადამიანი ჯგუფში უნდა შეუშვათ?

ჰმ. რაზე ფიქრობს ეს უცნაური ქალი? რატომ დაიწყო უცებ ჩემთან ჩხუბის მიზეზის ძებნა?

— შენ მიშას „უსარგებლო თოჯინას“ უწოდებ?

- კიდეც ვინ?

საშამ ზემოდან შემომხედა, თითქოს დამცინოდა.

- და შენ იცოდი, რომ ის საერთოდ არ არის დემონი. და არც ადამიანი. როგორც უკვე ვთქვი: „ის უსარგებლო თოჯინაა“. მას არც სიცოცხლე აქვს, არც სული, არც ნება. ის ნაჭრებისგან დამზადებული თოჯინაა, რომელიც მხოლოდ მაგიის წყალობით მოძრაობს.

ჯადოსნური თოჯინის სახეობა, მაშინ?

მან თქვა, რომ მათ ერთი და იგივე მშობლები ჰყავთ. ისინი ჯადოქრობით, სისხლით დაიბადნენ?

თუმცა, ჯადოსნური თოჯინების შექმნის საკმაოდ ბევრი გზა არსებობს. სინამდვილეში, არსებობს დემონებისგან დაბადებით შექმნილი ჯადოსნური თოჯინები და, უფრო მეტიც, თუ ასეთი თოჯინები კარგი გამოდის, მაშინ ისინი ნამდვილად ცოცხლები არიან.

- მერე რა?

— ...რას გულისხმობ, რა?..

- თუ ფიქრობ, რომ ჯადოსნურ თოჯინებს სიცოცხლე და სული არ აქვთ, მაშინ ჯადოსნური ცნებების უკიდურესად ზედაპირული გაგება გაქვს. ჯობია ჯადოსნური თვალები დაძაბო და უფსკრულში ჩაიხედო.

საშა ერთი წამით გაკვირვებული იყო, მაგრამ მაინც ეშმაკურად გაიღიმა.

- ახლახან გაგაფრთხილე, რომ თუ ასეთ ჯანდაბა თოჯინასთან ერთად იქნებოდი, რაღაც ცუდი დაგემართებოდა. გასაგებია?

ჰეჰ, უნებურად და ზიზღით გავუღიმე.

- ჰე-ჰე-ჰე-ჰე, ხველა-ჰა-ჰა-ჰა. რით მემუქრებოდი ახლა? მე?

ამ სიტყვების შემდეგ საშამ გაბრაზებულმა შემომხედა.

- მომისმინე, სიკვდილი გინდა?

საშას ცისფერ თვალებში ჯადოსნური წრეები გაჩნდა. რის შემდეგაც სტუდენტებმა, რომლებიც ჩვენს საუბარს აკვირდებოდნენ, აჟიტირებულად დაიწყეს საუბარი:

- ჰეი, ალბათ დაასრულა. ბოლოს და ბოლოს, თუ ლედი საშა მას *მათთან ერთად შეხედავს* ...

— ...რაზე ლაპარაკობ?

— არ იცი? ლედი საშას ჯადოსნური თვალები განსაკუთრებულია. მათ „განადგურების ჯადოსნურ თვალებს“ უწოდებენ და ისინი იწვევენ დამანგრეველ ფაქტორს, რომელიც უბრალოდ ანადგურებს ყველაფერს, რასაც მისი მზერა მოხვდება, თუ მას ეს სურს. მათ გამო ლედი საშას მეტსახელად „განადგურების ჯადოქარი“ შეარქვეს.

მესმის. ეს თავისებურებაა. საშასა და მიშას მიხედვით თუ ვიმსჯელებთ, ნეკრონების სახლის გამორჩეული თვისება ჯადოსნური თვალების სპეციალიზაციაა.

მაგრამ, სამწუხაროდ, ისინი ჩემს წინააღმდეგ უსარგებლონი არიან.

- ...არ შეიძლება...

- რა გჭირს? დაიღალე მზერის შეჯიბრით?

გვერდულად გავხედე საშას. გუგებში მაგიური ძალის მცირე ნაწილი, ჯადოსნური წრეები გამოჩნდა.

- ეს ჯადოსნური თვალები... არ შეიძლება... შენ...

- რატომ გადაწყვიტე, რომ შეგიძლია ისეთი რამის გაკეთება, რაც მე არ შემიძლია? გეტყვი ერთს, რომ შენი „განადგურების ჯადოსნური თვალების“ გამოყენების მეთოდი აბსოლუტურად უვარგისია.

ჩემი კომენტარი საკმაოდ ზუსტი იყო, რადგან საშას ჯადოსნური ფორმულა სრულყოფილებისგან შორს იყო. მე ვაჩვენებ, როგორ უნდა გაკეთდეს ეს. მე მას დაფიქრების საშუალებას მივცემ.

- გაჩვენებ. აი, რას წარმოადგენს ნამდვილი „განადგურების ჯადოსნური თვალები“.

— ...ა...ა...

აუდიტორიაში არაფერი განადგურებულა. თავად საშა კი, ერთი შეხედვით, უვნებელი დარჩა. ბოლოს და ბოლოს, ჩემი ჯადოსნური თვალებით მისი ოდნავ თავხედი ცნობიერება გავანადგურე.

„თვალებს არ ვუჯერებ... ის პირდაპირ ლედი საშას თვალებში უყურებს, თითქოს არაფერი მომხდარიყოს...“

— ...მთელი წლის განმავლობაში ვერ ვიღვიძებდი მას შემდეგ, რაც ლედი საშამ შემთხვევით ჩემს მზერას გადაავლო თვალი და „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ გამოაჩინა...

- როგორ გესმით ეს? ის თეთრ ფორმაშია და ამისთვის უვარგისია. ის არა მხოლოდ მაგიურ ფორმულებშია კარგად გათვითცნობიერებული, არამედ ანტიმაგიაშიც...

ჰმ. აუდიტორიაში რაღაც ხმაური იყო.

— ...სიმართლე გითხრათ, ჩვენ შორის, რადგან ამაზე საუბარი აგვიკრძალებს, მაგრამ მისაღები გამოცდის დროს საკუთარი თვალით ვნახე, როგორ დაამარცხა ანოსმა მყისიერად თავად ბატონი ლიორგი...

— რა?!.. მყისიერად დამარცხდა... უდიდესი დემონური იმპერატორი?!

— და მანამდე კი, მან ზეპესი ყოველგვარი სირთულის გარეშე მოკლა.

- მოკლეს? სერიოზულად? ახლახანს მოკლა თუ რამე მსგავსი?

- კი, და შემდეგ წავიდა და აღადგინა იგი.

— აღდგა?!

- და ისევ მოკლა.

- ისევ მოკლა?

- ზეპესი ზომბად იქცა და მისტერ ლიორგი ფერფლად აქცია.

- კი-ასეც კი?!

— ...მართლა? მაგრამ მეჩვენება, რომ მისტერ ლიორგი მისაღები გამოცდის შემდეგ ვნახე...

— საბოლოოდ, მან ორივე აღადგინა...

- საერთოდ ვერ გავიგე, აქ რა ხდება...

ჰოდა, მოხდა, მერე რა?

- როდემდე აპირებ გიჟივით თავის მოჩვენებას? მე მხოლოდ შენი ცნობიერების ზედაპირული ფენა დავშალე. გონს მოდი უკვე.

საშამ თავი ოდნავ გააქნია და ფიქრები მოიკრიბა.

გონს მოსვლისას თვალებში მიყურებდა.

— ...ვინ ხარ?..

— მგონი, უკვე წარვადგინე თავი.

ეშმაკურად გაიღიმა და ისე შემომხედა, თითქოს მე ვყოფილიყავი ის, ვისაც უნდა შევებრალებინე.

- სხვათა შორის, საშა. საკმაოდ კარგი მაგიური ძალები გაქვს, ხომ არ შემოუერთდები ჩემს გუნდს?

იმის მიხედვით, თუ რამდენად ფართოდ გაახილა თვალები და ლაპარაკი დაიწყო, ვერაფერს ამბობდა, ამკარად ასეთ სიტყვებს არ ელოდა.

§ 12. დაწერეთ „გეიზი“

„...რაზე ლაპარაკობ, მე რატომღაც... ვერ გავიგე...“ სულელურად უპასუხა მან, ძლივს დაიწყო ლაპარაკი.

- გეპატიჟები ჩემს გუნდში შემოგვიერთდი. რა არის გაუგებარი?

- ამას არ გავაკეთებ. მე თვითონ ვარ გუნდის ლიდერი.

- და შენ უარს ამბობ შენს კანდიდატურაზე და სულ ესაა.

- რა-რა?!

საშამ ისე შემომხედა, თითქოს რაღაც სრულიად სასაცილო წამომცდა და დაიწყო თქმა:

- სისულელეებს ნუ ლაპარაკობ. ჯგუფის ლიდერის თანამდებობიდან გადადგომის მიზეზი არ მაქვს.

- თუ ჩემს გუნდს შემოუერთდები, მიშასთან შეგუებას შეძლებ.

იმის გათვალისწინებით, თუ როგორ გაბრაზდა საშა ამ სიტყვების შემდეგ, ალბათ, ისინი ძალიან აღიზიანებდა.

„ეს თოჯინა ჩემს პატარა დად არასდროს მიმაჩნდა.“

ამის თქმის შემდეგ, საშა თავის ადგილას დაბრუნდა.

„ბოდიში“, თქვა მიშამ, რომელიც ჩემს გვერდით ჩამოჯდა.

-ბოდიშს ნუ იხდი. უბრალოდ მიზეზს ეძებდა ჩემთან ჩხუბისთვის.

მიშამ თავი გააქნია.

— ...საშა კარგი გოგოა...

ის მას იმიტომ ფარავს, რომ ის მისი უფროსი დაა, თუ მართლა ასე ფიქრობს?

მიშას ცარიელი გამომეტყველებიდან ძნელია ამის თქმა.

- ასე რომ, ეს ჩემი ბრალია.

ჰმ. როგორც ჩანს, მიშას ძალიან უყვარს თავისი უფროსი და, მიუხედავად იმისა, რომ ის მას ეძახდა: „ნაჭრებისგან დამზადებული თოჯინა“.

- მაშინ სხვანაირად ვიტყვი. მან უცებ დაიწყო ჩემი მოკვლის მცდელობა თავისი „განადგურების ჯადოსნური თვალეზით“ მზერით, მაგრამ მე ამის გამო არც მცია და არც მცხელა. ეს შენი ბრალი არ არის.

მიმამ ყურადღებით შემომხედა.

- კეთილი ხარ.

თუმცა, იყო რაღაც, რამაც ცოტათი დამაინტერესა.

- რას გულისხმობდა „თოჯინაში“?

— ...

მიმა ჩუმად იყო და არაფერს პასუხობდა.

— ... ვერ ვიტყვი...

ამიტომ, მას არ სურს ამაზე საუბარი.

თუმცა, მიმა ჯადოსნური თოჯინაა თუ არა, არ მაინტერესებს. ის მაინც ჩემი მეგობარია.

- დაივიწყე. ახლა ხან გკითხე.

ამ სიტყვების შემდეგ მიმამ ოდნავ გაიღიმა, თითქოს დამშვიდდა.

- კი.

შემდეგ კი ხელების ტაში გავიგე, რამაც თითქოს ისევ გვაფიქრებინა, რომ ფიქრები შეგვეკრიბა.

- მაშ ასე, ყურადღება! რადგან გუნდებად განაწილება დაასრულეთ, ახსნას გავაგრძელებ. ყველას ვთხოვ, თავიანთ ადგილებს დაუბრუნდნენ.

ემილიას ხმის გაგონებაზე სტუდენტები თავიანთ ადგილებზე დასხდნენ.

— ახლა მე გასწავლით ბიჭების მაგიის საფუძვლებს. მიუხედავად იმისა, რომ ეს ზოგადად ნებისმიერ მაგიას ეხება, ბიჭები განსაკუთრებით ეფექტურია რეალურ ბრძოლებში. ერთ კვირაში ამ კლასში გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი იქნება, ამიტომ გახსოვდეთ ეს და კარგად ისწავლეთ.

ამის თქმის შემდეგ, ემილიამ დაიწყო ახსნა, თუ რას ნიშნავდა სიტყვა „ბიჭები“ და როგორ გამოეყენებინათ ის გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრში.

„გაიზი“ არის ჯარის შელოცვა, რომელიც ზრდის ბრძოლაში შეყვანილი ჯგუფის საერთო საბრძოლო შესაძლებლობებს.

ეს მაგია ცოტა უცნაურია და მისი გამოყენებისას, კასტერს და მის ქვეშევრდომებს შვიდი კლასი ენიჭებათ.

მეფე. მცველი. ჯადოქარი. მკურნალი. გამომძახებელი. რაინდი. შამანი.

შვიდი კლასიდან თითოეულს აქვს თავისი გამორჩეული თვისებები, რომლებიც მათ მაგიით ენიჭებათ.

მაგალითად, მცველს მიეცემა ციხესიმაგრეებისა და დუნდულების ასაშენებლად შექმნის მაგიის გაძლიერების უპირატესობა, ასევე თავდაცვითი მაგია, რომელიც ქმნის ეკრანებსა და მაგიურ ბარიერებს.

მაგრამ, მეორე მხრივ, იარაღის მაგია და თავდასხმის მაგია მასზე მაგიურ და დამასუსტებელ გავლენას მოახდენს.

თუ თქვენი კლასის დამახასიათებელ თვისებას დაიცავთ, გიზის შელოცვა ჯგუფის ჯადოსნურ ძალას გააძლიერებს.

მეფე ყოველთვის ასრულებდა და ის მუდმივად ანიჭებს თავის ქვეშევრდომებს მაგიურ ეფექტებს. მას ასევე შეუძლია მათთვის ჯადოსნური ძალით უზრუნველყოფა.

თუ მეფე მოკვდება ან მთლიანად ამოწურავს თავის მაგიურ ძალას, ბუნებრივია, მას აღარ შეეძლება „გიზის“ შელოცვის შენარჩუნება და მაგიური ეფექტები გაქრება.

- ახლა, პირველი, რასაც გავაკეთებ, არის იმის დადგენა, შეუძლიათ თუ არა გუნდის ლიდერების კანდიდატებს „ბიჭების“ მაგიის გამოყენება.

თუ ლიდერს არ შეუძლია ამ მაგიის გამოყენება, მაშინ გუნდის წევრები, რომლებმაც ის აირჩიეს, ბრმები უნდა იყვნენ.

თითოეულმა ლიდერმა თავის მხრივ გამოიყენა შელოცვა „ბიჭები“, მაგრამ ამ პოსტის ხუთი კანდიდატიდან არცერთს არ დააყოვნა ამ მაგიის გამოყენება.

სინამდვილეში, ისინი რეალურ ბრძოლაში არ გამოადგებოდნენ და მხოლოდ შემცვლელად გამოადგებოდნენ და მხოლოდ საშას შეეძლო ამ მაგიის გამოყენება მეტ-ნაკლებად მშვიდად. ვფიქრობ, მას ქაოსის თაობის წარმომადგენელს გარკვეული მიზეზის გამო უწოდებენ.

- კარგი, საკმარისია. ამ შემთხვევაში, დეტალურად ავხსნი, თუ რა არის გაიზი. პირველ რიგში, დავიწყოთ...

ემილიამ გაკვეთილი განაგრძო.

მაგრამ ეს მაგია მე გამოვიმუშავე, ამიტომ ყველაფერი ვიცი მის შესახებ. უფრო მეტიც, ზოგჯერ, სიმართლე გითხრათ, არასწორად მიხსნიდა. თუმცა, თუ ყველა შეცდომის მითითებას დავიწყებ, ვერასდროს დავასრულებ. შესაძლოა, უბრალოდ დამავიწყდეს.

გაკვეთილი იმდენად მოსაწყენი იყო, რომ ძილი დამეწყო და სანამ გავაცნობიერებდი, ჩამეძინა. მალევე გონს გაკვეთილის დასრულების მაუწყებელმა ზარმა მომიყვანა.

- მიშა.

გვერდით გაღიზიანებული ხმა გავიგე. ეს საშას ეკუთვნოდა.

- იქნებ უკვე უნდა უთხრა.

ის ჩემზე ლაპარაკობს?

— ...რომ გაიღვიძოს?..

- კი, არა უშავს.

ვიფიქრე, რომ საუბარში მაშინვე ჩარეულიყავი, მაგრამ რატომღაც გადავწყვიტე, გაჩუმებულიყავი.

- მომისმინე, ვინ არის ის შენთვის?

„მეგობარი“, უპასუხა მიშამ ცოტა ხნის შემდეგ.

- გასაგებია. და რა არის მასში სახალისო?

- ...დიახ...

- აჰ, გასაგებია. ჰმ. მიხარია შენთვის.

საშას სიტყვები მძაფრი იყო, მაგრამ ამავდროულად, რატომღაც, ბედნიერების შთაბეჭდილებას ტოვებდა.

მან თქვა, რომ არ იცის, ეწყობიან თუ არა ის და საშა ერთმანეთს. აშკარაა, რომ მიშას საშა არ სძულს. რა სიტუაციაა ეს, რომ მას ნაჭრის თოჯინასაც კი უწოდებს?

თუმცა, დებსაც კი შეუძლიათ ასე ჩხუბი.

- მერე რა საქმე გაქვს ჩემთან?

-კია-ა-ა-ა-ა-ა!

საშა შიშისგან უკან გადახტა.

- გ-ასე უცებ ვერ გაიღვიძებ? შემაშინე.

- ვერ შეამჩნიე, რომ მაგიური ძალის ნაკადისგან გამეღვიძა? რა საცოდავი ხარ.

ამ სიტყვების შემდეგ საშამ გაბრაზებულმა შემომხედა.

- მერე რა?

საშას თვალებში „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ ჩანდა.

ჩემი დაკვირვებით, მისი ჯადოსნური თვალები თავისით ჩნდება, როდესაც მისი გრძნობები იცვლება ან მძვინვარებას იწყებს.

მარტივად რომ ვთქვათ, მას მათი კონტროლი არ შეუძლია. მაგრამ ამის მიუხედავად, მისი ჯადოსნური თვალები ღამაზია. ეს სილამაზე მისი ნიჭის განსახიერებაა.

- მოდი, ფსონი დავდოთ.

ეს ძალიან მოულოდნელი წინადადება იყო.

ბოლოს და ბოლოს, 2000 წლის წინ პრაქტიკულად არ არსებობდნენ დემონები და ადამიანები, რომლებიც საკმარისად გაბედულები იყვნენ, რომ ასეთი რამ ჩემთვის პირისპირ ეთქვათ.

- ჩემთან? მაშ, რაზე დავდოთ ფსონი? - ვთქვი გაღიმებულმა.

დარწმუნებული ვიყავი, რომ არ წავაგებდი, რა ფსონიც არ უნდა დადებულიყო.

- მასწავლებელმა ემილიამ თქვა, რომ ერთ კვირაში გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი ჩატარდება შელოცვაზე „ბიჭებო“? დამარცხებული შეასრულებს ყველაფერს, რასაც გამარჯვებული იტყვის.

ნათელია.

- საინტერესოდ ჟღერს.

- თუ გაიმარჯვებთ, ჯგუფის ლიდერის თანამდებობას დავტოვებ და თქვენსას შევუერთდები.

- და თუ მოიგებ?

„მე მოგიყვან“, თქვა საშამ ღიმილით.

- მომიწევს თქვენს გუნდში გაწევრიანება?

- არა, ამ თოჯინას დაშორდები და ჩემი გახდები. ყველა ჩემს ბრძანებას უსიტყვოდ შეასრულებ და უმცირეს წინააღმდეგობასაც კი არ შევეგუები.

საშამ უმცროს დას ზემოდან დახედა და სახეზე ამპარტავანი გამომეტყველება ჰქონდა.

- გახსოვდეს, მიშა: ყველაფერი, რაც შენია, თავიდან ბოლომდე ჩემია. არც მეგობრებს და არც სხვა რამეს არ გაჩუქებ. ასეთი საინტერესო სათამაშო შენს ხელში ფუჭად იკარგება.

კარგი, კარგი. არ ვიცი, რაზეა ეს სარკაზმი მისი პატარა დის მიმართ, მაგრამ ის, რომ სათამაშოსავით მექცევა? მისი სიმამაცე ნამდვილად აღფრთოვანების ღირსია.

- კარგი, გეთანხმები.

- ასე ადვილად დათანხმდი. დარწმუნებული ხარ?

— მე მაინც გავიმარჯვებ.

საშამ გაბრაზებულმა შემომხედა.

- ჯერჯერობით მხოლოდ გაგაფრთხილე. ერთ კვირაში თავბრუსხვევისთვის მოემზადე.

საშა შებრუნდა, ქვედაბოლოს კიდე აქნია და წავიდა.

- თუ ერთ გუნდში იქნებით, შეძლებთ მშვიდობის დამყარებას.

მიშამ თვალები დაახამხამა, თითქოს გაკვირვებული იყო.

- საშა ამიტომ დაპატიჟე შენთან?..

- იქნებ ეს არ არის ის დახმარება, რაც საჭიროა?

მიშამ თავი გააქნია და შემდეგ ოდნავ გაიღიმა.

- გმადლობთ.

როგორც ჩანს, სწორად გამოვიცანი, როდესაც გადავწყვიტე, რომ მიშას საშასთან ურთიერთობა სურს. როგორც ჩანს, ამ უკანასკნელთან ტრადიციული მეთოდებით დაკავშირება შეუძლებელია, მაგრამ როგორმე გავუმკლავდებით ამას.

- ნუ ლელავ. მოდი, ერთად ვცადოთ, რომ გუნდურ გამოცდაზე ყველაფერი გავაკეთოთ.

მიშამ თავი დაუქნია.

— ...ჩვენ ყველაფერს გავაკეთებთ...

§ 13. გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი

ერთი კვირის შემდეგ.

მეორე კლასის მოსწავლეები გუნდური შეჯიბრის გამოცდის ჩასატარებლად დემონტაჟირდნენ და დელზოგეიდი აკადემიის მოპირდაპირე მხარეს, დემონტაჟის ტყეში ჩავიდნენ.

ყველგან საშინელი ხეები იყო, სადაც არ უნდა გაეხედა. ასევე შეგეძლო კანონებისა და მთების დანახვა. ვრცელი მიწა მაგიური პრაქტიკისთვის ყველაზე შესაფერისი ადგილი იყო.

- მაშინ მაშინვე დავიწყეთ, მაგრამ ჯერ ორ გუნდად გავიყოთ და შემდეგ გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრს დავიწყებთ. საშას გუნდი პირველი იქნება.

როგორც კი ემილია ამას ამბობდა, საშა წინ წამოდგა.

- გთხოვთ, მაგალითი მისცეთ დანარჩენ შეკრებილებს.

- კარგი.

უეცრად საშამ გაიღიმა.

- ამ შემთხვევაში, მოწინააღმდეგე გუნდი იქნება...

საშამ ყურადღებით შემომხედა.

მგონი, ვერ შევძელი ჩემი მიმართულებით ამ მზერის თავიდან აცილება.

- როგორც ჩანს, ეს მე ვარ.

მე და მიშა ერთად წავედით წინ.

- შემდეგ საშასა და ანოსის გუნდებს შორის პირველ გამოცდა-კონკურსს ჩავატარებთ. გთხოვთ, არ მოერიდოთ და ძალიან ეცადოთ, რადგან შედეგი თქვენს აკადემიურ მოსწრებაზე იმოქმედებს.

ამის თქმის შემდეგ ემილია დანარჩენ სტუდენტებთან ერთად ტყეში წავიდა.

დაკვირვება, სავარაუდოდ, ნაცნობი ობიექტებისა და დიდი სარკეების გამოყენებით განხორციელდება. ბოლოს და ბოლოს, გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრი, სამხედრო შელოცვის „ბიჭების“ გამოყენებით, არსებითად ბრძოლის იმიტაციაა. უხერხული იქნება, თუ ვინმე შემთხვევით დაიჭერენ.

- კარგი, მზად ხარ?

საშამ თავისი „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“ გაბრაზებულმა შემომხედა. დარტყმა პირდაპირ შუბლში მივიღე, ღიად.

— ვის ეუბნები ამას?

- როგორც ყოველთვის, ყველაფერი მნიშვნელოვანია. გახსოვს ჩვენი დაპირება, არა?

- კი.

— მე არ ვენდობი ვერბალურ შეთანხმებებს.

- ისევე როგორც მე.

ვცადე „ზექტის“ შექმნა, მაგრამ საშამ ხელის მოწერის ნაცვლად გააუქმა.

- მგონი ჩემს სიტყვებს არ ენდობი.

- არ ვიცი, რა კონტრაქტს შემომთავაზებ შენი „ზექტით“.

ჰმ. როგორც ჩანს, მან უფსკრულში სათანადოდ ჩაიხედა, ჩემი, როგორც „უვარგისის“, დაუფასებლობის გარეშე.

- აიძულე, კონტრაქტი მოაწეროს ხელი.

საშას მზერა ჩემს უკან მდგომ მიშაზე დაეცა.

მშვიდად შეხვდა უფროსი დის მზერას, სულაც არ აწუხებდა ის ფაქტი, რომ ის მას „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“ უყურებდა.

— ...შეგიძლია ჩემთან ერთად წამოხვიდე?

- დიახ, არ აქვს მნიშვნელობა ვინ აწერს ხელს კონტრაქტს.

მიშამ ხელისგული გაშალა და ჯადოსნური წრე „ზექტა“ შექმნა.

საშამ ხელი მოაწერა და პირობები ჯადოსნური სიმბოლოებით დაწერა. მათ შორის დამაკავშირებელი ჯადოსნური კონტრაქტი არ შეიძლება შეიცვალოს, თუ ორივე მხარე არ დათანხმდება.

- რომელ პოზიციას აირჩევთ?

- რომელიც გინდა, აირჩიე. ნებისმიერი გამომადგება.

- ასეა საქმე, შემდეგ აღმოსავლეთ მხარეს ვირჩევ.

ამ შემთხვევაში, ჩემი პოზიცია ცხადია, დასავლეთის მხარეს იქნება.

- ჰეი, გესმის ჩემი? გახსოვდეს, მალე ინანებ შენს ამპარტავან საქციელს.

შემობრუნებისას, საშა, გუნდის წევრებთან ერთად, დემონური ხის ტყის აღმოსავლეთ ნაწილში წავიდა.

- კარგი, წავიდეთ?

- კი.

სწორი მიმართულებით წასვლის შემდეგ, მალევე ტყის დასავლეთ მხარეს მივადწიეთ.

რის შემდეგაც მათ გადაწყვიტეს ცოტა ხანს ლოდინი.

- მაშ ასე, დაწყებას აპირებს.

— საშასა და ანოსის გუნდებს შორის გამოცდის შეჯიბრი იწყება. დაშვებულია ნებისმიერი ჯადოსნური არტეფაქტისა და მაგიის გამოყენება. გამოცდა დასრულდება მაშინ, როდესაც მეფე დამარცხდება ან ვერ შეძლებს „ბიჭების“ შენარჩუნებას. გამოცდის საზღვრები დემონური ხეების მთელი ტყეა. სტუდენტები, რომლებიც დატოვებენ გამოკვეთილ ტერიტორიას, ჩაბარებულებად ჩაითვლებიან. ნუ შეურაცხყოფთ წინაპრის სახელს და მთელი ძალით დაამსხვრიეთ მტერი! - გაისმა ცაში მოფრენილი ბუს ხმა „ლიქსის“ მეშვეობით.

ნუ შეურაცხყოფ მაშინ შენი წინაპრის სახელს?

ეს არ ნიშნავს, რომ მე განსაკუთრებით მტრებზე გამარჯვება მსიამოვნებს.

მითიური ეპოქა ისეთი მშვიდობიანი არ იყო, როგორც ახლა და მე ეს მხოლოდ იმიტომ გავაკეთე, რომ საუკეთესო შედეგები მოიტანა, სულ ესაა.

ბუნებით პაციფისტი ვარ, მაგრამ, როგორც ჩანს, ამ ეპოქის ადამიანებს ჩემზე ძალიან არასწორი წარმოდგენა აქვთ. ყოველ შემთხვევაში, მეომარი ხასიათი რომ მქონოდა, ძნელად თუ გავჩუმდებოდი, როცა უვარგისად მიმაჩნია.

თუმცა, ახალი არაფერი.

„რა გეგმაა?“ გულგრილად მკითხა მიშამ.

— ისედაც მხოლოდ ორნი ვართ.

საშას გუნდი კლასის ნახევრისგან, დაახლოებით 30 ადამიანისგან შედგება.

„რას ფიქრობ, მიშა?“ კკითხე მე.

მიშა ჩაფიქრებული იყო, ცარიელი გამომეტყველების გარეშე.

— ...ჩემი კლასია მცველი. ჩემი სპეციალიზაცია კი მაგიაა «ლრის¹»...

მე უკვე გამოვიყენე შელოცვა „ბიჭები“. მისი გამოყენებით შეგიძლიათ თქვენს ქვეშევრდომებს ნებისმიერი კლასი მიანიჭოთ, მაგრამ მიშა მცველად დავნიშნე, რადგან მისი სპეციალობა „ირისის“ მაგიაა.

მცველის კლასი აძლიერებს ციხესიმაგრეებისა და დუნდულების მშენებლობის, ასევე ბარიერების და ჯადოსნური ბარიერების აღმართვის მაგიას. და მე, როგორც „გაიზას“ მოთამაშეს, შემიძლია კიდევ უფრო გავზარდო ეს ძალა ჩემი ჯადოსნური ძალით.

— დემონთა მზრძანებლის ციხესიმაგრეს „ირისის“ გამოყენებით ავაშენებთ. ციხესიმაგრე მეფის შესაძლებლობებს კურთხევით გააძლიერებს. ეს ალყის დროს უპირატესობას მოგვცემს.

სწორი ტაქტიკა. ამ გზით მე და მიშა ჩვენს ძალას მაქსიმალურად გამოვავლენთ.

- მაგრამ მეჩვენება, რომ საშამ ეს უკვე განჭვრიტა.

- მაშინ რას ვაპირებთ?

თუმცა, სიმართლე გითხრათ, ტაქტიკაზე ფიქრს საერთოდ აზრი არ აქვს. ბოლოს და ბოლოს, მე ნებისმიერ შემთხვევაში გავიმარჯვებ, რაც არ უნდა მოხდეს.

თუმცა, თუ შესაძლებელია, ძალიან მინდა საშამს პანიკური სახის ნახვა.

— ჩვენ მათ ისეთი ტაქტიკით გავუმკლავდებით, როგორსაც ისინი არასდროს ელოდებიან.

მიშამ დაჟინებით შემომხედა, სახეზე ცარიელი გამომეტყველება ჰქონდა.

- რომელი?

„მეფის კლასი თავისთავად სუსტია იმის გამო, რომ ის თავისი მაგიური ძალის ნაწილს თავის ქვეშევრდომებს გადასცემს. ამიტომ, დემონ მზრძანებლის ციხის აშენება და კურთხევის გამოყენება სტანდარტული პრაქტიკაა.“

მხოლოდ დემონთა მზრძანებლის ციხესიმაგრეში ყოფნისას ხდება მეფის კლასი ჩვეულებრივზე ბევრად ძლიერი.

მაგრამ ეს ყველაფერი გუარდიანზეა დამოკიდებული.

„ამიტომ ჩვენი დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრეს სატყუარად გამოვიყენებთ და მე მათ ციხესიმაგრისკენ მარტო წავალ.“

— ...

მიშა, თითქოს გაკვირვებული იყო, ჩუმი იყო, სახის გამომეტყველების შეუცვლელად.

- მაშ, როგორ მოგწონთ?

— ...უგუნურად...

ჰა-ჰა, ხმამაღლა გამეცინა.

- ისინიც იგივეს იფიქრებენ. სწორედ ამიტომ შევძლებთ მათზე ფიქრს.

— ...გაუძლებ?

- ზოგადად, ნორმალურ სიტუაციაში, მაშინაც კი, თუ ასეთი სტრატეგიით მათ ჭკუიდან შევუშლით, უარყოფითი მხარე ის არის, რომ მკვრივი ჯადოსნური ცეცხლი საცრად გადაგვაქცევს. გარდა ამისა, ასეთი ტაქტიკა მხოლოდ იმ შემთხვევაში იმუშავებს, თუ მის გამომყენებლებს საკმარისი ძალა აქვთ მის განსახორციელებლად.

ალბათ აღელვებისგან, მიშას ცარიელი სახე გაეყინა.

— დელავ?

ჩემი კითხვის გაგონებაზე მიშამ თავი გააქნია.

— აღელვება აღელვება... მაგრამ ანოსი ძლიერია.

როგორც ჩანს, მიშამ ეს უკვე კარგად გაიგო. ის გულმოდგინედ იყურებოდა ჩემი სამირკვლის, მისი უფსკრულისკენ თავისი ორი ჯადოსნური თვალით.

- სატყუარა შენზეა.

მიშამ თავი დაუქნია.

— იქ ფრთხილად იყავი.

- კი, მაგრამ ტაქტიკა ჩემი საქმე არ არის.

ამ სიტყვების შემდეგ მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები.

- გეუბნები.

- მე? უფრო ფრთხილად ვიყო? - კვითხე უნებურად.

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი გვერდზე გადახარა.

- ... ეს უცნაურია? ..

- სინამდვილეში არა.

ჰე-ჰე, კინალამ სიცილით ამოვიოხრე.

ვერც კი წარმოვიდგენდი, რომ ბრძოლის ველზე ვინმე ჩემზე ინერვიულებდა. განა ყველა ამას არ უწოდებს „მეგობარს“? არა, არა, არ ვიცი რატომ, მაგრამ ეს გრძნობა ჩემთვის ახალია.

მაგრამ მოლოდინების საწინააღმდეგოდ, თავს საკმაოდ კარგად ვგრძნობ.

- შენც თავს მიხედე, მიშა.

- კი.

ხელის ქნევით მიშას გავშორდი და ტყის აღმოსავლეთ ნაწილისკენ, პირდაპირ საშას გუნდის პოზიციისკენ გავემართე.

მალე ჩემს უკნიდან ჯადოსნური ძალის უზარმაზარი ნაკადი ამოხეთქა.

შემობრუნებისას დავინახე, რომ დასავლეთ ტყის სამ მონაკვეთზე უზარმაზარი ციხესიმაგრეები იყო აშენებული. ეს მიშას მაგიის ნამოქმედარი უნდა იყოს. ისინი ალბათ ქალღმერთი ძლიერი არ იყო, რადგან სატყუარად გააკეთეს, მაგრამ იმის გათვალისწინებით, რომ მან ასეთ მოკლე დროში დემონთა მბრძანებლის სამი უზარმაზარი ციხესიმაგრე ააგო, თამამად შეიძლება ითქვას, რომ ამ კლასში მისი მაგიური ძალა სხვებზე უკეთესია.

ჩემს გამოკლებით, რა თქმა უნდა.

- მაშ, როგორი იქნება მათი რეაქცია?..

ჩემი ჯადოსნური თვალებით მათი „ლიქსის“ ხმებს მოვუსმინე და მაშინვე ხმა გავიგე.

- ქალბატონო საშა, მტრის მხარეს სამი ციხე გამოჩნდა.

- სავარაუდოდ, ორი მათგანი ხაფანგია. მეფე კი მესამეში უნდა იმალებოდეს.

— ციხესიმაგრეები ერთმანეთის მიყოლებით დავანგრით?

- არა. მიშასაც კი არ შეეძლო ასე სწრაფად იდეალური დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრის შექმნა. ალბათ დროს იგებენ უფრო ძლიერი ციხესიმაგრის შესაქმნელად. ჩვენ პირველები დავირტყმით.

- მიღებულია. თქვენს მითითებებს ველოდებით.

— თითოეულ ციხესიმაგრეში გავგზავნით რაზმს, რომელიც შედგება: რაინდისგან, ორი მკურნალისგან და გამომძახებლისგან.

- კი ბატონო!

გასაგებია. ანუ სამი რაზმი: რაინდი, მკურნალი, მკურნალი და გამომძახებელი. სულ 12 ადამიანი გავა ჩვენს ციხესიმაგრეებში.

ნახევარზე მეტის თქვენს პოზიციაზე დატოვება გაცილებით საიმედო ტაქტიკაა, ვიდრე ერთი შეხედვით შეიძლება ჩანდეს.

ასე რომ...

- ჰმ. საბოლოოდ ააშენე შენი ციხე.

მათ ადგილას უზარმაზარი დემონთა მბრძანებლის ციხე გამოჩნდა, თუმცა ამას გაცილებით მეტი დრო დასჭირდა, ვიდრე მე მოველოდი. ბოლოს და ბოლოს, ვერ წავალ ისე, რომ არ ვიცოდე სად ვარ.

მაგრამ ახლა ... მე გამოვიყენე „გატომი“.

ჩემი მხედველობის არე გათეთრდა და მომდევნო წამსვე აღმოვჩნდი დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრის წინ, რომელიც საშას გუნდმა აღმართა.

„ლიქსის“ მეშვეობით, რომელსაც ვუსმენდი, თავში ხმაური გაისმა.

- ლ-ქალბატონო საშა?!

— რამე მოხდა?

— ა-ა მეფე უეცრად ჩვენი ციხის წინ გამოჩნდა... ანოს ვოლდიგოდ!

- რააა?! მაგრამ როგორ?..

- არ ვიცი. შამანი ყურადღებით აკვირდებოდა თავისი მაგიური ძალის ნაკადს, მაგრამ ის მართლაც მოულოდნელად გამოჩნდა!! ვფიქრობ, მან ჩვენთვის უცნობი მაგია გამოიყენა!!

საშამ რაღაცის გაცნობიერებისას სუნთქვა შეეკრა.

— ...შეიძლება... ეს დაკარგული შელოცვა „გატომია“?... ასეთია ის... მაგრამ მის გარდა...

ჰმ. პირადად მისი ნახვის გარეშეც გამოვიცანი - როგორც ვხედავ, საკმაოდ მოქნილად აზროვნებს.

- კარგი, კარგი. ნებისმიერ შემთხვევაში, მარტო მოსიარულე მეფე გარდაუვალი სიკვდილისკენ მიმავალი მეფეა. მას ალბათ ჩვენი დამარცხება სურდა, მაგრამ ახლა ჩვენ მას სათანადოდ ვასწავლით, რომ ჩვეულებრივი უგუნურება სტრატეგიასთან არ უნდა აურიოს.

- ამას ვნახავთ.

ჩემმა „ლიქსში“ ჩარევამ საშას გუნდში დიდი პანიკა გამოიწვია.

- რ... რას გულისხმობ? რატომ გვესმის მისი ხმა „ლიქსში“?!

- მე-არ ვიცი. ჯადოსნურ წრებთან დაკავშირებით არანაირი პრობლემა არ არის და მისი ხმა არ უნდა გავიგოთ!

- მაგრამ ჩვენ გვესმის მისი და ეს ილუზია არ არის!! სწრაფად გაარკვეით ამის მიზეზი! არსებობს შესაძლებლობა, რომ ის ჩვენს „ლიქსს“ უსმენს!

კარგი, კარგი, ისინი ძალიან ხმაურიანები არიან.

„მიზეზი შელოცვის ფორმულაა. ჯადოსნური წრის 89%-იანი რეპროდუქციის მაჩვენებელი სრული ფორმისთვის ძალიან უმნიშვნელოა. თითქოს განზრახ ცდილობ, რომ შეხება გაგიკეთონ.“

- არ შეიძლება... 89%-იანი რეკონსტრუქციის ხარისხი კომუნიკაციის საიდუმლოების სახელმწიფო დონეა! და თქვენ ამტკიცებთ, რომ შეგიძლიათ მისი მოსმენა?!

მაგიის გამოსაყენებლად, მაგიურ წრეში ჩაშენებულია მაგიური ფორმულა, გარდა ამისა, არსებობს თეორიული და პრაქტიკული ფორმულები. თეორიული ფორმულა კონკრეტული შელოცვის გამოსაყენებლად ყველაზე ოპტიმიზირებული ფორმულაა, მაგრამ პრაქტიკაში ამ თეორიული მაგიური წრის იმავე ფორმით რეპროდუცირება რთული იქნება, რადგან ის მომხმარებლისა და გარემოს მიხედვით გაუარესდება. ამას პრაქტიკული ფორმულა ეწოდება. თეორიული ფორმულიდან ეფექტურობის პროცენტულ მაჩვენებელს ეწოდება რეკრეაციის ხარისხი, ანუ ეფექტური მნიშვნელობა.

ამ ეპოქაში, როგორც თეორიული, ასევე პრაქტიკული მაგიური ფორმულები საკმაოდ ტრივიალურია. თუმცა, მე თეორიული ფორმულა არ მიხსენებია, რადგან ისინი მას მაშინვე ვერ გაიგებდნენ.

- მის სიტყვას ნუ ენდობი! სხვა მიზეზიც უნდა იყოს!

ყველაფერი კეთილგანწყობით აგიხსენი, მაგრამ არ გჯერა.

- პრობლემა არ არის.

საშას ხმის წყალობით, მისმა ქვეშევრდომებმა მაშინვე ისევ მოიკრიბეს ძალები.

და მას ქარიზმა არ აკლია.

- რამდენიც უნდა, იმდენს მოუსმინოს „ლიქს“, ეს არ შეცვლის იმ ფაქტს, რომ ის მხოლოდ მარტოსული მეფეა. ის ვერასდროს გაარღვიებს შვიდი მცველის მიერ შექმნილი დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრის პირველ ფენასაც კი.

შვიდი მცველი, არა? მგონი, საკმაოდ ძლიერია. შიგნით კი ბევრი მიწისქვეშა სამეფო, ხაფანგი და კურთხევა უნდა იყოს მეფის გასაძლიერებლად.

თუმცა...

- რა მსუბუქი ციხესიმაგრე გაქვს.

პირდაპირ დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრისკენ წავედი და მის კედელს შევეხე.

- უსარგებლოა. მასზე ანტიმაგიის რამდენიმე ფენაა.

- თუ მხოლოდ მაგიას უფროსილდები, მაშინ წარმოდგენა არ გაქვს, რა არის ომი.

ფრჩხილები კედელში ჩავარკე. თითები საკეტში.

— გაიგეთ ეს: საკეტები უფრო მძიმე უნდა იყოს.

დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე დედამიწის ზედაპირიდან ამოსვლა დაიწყო.

-რა ხდება?! შამან?

- წარმოუდგენელია. ის... ანოს ვოლდიგოდი ციხეს ასწევს!!

- ვაიმე... მაგრამ ეს შეუძლებელია!!

დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე მთლიანად ამოვიღე მიწიდან და ერთი ხელით ავწიე.

— ...ეს არ შეიძლება... საიდან აქვს მეფეს ასეთი ძალაუფლება კურთხევის გარეშე?.. როგორ?..

- მართლაც, „გაიზის“ გამოყენებისას, ძალა კლასზეა დამოკიდებული. მაგრამ იცით, საქმე იმაშია, რომ თქვენ და მე თავდაპირველად სრულიად განსხვავებულ დონეზე ვართ.

ნელა დავიწყე ბრუნვა. ამაღლებული ციხესიმაგრე ჩემთან ერთად ბრუნავდა.
თანდათანობით, ცენტრიდანული ძალა იზრდებოდა და მასთან ერთად დემონთა
მბრძანებლის ციხესიმაგრის ბრუნვის სიჩქარეც.

-კიააააააააააააააა!!

- კაცო მონსტრი!! მან არა მხოლოდ საკეტი ასწია, არამედ დაატრიალა კიდეც!!

- გაჩერდი!! რაც გინდა, ის გააკეთე, მაგრამ გაჩერდი!!

ჰმ. ასეთ ადამიანთან შეწყალებას არ ითხოვ.

მათი ანტიმაგია ისე მუშაობდა, როგორც საჭირო იყო, მაგრამ ფიზიკური ზომებისგან
დაცვა არ არსებობდა.

ზოგადად, ამ ეპოქის ადამიანები ზედმეტად მშვიდობიანები არიან და არ ეწევიან
საკუთარი სხეულის გამკვრივებას. ძლიერი მაგიის გამოსაყენებლად, პირველ რიგში,
ფიზიკური ძალაა საჭირო, შემდეგ კი შელოცვის ფორმულის შემუშავება.

- კარგი, ფრთხილად დაეშვი, თორემ მოკვდები.

მთელი ძალით ვესროლე ციხესიმაგრე, ცენტრიდანული ძალა გამოვიყენე მასზე. ჰაერში
გაჭრისას, ის დიდი სიჩქარით გაფრინდა და მიწას დაეჯახა.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „შენობის შექმნა“

§ 14. წარმოუდგენელი მაგიური ძალა

- კიბეების რაოდენობა უნდა იყოს ათობითი. - საშესაძლებლო გზით მოწვევები "ლიქსის" მეშვეობით.

3მ. ალბათ ზედმეტად რბილი ვიყავი მათ მიმართ. ალბათ, იმაზე მეტის გაკეთება შეეძელი, ვიდრე მეგონა, რადგან დემონთა მზრძანებლის ციხესიმაგრე, რომელიც მიწას ჩამოენგრა, მხოლოდ ნახევრად დანგრეული იყო.

კარგი, კარგი. დაზიანების მიუხედავად, მათ მაინც შეუძლიათ ბრძოლა. რას იზამენ? როდესაც წელა მივდიოდი მათი ციხესიმაგრისკენ, ლიქსის მეშვეობით მტკიცე ხმა გავიგე:

— ...ჩვენ გიო გრეიზეს ვიყენებთ.

ვაუ. რა საინტერესო წინადადებაა.

„მაგრამ ლედი საშა, მაშინაც კი, თუ ციხესიმაგრის კურთხევას ჯადოქრების რაზმის ჯადოსნურ ძალასთან შევადრებთ, „ჯიო გრეუს“ წარმატების მაჩვენებელი 20%-საც კი ვერ აღწევს!“

„გარდა ამისა, თუ ჩვენ ვერ შევძლებთ, დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე, ამჟამინდელი მდგომარეობით, აუცილებლად დაინგრევა!“

- ახლა მშვიდარაობის დრო არ არის! აღიარეთ ჩვენი მტრის ძალა! დაივიწყეთ, რომ ის ნახევრადჯიშოიანი და უვარგისია, ანოსი, უპირველეს ყოვლისა, ურჩხულია, რომელსაც მთელი ციხესიმაგრის დანგრევა შეუძლია! გგონიათ, რომ მას მეორეხარისხოვანი მაგიით შეეზღოვებულია?

სამას ინსტრუქციებმა მისი პრეტენზიული გუნდის წევრები გააჩუმა.

და მაინც, მას ქარიზმა არ აკლია. მიუხედავად იმისა, რომ მას ჯერ კიდევ დიდი გამოცდილება აკლია, სამწუხარო იქნებოდა მისი მტრად დატოვება.

„მაღალი კლასის ცეცხლის შელოცვის, „ჯიო გრეუეს“ გარეშე, ანოს ვოლდიგოდის დამარცხებას ვერ შევძლებთ. რაიმე წინააღმდეგობა გაქვთ?“

მიუხედავად იმისა, რომ მისი გუნდის წევრები ჩუმად იყვნენ, ლიქსის მეშვეობით გადაცემული ჯადოსნური ძალის პაწაწინა ნაკადებმა ნათლად დამანახა მათი მონდომება.

- ის ერთია და ჩვენ ოცი ვართ! თუ წავაგებთ, შერცხვენილები ვიქნებით! ყველაფერი გააკეთეთ! აჩვენეთ ამ ნაძირალას თქვენი ცხოვრების საუკეთესო მაგია და იმპერიული ოჯახების სიამაყე!

- დიახ, ზუსტად! - იყვირეს მისმა ქვეშევრდომებმა საშას ხმამაღალი ბრძანების საპასუხოდ.

ამ მომენტში, მაგიური ძალის ნაწილაკები დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრისკენ ასვლა დაიწყეს. ეს სამგანზომილებიანი მაგიური წრე იყო. სავარაუდოდ, დიდი მაგიის გამოსაყენებლად, თავად ციხე უზარმაზარ მაგიურ წრედ გადაიქცა.

შვიდმა მცველმა ააგო და შეინარჩუნა ძნელად გასააქტიურებელი სამგანზომილებიანი ჯადოსნური წრე, ათმა მოგვმა კი თავისი ჯადოსნური ძალა უკვალოდ ჩაასხა მასში. დარჩენილი ორი შამანი დამიზნების რეგულირების როლს ასრულებდა.

და ამ მექანიზმის ყველაზე მნიშვნელოვანი ელემენტი, დიდი მაგიის ფორმულა, თავად საშა ნეკრონი იყო. მისი ნიჭი გასაოცარი იყო და ტყუილად არ უწოდებენ მას განადგურების ჯადოქარს. მიუხედავად იმისა, რომ ის თავისი თანამებრძოლების ძალას ისესხებს, ასეთი მასშტაბური მაგიის გამოყენება სულაც არ არის ადვილი საქმე.

წყაროს მაგიისგან განსხვავებით, რომელიც საშუალებას გაძლევთ მიიღოთ უზარმაზარი ძალა ზამბარის მსგავსი რისკით, უმაღლესი კლასის ცეცხლის შელოცვა „გიო გრაზე“ არის ოსტატობა, რომლის მიღწევაც მხოლოდ მაგიური ფორმულების ღრმა შესწავლით არის შესაძლებელი.

საშას მხოლოდ მაგიური ძალა ამისთვის საკმარისი არ იქნებოდა. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, „გაიზუს“ შესწავლის შემდეგ, მან, დაახლოებით ერთკვირიანი ინტენსიური ვარჯიშის შედეგად, თავისი უნარების დონე ისეთ დონემდე მიიყვანა, რომ ამ მაგიის გამოყენება რეალურ ბრძოლაშიც შეეძლოს.

- ყველა მზადაა? მომეცი შენი ძალა და შენი სული.

- ჭამე.

- ჩვენ გვჯერა თქვენი, ლედი საშა.

- ბოლო წვეთამდე გამოვიყენო მთელი ჩემი ჯადოსნური ძალა.

- ჩვენ მას დავამარცხებთ...

— ჩვენ ვართ იმპერიული ოჯახების ძალა.

ოცი ადამიანის ნება და მაგიური ძალა ერთ მომენტში შეიკრიბა.

ეს არის „გაიზას“ ნამდვილი არსი. თითოეული კლასის გამორჩეული თვისების გამოყენებით, გაააქტიურეთ ჯგუფური მაგია ყველას მაგიური ძალის დამატებით და მისი 10-ჯერ მეტად გაზრდით. ამ გზით, თქვენ შეგიძლიათ უკუქცევა უპირატეს მტერსაც კი.

ჰაერში დაძაბულობა იგრძნობოდა.

და მომდევნო წამს საშამ წამოიძახა:

- წავედით-ოოო!! "ჯიო გრაზე"!!!

ციხესიმაგრის წინ ჯადოსნური წრე გამოჩნდა, თითქოს იარაღი, და მასში ჯადოსნური ძალა კონცენტრირდა. როგორც კი ჯადოსნური ძალა ზღვრამდე დაგროვდა, ის მაშინვე აფეთქდა, შავ მზედ გადაიქცა და კომეტასავით ჩემსკენ მოფრინდა.

ჰმ. მათ 20%-იანი წარმატების მაჩვენებელი ახსენეს, მაგრამ კრიტიკულ მომენტში იდეალური „ჯიო გრეზე“ ესროლეს.

- შესანიშნავია. ნება მომეცით, დაგაჯილდოვოთ.

ხელი გავუწოდე ჩემსკენ მოფრენილ „ჯიო გრაზეს“. გამოჩნდა ჯადოსნური წრე, საიდანაც პატარა წითელი ალი ამოდიოდა.

თუ კარგად დავფიქრდებით, ამ ეპოქაში ეს პირველი შემთხვევაა, როდესაც შეტევის მაგიას დანიშნულებისამებრ ვიყენებ.

- წინ.

ჩემს მიერ გაშვებულ პატარა ცეცხლს გიო გრაზე შეეჯახა. მომდევნო წამს შავ მზეზე ხვრელი გაჩნდა, რომელიც მყისიერად შთანთქა და შთანთქა ცეცხლმა.

სულ რაღაც ერთ წამში კოლოსალური გიო გრაცე მთლიანად დაიწვა, კვალი კი არ დარჩენილა.

— ...ეს არ შეიძლება იყოს... მისმა შელოცვამ და „ჯიო გრეზემ“ ერთმანეთი გაანადგურეს...

- ლ-ქალბატონო საშა! ერთმანეთი არ გაუნადგურებიათ! გიო გრეზეს მხრიდან, კიდევ არის...!!

ჩემს მიერ გაშვებულმა ცეცხლმა, თითქოს არაფერი მომხდარიყოს, პირდაპირ დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრეში შეირყა და შემდეგ აფეთქდა.

ციხესიმაგრე ცეცხლში გაეხვა და აალება გაუჩნდა. კედლები და ჭერი ჩამოინგრა და ხმამაღალი ღრიალის ხმაურით მყისიერად ჩამოინგრა.

საშამ ძლივს მოახერხა ციხესიმაგრიდან გაქცევა ორ ჯადოქართან ერთად შელოცვის „ფლესის“ დახმარებით, მაგრამ მათ უკვე სრულად ამოწურეს თავიანთი ჯადოსნური ძალა და, შეძრწუნებულები, ჩემს წინ დაეშვნენ.

— ... არ მჯერა, „ჯიო გრაცე“ შენ თვითონ შექმენი?..

ჰმ. მითიურ ეპოქაში მხოლოდ გიო გრაზე გამოყენება შესაძლებელი იყო, მაგრამ ახლა მის ხსენებას აზრი არ აქვს.

ახლა მხოლოდ ერთი რამ იყო სათქმელი.

— ფორმულას უფრო ყურადღებით უნდა შემეხედა. ბოლოს და ბოლოს, გიო გრაზე საერთოდ არ გამოიყენებია.

- ...რა?..

საშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა.

- მაგრამ არ უნდა არსებობდეს ცეცხლის შელოცვა, რომელიც გიო გრეიზე უფრო ძლიერი იქნება...

- ეს მართლა... წყაროს მაგია იყო?! სიცოცხლისთვის საშიში აკრძალული შელოცვა, რომელიც მხოლოდ იმპერიულ ოჯახებში გადადიოდა. ეს ნამდვილად შეძლებდა კონკურენციას „ჯიო გრეიზეს“. - განაგრძო ჯადოქარმა მის კვალდაკვალ!

ეჰ, მათ საერთოდ არაფერი იციან.

- სამწუხაროდ, ეს წყაროს მაგია არ იყო.

საშას გუნდი მიყურებდა.

- და „გრეგ“¹.

— რ-რა... თქვი... გრეგ... გ?..

სიძლიერის მიხედვით, უძლიერესიდან უმცირესამდე, ცეცხლის შელოცვები შემდეგნაირად იყოფა: გიო გრეზე, გრიადი², გრესდე, გუსგამი³ და ბოლოს გრეგი.

— ...როგორ არის ეს შესაძლებელი... ჩვენი... ლედი საშას „გიო გრეზე“ და დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე მიწასთან გაასწორა... ყველაზე სუსტმა ცეცხლის შელოცვამ?!..

— გაისმა სასოწარკვეთილებით სავსე ხმა.

- მე-შეუძლებელია! უბრალოდ არ შეიძლება... აქ რაღაც საიდუმლო უნდა იყოს... საიდუმლო, რომელმაც „გრეგი“ ასე გააუმჯობესა...

ჰმ. დასამალი არაფერია. აგისხნით.

— საიდუმლო მაგიური ძალის განსხვავებაშია. ეს მარტივია: ეს არის მაგიური ძალის განსხვავება ჩემსა და შენს ოცი წლისას შორის.

ჯადოქრის სახის მიხედვით თუ ვიმსჯელებთ, მის ტვინს კრიტიკული დაზიანება ჰქონდა მიღებული.

— რა... თქვი... ახლახან...?

- ეს უბრალოდ...

„ამაში უჩვეულო არაფერია. ალბათ გინახავთ შემთხვევები, როდესაც გუსგამს შეეძლო გრესდასთვის წინააღმდეგობის გაწევა მაგიური ძალის სხვაობის გამო. ასე რომ, ეს სავსებით შესაძლებელია მაგიური ძალის ასტრონომიულად დიდი სხვაობით“, - ვთქვი და წინ გადავდგი ნაბიჯი.

ამან მოგვები შიშისგან კანკალი გამოიწვია.

როდესაც დავინახე, რომ ისინი სრულიად უიმედოდ იყვნენ განადგურებულნი და ბრძოლის ყოველგვარი სურვილი დაკარგული ჰქონდათ, მარტო დავტოვე ისინი და საშასკენ წავედი.

— ...წარმოდგენელია... ურჩხული... — უკნიდან ხმა გავიგე.

„გახსოვს ჩვენი შეთანხმება?“ ვკითხე საშას.

— ...

ტუჩები მოიკვნია. მისი გამომეტყველებიდან შესამჩნევი იყო, რომ დამცირებულად გრძნობდა თავს.

- რატომ არ მომკლა?

ისევ ძველ ხრიკებს იმეორებენ. ბოლოს და ბოლოს, ჩვენ ომში არ ვართ. გაკვეთილზე მოკვლა საჭირო არ არის და შენი მოგვიანებით გაცოცხლებაც რთული იქნება.

თუმცა, ასეთი სიტყვები მას არ დაარწმუნებს.

„პოტენციალი გაქვს. მისი მოკვლა სირცხვილია“, - ვუთხარი და საშას ხელი გავუწოდე, - „ჩემი ქვეშევრდომი გახდი“.

ცოტა ფიქრის შემდეგ, მორცხვად მომკიდა ხელი და თითქმის პირდაპირ შემომხედა.

მან მთელი ძალით შემომიტია თავისი „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“.

- მოკვდი!!

- უარს ვამბობ.

პირდაპირ საშას განადგურების ჯადოსნურ თვალეზში გავიხედე.

- მაშინ მომკალი!

- უარს ვამბობ.

ისევ გავუწოდე ხელი საშას.

- რა ჯიუტი ხარ. მისმინე, ჩემი ქვეშევრდომი გახდი.

- ასეთ დამცირებას არასდროს დამავიწყდება. ერთ დღეს უფრო ძლიერი გავხდები და აუცილებლად მოგკლავ...

ჰეჰ, გამეცინა.

- მაშინვე გაფრთხილებ, საშა. მკვლელობის შემდეგ სიკვდილი რომ შემეძლოს, 2000 წლის წინ მოგკვდებოდი.

საშამ გაოგნებული სახით შემომხედა.

შემდეგ კი, გარკვეულწილად დანებდა და თქვა:

- რა უცნაური ნამირაღაა..., - ამოიოხრა მან, - კარგი, კარგი. მე შენი მტერი არ ვარ და „ზექტს“ ვერ დაემორჩილები.

თავი რომ გაიმართლა, საშამ თითის წვერებით ჩემს ხელს შეეხო.

- უბრალოდ გთხოვ, არ დაგავიწყდეს. ეს კონტრაქტია. არ მახსოვს, ჩემი სული შენთვის მიყიდო.

- რა თქმა უნდა. კეთილი იყოს თქვენი მობრძანება.

ამის თქმის შემდეგ გავუღიმე, რამაც საშას გაფართოებული თვალებით შემომხედა.

- მომისმინე, რაღაცას გკითხავ.

- რაზე?

- იმ გოგოს გამო დამპატიჟე?

- კარგი, შესაძლოა ასეც იყოს. ამ გზით მიშა შენთან დამეგობრებას შეძლებს.

- გასაგებია. ჰ-ჰმ.

ხელი გამიშვა, თითქოს ყოველგვარი ინტერესი დაეკარგა.

- კიდეც ერთი მიზეზი არსებობს.

- და რა არის ეს?

- ლამაზი, ჯადოსნური თვალეები გქონდა.

სწორედ იმ მომენტში საშას სახე გაწითლდა.

ქალი შებრუნდა, თითქოს მისი მზერის თავიდან აცილებას ცდილობდა.

- შეიძლება არ დაიჯეროთ, მაგრამ სიმართლეა. ასეთი ლამაზი, ჯადოსნური თვალეები არასდროს მინახავს.

მითიურ ეპოქაშიც კი არასდროს შემხვედრია ასეთი მშვიდი და სუფთა ჯადოსნური თვალეების პატრონი. მე მჯერა ჩემი ჯადოსნური თვალეების, ის მაგიურ ძალაში ღირსეულ ნიჭს მალავს.

თუმცა, ახლა, ახალგაზრდობის გამო, მას ჯერ კიდევ აქვს თავისი შეზღუდვები.

„გისმენ?“ ვკითხე საშას, რომელიც ისევ ჩემგან ზურგით იყო შექცეული.

ის ისევ ჩემსკენ შემობრუნდა.

„...არაფერს ვუხმენ, სულელო!...“ - სუსტად მიპასუხა მან და ჩემი ქებისგან წამოწითლდა.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „ალი“.

2. ჩაწერილია როგორც: „ცხელი შავი ალი“

3. ჩაწერილია, როგორც: „ცხელი ალი“.

§ 15. ნეკრონის დები

დღევანდელი გაკვეთილი უპრობლემოდ დასრულდა.

გუნდებს შორის კონკურენტული გამოცდა სასიამოვნო გახურების საშუალება იყო მაგიური კონცეფციებისა და ტექნოლოგიების ძილისმომგვრელ ახსნა-განმარტებებთან შედარებით.

თუმცა, დელზოგეიდში მთელი კვირის განმავლობაში სეირნობის შემდეგ, ვერ ვიპოვე ადამიანთა თავდასხმების, სულების ხუმრობების ან თუნდაც ღმერთების ინტრიგების ნიშნები.

ყოველი შემთხვევისთვის, ჯერჯერობით ფხიზლად ვიქნები, თორემ დილჰეიდის დაცვას ვერ შევძლებ, მაგრამ ამჟამინდელ ვითარებაში კარგი იქნებოდა, იმედი გამიცრუებული ვყოფილიყავი. თუმცა, ასეთმა დასუსტებულმა დემონებმა დღემდე მოახერხეს აყვავება. როგორც ჩანს, არაფრის გაკეთება არ მომიწევს.

არ მეგონა, რომ დემონთა ქვეყანა ასეთი მშვიდობიანი გახდებოდა. სამყარო მოსაწყენია, მაგრამ სულაც არ არის ცუდი. უბრალოდ, ჯერ ვერ ვგრძნობ ამას.

„სხვათა შორის...“ საშამ წუწუნი დაიწყო და ჩვენს უკან მოდიოდა, როდესაც დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის აკადემიის კარიბჭიდან გამოვედით, „რატომ უნდა წამოვიდე თქვენთან ერთად?“

მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები და ჩაფიქრებულმა თავი გვერდზე გადახარა.

„ვფიქრობ, რომ რადგან ერთი გუნდი გავხდით, კარგი მეგობრებიც უნდა გავხდეთ.“

- შენს გუნდს შევუერთდი, მაგრამ არ მახსოვს, რომ მეთქვა, შენი მეგობარი გავხდებოდი.

- თუმცა, თუ რამე არ მოგეწონება, შეგიძლია წახვიდე.

- მართლა? კარგი მაშინ, მივდივარ. ნახვამდის.

საშა შემობრუნდა და ჩვენგან საპირისპირო მიმართულებით წავიდა.

— ...

მიშამ ზურგს უკან გაიხედა და თვალი არ მოუშორებია.

მიუხედავად იმისა, რომ მისი სახე უემოციო იყო, ალბათ სევდიანი იყო.

ამის შესახებ არაფრის გაკეთება შეუძლებელია.

- გახსოვს, როგორ, გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრის დროს, მოულოდნელად შენი ციხესიმაგრის წინ აღმოვჩნდი?

საშამ ნაბიჯი შეაჩერა.

— მაჩვენე, რა მაგია გამოვიყენე?

საშა შემობრუნდა და ნაზად აქნევდა ორ კუდს.

- მე „ზექტს“ ვიყენებ.

ვიცოდი, რომ ეს მას ძალიან დააინტერესებდა.

- როგორც გნებავთ.

საშას მიერ გამოყენებულ შელოცვას „ზექტა“ მოვაწერე ხელი.

- აი, წადი.

საშას ხელი გავუწოდე.

- კარგი, კიდევ რა?..

- გითხარი, რომ გაჩვენებდი. ფიზიკური შეგრძნებით უფრო სწრაფად მოხდება.

- მაშინაც კი, თუ ასეა, რატომ უნდა ჩაგკიდო ხელი?

- მაგრამ ახლახანს მორჩილად გააკეთე ეს.

ამ სიტყვების შემდეგ საშას სახე გაწითლდა.

- ი-უბრალოდ ასეთი სიტუაცია იყო იქ. ამიტომაც იყვნენ ნაძირლები... - გაუგებარია, რატომ დაიწყო თავის გამართლება.

- თუ ხელჩაკიდებულები არ ვიქნებით, მაინც ვერ ვაჩვენებ.

— ...

საშამ უხალისოდ მომკიდა ხელი.

- მიშა.

- კი...

მიშამ მეორე ხელი მომკიდა.

- მიშა და საშა, ხელჩაკიდებულები.

- რა?! რატომ?

თუმცა, რამდენად მოულოდნელად იცვლება მისი სახის გამომეტყველება.

- თუ არ გინდა, რომ გაჩვენო, მაშინ არ მაინტერესებს, კონტრაქტს შევწყვეტ და ვერაფერს ნახავ.

საშა მორჩილი გახდა და მიშას ხელი გაუწოდა.

- აი, აქ ხარ.

— ...

მიშამ მორცხვად აიღო საშას ხელი.

— ხელები უფრო მაგრად მოუჭირე.

- ასე?

საშამ ხელი მაგრად მომხვია.

მიშამ ხელი მაგრად მომხვია, მაგრამ საშას ხელს ძლივს შეეხო.

- კიდევ უფრო მაგრად მომიჭირე ხელები. ასე მაგიის გამოყენებას ვერ შევძლებ.

საშამ მიშას ხელი მაგრად ჩაავლო.

- ...დიახ...

მიშამაც ხელი მოუჭირა.

არ ვიცი რატომ, მაგრამ მეჩვენებოდა, რომ მისი მუდმივად ცარიელი გამომეტყველება ახლა სიხარულის ღიმილში გადაიზრდებოდა. როგორც კი გავიფიქრე, რომ ყველაფერი კარგად იყო, შევნიშნე, რომ მიშა თვალებით თითქოს მეძახდა.

ნუ ღელავ, ვუთხარი მას ღიმილით.

- ჰეი, თვალებით რაზე ლაპარაკობ?

საშა გაშტერებული გვიყურებდა.

- რა? გინდა ჩვენთან ერთად წამოხვიდე?

საშას პირდაპირ თვალებში შევხედე. ამან მაშინვე სახე აუწითლა.

- ჰმ. სხვათა შორის, საშა, განა შენი „განადგურების ჯადოსნური თვალების“ გამო არ ხარ მიჩვეული ხალხის თვალებში ყურებას?

- რა... ეს საერთოდ არ არის...

და მან წინადადების ბოლო გადაყლაპა.

ალბათ სწორად გამოვიცანი. ბოლოს და ბოლოს, ეს სრულიად ბუნებრივია „განადგურების ჯადოსნური თვალების“ არასტაბილური კონტროლის დროს. თუ შემთხვევით ვინმეს შეხედავთ, შეიძლება შემთხვევით მოკლათ.

- კარგი, უფრო სწრაფად გამოიყენე შენი მაგია.

- კი, მესმის, ნუ ხმაურობ ამდენს.

მე გამოვიყენე შელოცვა „გატომი“.

მხედველობის არე თოვლივით გათეთრდა და ერთ წამში უკვე ჩემი სახლის წინ აღმოვჩნდი - მჭედლობისა და შეფასების სახელოსნო „მზის ქარი“.

— ...ვიცოდი... „გატომის“ დაკარგული მაგია... სივრცეში ორი წერტილის დამაკავშირებელი... ეს ნამდვილად მისია... — მკვეთრად თქვა საშამ.

როგორც ჩანს, მან შელოცვა დარჩენილი მაგიური ძალის მიხედვით გააანალიზა.

ჰოდა, მგონი სხვანაირად არც შეიძლებოდა ყოფილიყო.

- ეს ჩემი სახლია. გინდა შემოხვიდე, რადგან შანსი გაქვს?

- ამაზე მოგვიანებით. ეს „გატომის“ შელოცვა იყო, არა? შენ ნახევარსისხლიანი ხარ. სად ისწავლე დაკარგული მაგიის ტექნიკა? მითხარი!

საშამ ამით იმდენად დაინტერესდა, რომ ჩემთან ახლოს მოვიდა.

- თუ გინდა იცოდე, მაშინ მოდი და მესტუმრე.

— ...რატომ უნდა შევიდე ზოგიერთი არამზადის სახლში?..

- ნუ მორცხვხარ.

საშამ გაბრაზებულმა შემომხედა. მის თვალებში ჯადოსნური წრეები გაჩნდა.

- არ წავალ!

- ანუ მიდიხარ? კარგი მაშინ, ხვალ გნახავ.

საშამ შემობრუნდა და მიშას ჰკითხა:

- მასთან წახვალ?

- კი.

- წავიდეთ. დღეს დაკარგულ მაგიაზე ვისაუბროთ? - ვთქვი გარეგნობის გულისთვის და შესასვლელ კარს შევეხე.

- მოიცადე!

- მმმ?

მე შემოვბრუნდი.

„...მეც...“ - თქვა საშამ უხერხულად.

ამის თქმის შემდეგ, უხერხულად დაუქნია თავი.

- კარგი, კიდეც რა?

— შეიძლება... მეც... შემოვიდე... გთხოვ?...

ვერ შევიკავე თავი, რომ არ გამეცინა მის მიერ წინადადების სუსტ დასასრულზე.

- კი.

საშამ შვებით ამოისუნთქა.

— გინდა სტუმრად მოხვიდე?

- სულაც არა, გესმის? ჩემი მიზანი „გატომია“ და მხოლოდ ის. შეგიძლია, გთხოვ, ვარაუდები შეწყვიტო?

ჰოდა, მართალია, მაგრამ ხუმრობებს ასე სერიოზულად ვერ აღიქვამ, თუმცა, ვფიქრობ, რომ მიუხედავად იმისა, რომ შეიძლება მოულოდნელი ჩანდეს, შესაძლოა მას უბრალოდ სტუმრად მოსვლა სურდა. კარგი, აღარ ვაპირებ მის წაქეზებას. თორემ მიშა სრულ დეპრესიაში ჩავარდება.

კარი გავაღე, რამაც ზარის დარეკვა გამოიწვია.

დახლთან მდგომმა დედამ შემამჩნია და ხტუნვით მომიახლოვდა.

- კეთილი იყოს შენი დაბრუნება, ანოსიკ. როგორ ჩაიარა დღევანდელმა გამოცდა-კონკურსმა? - დაძაბულმა მკითხა დედამ.

- მე გავიმარჯვე.

დედა მაშინვე თვალისმომჭრელად გაიღიმა და ჩამეხუტა.

- რა კარგი ბიჭი ხარ, ანოსიკ! ნამდვილი გენიოსი! მხოლოდ ერთი თვის ხარ და უკვე დაამარცხე შენი უფროსი ამხანაგები! დღეს საღამოს ნადიმს გავმართავთ!

„კი, ყველაფერი კარგადაა, მშვიდად ვარ“, - მოკლედ უპასუხა საშამ ჩემს ჯერ კიდევ დაუწყნარებელ დედას.

და შემდეგ მან თქვა ისეთი რამ, რაც აბსოლუტურად არ უნდა ეთქვა ასეთი გოგოსთვის.

- ჯერ ვერაფერს ვიტყვი, რადგან ანოსიკი მხოლოდ ერთი თვისაა. შენზე წყენას არ ვინახავ, მაგრამ იცი, მას უკვე ჰყავს საცოლე - მიშენკა.

ერთი წამით შეყოყმანდა, ცოტა ხნით შეჩერდა და შემდეგ თქვა:

- ჰ-ჰმ. მართლა? მაგრამ არ მაინტერესებს.

ძალიან მშვიდი პასუხი.

მგონია, ამის შემდეგ დედაჩემიც კი გონს მოეგება.

- არ მაინტერესებს... არ მაინტერესებს... თანახმა ხარ, რომ საყვარელი იყო! ანოსიკ, ანოსიკ, რატომ ხარ ასეთი პოპულარული გოგო-ე-ე-ე-ში?!

ვხედავ, რომ დედა თავის თავთანაა მართალი. როგორც ყოველთვის, ყველაფერს პირიქით ხვდება.

- გთხოვ, ცოტა ხანს მოიცადე. სულაც არ არის ასე.

- ე-ე-ე-ე-ე-ე-ე?! ანუ მიშასგან მისი წართმევას აპირებ?!

— ...

საშამ გაკვირვებულმა შემომხედა. და უნდა ვთქვა, რომ საინტერესო სიტუაციაა. ცოტა ხანს კიდევ გააგრძელოს ყველაფერი თავისი გზით.

- მისმინე, იცი ამ... მიშას გვარი?

- ნეკრონი, ჰა?

- მე საშა ნეკრონი მქვია.

- აჰ, კარგი მაშინ...

დედამ სუნთქვა შეკრა.

- აი. ჩვენ დები ვართ და შემთხვევით შევხვდით მას და...

— დები ანოსიკ-ა-ა-ა-ა-ა-ა-სთვის იბრძვიან! რა ვქნა? რა ვქნა-ა-ა?! ანოსიკი იმდენად სიმპათიური ბიჭია, რომ მეგობრულ დებს შორის კავშირებს არღვევს!!

ამ მომენტში კარი ხმაურით გაიღო და კიდევ ერთი პრობლემური ადამიანი გამოვიდა.

მამაჩემი.

- ანოს, იცი, რომ მამაშენიც ცელქი იყო ერთ დროს. მაშინ მე ცოტა ფარიკაობას ვთამაშობდი. ჰა-ჰა.

ჰმ. მამაც დაიწყო ამ ყველაფერში გატაცება. რატომ? რატომ დაიწყო უცებ წარსულზე საუბარი?

- ასე რომ, მე მშვენივრად მესმის შენი გრძნობები. შენ ბიჭი ხარ და ალბათ გინდა ცოტა ცელქი იყო და როგორც მამას ბევრი რამით მესმის შენი. მაგრამ იცი... - მისი გამომეტყველება ნამდვილად სერიოზული გახდა და თქვა, - ძალიან მშურს, რომ ერთდროულად ორი გყავს!

ჰმ, მამა. ხვდები, რომ უბრალოდ შენი ნამდვილი განზრახვები გამორჩა, არა?

საშამ ღრმად ამოიოხრა და გვიყურებდა - სასაცილო მშობლებსა და ბავშვს.

- ჰეი, ანოს. აიღე პასუხისმგებლობა.

— ცოლად გამოგყვები?

საშას სახე აუწითლდა.

- კი-კი, სულაც არ მიგულისხმია ეს! სულელო!!

რა ხმაურიანია.

- ჰეი, მიშა. შენც თქვი რამე.

ერთი წამით დაფიქრდა და შემდეგ თქვა:

-...საშა, მოგწონს ანოსი?..

- სულელი ხარ!

ჰმ. როგორც ჩანს, ისინი კარგად ეწყობიან ერთმანეთს, მიუხედავად იმისა, რომ საშამ მას ნაჭრის თოჯინა უწოდა. საინტერესოა, რატომ?

§ 16. პირველი და უკანასკნელი...

გუნდებს შორის გამოცდებში გამარჯვება გადაწყვეიტით აღგვენიშნა და დედამ მთელი თავისი ძალისხმევა ვახშმის მომზადებაში ჩადო.

მიუხედავად იმისა, რომ სადილის მაგიდასთან ჩვეულებრივზე ორი ადამიანით მეტი იჯდა და ზოგადად საკმაოდ ხმაურიანი იყო, ამაში ცუდი არაფერია. თუმცა, უნდა დავაზუსტოთ, რომ მაგიდასთან ყველაზე ხმაურიანი ადამიანები ჩემი მშობლები იყვნენ.

საშას არ ესმოდა, რატომ მონაწილეობდა ზეიმში, მიუხედავად იმისა, რომ წააგო, მაგრამ დედის მიერ მომზადებული კერძების გასინჯვის შემდეგ, მაშინვე გაჩუმდა.

მიუხედავად ამისა, იმ ეპოქის სტანდარტებით, დედაჩემის სახლში მომზადებული კერძები საკმაოდ გემრიელი იყო.

- მაშ, მაშ, როგორ მიიწვია ანოსიკმა საშენკა თავის გუნდში?

საბოლოოდ დედაჩემს პრობლემები შეექმნა მომხდარის არასწორ ინტერპრეტაციასთან დაკავშირებით და მიშას მსგავსი კითხვებით დაუწყო მისი ტანჯვა.

- საკმაოდ ჩვეულებრივი. „გახდი ჩემი ქვეშევრდომი“, სულ ესაა.

- ოოოოოოოოოოოო! დაემორჩილე? ეს რას ნიშნავს? რას? ვერც ერთი გოგო ვერ გაუძლებს, თუ ასეთ უხერხულ სიმპათიურს აჩვენებ-ა-ა-ა-ა-ა!!

დედის გამჭოლი კივილის გაგონებაზე საშამ ისეთი სახე მიიღო, თითქოს ველარ უძლებდა.

- რატომ? რა მიზეზით მიიღო ანოსიკმა საშენკა თავის გუნდში?

— ...არაფერი. ვფიქრობ, ეს უბრალოდ ჩემს საბრძოლო ძალაშია.

- რა? მაშინ მოიცადეთ ერთი წუთით, აქ რაღაც რიგზე არ არის. და რას იტყვი ამაზე, მიშენკა?

მიშამ ჩუმად დაღეჭა და გადაყლაპა ბოსტნეულის სალათი, გულგრილად თქვა:

— ...,ლამაზი, ჯადოსნური თვალები გქონდა“...?

- ს-ასეთი მკვლელი სიტყვებით ნებისმიერს შეიძლება მაშინვე შეაყვარო თავი!! ოჰ, ანოსიკ, შენ დაბადებიდანვე ქალებისთვის შესაფერისი მამაკაცი ხარ. რა უზარმაზარ ჭრილობებს აყენებ შენი მოუხერხებლობით. ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო!!

სხვათა შორის, მიშამ ამის შესახებ „ლიქსის“ საშუალებით გაიგო? თუმცა, ეს „გაიზის“ გამოყენების სტანდარტული პრაქტიკაა. მე ის რატომღაც ინტუიციურად გამოვიყენე, ვერც კი გავაცნობიერე.

- საკმარისია, მიშა. შეგიძლია, გთხოვ, ზედმეტი არ თქვა?

— ამაზე არ უნდა გვესაუბრა?

მისი კითხვის გაგონებაზე საშამ თავი შეაქნია, თითქოს შოკირებული იყო.

- არაფერზე ფიქრი არ ღირს.

ჰმ. მართალია, ჩხუბში იყვნენ, მაგრამ ვერც კი შენიშნეს, ერთმანეთთან ურთიერთობა დაიწყეს, მაგრამ დედაჩემმა სრულიად არასწორად გაიგო მათი დამაბული სიტუაცია და ყურადღებით აკვირდებოდა მას.

ამასობაში, მამა უდარდელად მიყურებდა, თავს აქნევდა და სახეზე ეშმაკური გამომეტყველება ჰქონდა. თითქოს მეუბნებოდა: „მე არაფერი მაქვს შენთვის სასწავლი“.

ეჰ. როცა მიშასთან ერთად მარტო მოვედი, გადავწყვიტე, დამშვიდების შემდეგ ამეხსნა მათთვის, რომ ის ჩემი საცოლე არ არის, მაგრამ გადავიფიქრე და გადავწყვიტე, რომ დედაჩემის ატირება კარგი არ იქნებოდა. თუმცა, როგორც კი მოსახერხებელი შესაძლებლობა მექნება, ავუხსნი.

არა უშავს, დედაჩემის ბოდვებით არ მოვკვდები.

ამგვარად, მხიარული ვახშამი თვალის დახამხამებაში გაფრინდა და გადავწყვიტე, საშა და მიშა გამეცილებინა.

მამაჩემთან სახელოსნოში ცოტა ხნით საუბრის შემდეგ, სახელოსნოში დავბრუნდი და საშა და მიშა ერთმანეთის გვერდიგვერდ იდგნენ და სახლში წასასვლელად ემზადებოდნენ.

— ...

— ...

ორივე დუმდა. მიშა გასაგებია, ის არ არის ლაპარაკის მოყვარული ადამიანი, მაგრამ დუმილი ნამდვილად არ არის საშას სტილში. გარკვეული დისკომფორტი იგრძნობოდა იმ ფაქტიდან გამომდინარე, რომ ორივემ არაფერი თქვა.

თავიდან მეგონა, რომ კარგად ვერ ეწყობოდნენ ერთმანეთს, რადგან საშა მიშას ნაჭრის თოჯინას და სხვა რაღაცეებს ეძახდა, მაგრამ ხანდახან მეჩვენება, რომ საშა ყოველთვის ასე არ ექცევა მას.

ჰოდა, ზეპესისა და ლიორგის შემთხვევაც იყო. ჯერ კიდევ ვერ მივხვდი.

მაგრამ აქ გარკვეული გარემოებები უნდა არსებობდეს.

გადავწყვიტე, ცოტა ხანს კიდევ დამეცადა და ჩრდილიდან მეყურებინა მათთვის.

სიჩუმე კიდევ ათი წუთი გაგრძელდა, მაგრამ მალე საშამ, ველარ შეძლო ლოდინი და გულგრილად თქვა:

— ის აგვიანებს.

- ...დიახ...

და ისევ ცოტა ხნით სიჩუმე ჩამოვარდა.

- მოუსმინე.

- მმმ?

— ...დღეს, ჩვეულებისამებრ, ჩვენ ვისაუბრეთ.

- კი.

- მიშა, ეს მოგწონს?

- ...ეს?..

- კარგი... ანოს.

მიშამ ერთი წამით ჩაფიქრდა.

— ...დიახ...

- ჰმ, მერე რა მოგწონს?

- მისი სიკეთე.

- სად? გუნდებს შორის შეჯიბრზე გამოცდაზე ნამდვილი ეშმაკი იყო.

ანუ, მე საკმაოდ კეთილი ვარ?

— ...ის დაუნდობელია თავისი მტრების მიმართ...

- ზუსტად. ის წინააღმდეგობრივია.

და ისევ ცოტა ხნით სიჩუმე ჩამოვარდა.

— ...და შენ?..

- მე რა?

— მოგწონს ანოსი?

- რა? რა თქმა უნდა, არ მომწონს. ოდნავადაც არა. - მთელი ძალით უარყო საშამ, სახეზე აწითლდა.

— ...ასეა?..

- ზუსტად.

მიშამ საშას თვალებში ჩახედა.

შესადლოა, ადელვების გამო, მის გუგებში „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ გამოჩნდა.

„მაგრამ...“ - ჩუმად თქვა საშამ, „...მხოლოდ ანოსს შეუძლია პირდაპირ თვალებში შემომხედოს...“ - თქვა საშამ თავისთვის.

- ...დიახ...

- მის თავში მართლაც რაღაც ჭირს, რადგან ჩემს ჯადოსნურ თვალებს ლამაზს უწოდებდა. ბოლოს და ბოლოს, ჯადოსნური თვალები წყევლაა, რომელიც ყველაფერს ანადგურებს, რასაც ჩემი ნების საწინააღმდეგოდ უყურებს. თუმცა... - პაუზის შემდეგ, საშამ ისევ ალაპარაკდა, - პირველად ვხვდები ადამიანს ასეთი ჯადოსნური თვალებით.

მან ოდნავ გაიღიმა.

- სულ ესაა.

- ...გასაგებია ...

საშამ ყურადღებით შეხედა მიშას.

მიშაც არ მოუშორებია თვალი.

- სხვათა შორის, მიშა, შენც შეგიძლია ამის გაკეთება.

- შემიძლია, რა?..

- პირდაპირ ჩემს ჯადოსნურ თვალებში შემომხედე.

მიშამ თავი დაუქნია.

მას ასევე ძლიერი ჯადოსნური თვალეზი აქვს. იმდენად ძლიერი, რომ მათ შეუძლიათ წინააღმდეგობა გაუწიონ საშას „განადგურების ჯადოსნურ თვალეზს“.

- გახსოვს? როცა ბავშვი ვიყავი და ჩემს ჯადოსნურ თვალეზს ვერ ვაკონტროლებდი, მაგიისგან გაკეთებულ დუნდულოში ვიყავი გამოკეტილი, რომ არაფერი გამენადგურებინა.

— ...მახსოვს...

საშამ თავი დახარა და იმაზე დაიწყო საუბარი, რაც ახსოვდა:

- ჩემს მხედველობის არეში ვერავინ შემოდის და მხოლოდ შენ იყავი ჩემს გვერდით.

— ერთად ვვარჯიშობდით.

საშა გაიღიმა, თითქოს იმ დროს ენატრებოდა.

- კი, მართალია. შენი წყალობით, სხვებისთვის თვალეზში ყურებაც კი შეუძელი და შემთხვევით არავის ვაწყენინებდი.

- შენ სცადე, საშა.

საშამ ჩუმად დაუქნია თავი.

- მისმინე, შენც გაიხსენე ძველი დრო, არა?

— ...მაშინ ხელებით?..

- კი.

- კი, გამახსენდა.

„გინდა... კიდევ ერთხელ?“ მორცხვად იკითხა საშამ.

- კი.

ორივემ ხელი ჩაჰკიდა.

- ადრე ყოველთვის ასე ვაკეთებდით. როცა დუნდულიდან ვერ გამოვდიოდი და ვტიროდი, მიშა ხელებს მიჭერდა და მე ღიმილი შემეძლო.

მიშამ თავი დაუქნია.

- არა, მართლა, არც კი ვიცი, ვინ არის აქ უფროსი და.

- შენ ჩემი უფროსი და ხარ, საშა.

ამის გაგონებაზე საშამ მწარედ გაიღიმა.

- მიშა, ამას მხოლოდ ერთხელ ვიტყვი.

მიშამ თავი დაუქნია.

— ...მაპატიე... შეგიძლია მაპატიო?..

მიშამ თავი გააქნია.

- არ ვბრაზდები.

საშამ გაკვირვებულმა შეხედა მას.

- ვხედავ.

- ...დიახ...

ერთმანეთს გადახედეს, ხელები მაგრად მოუჭირეს.

ჰმ. საერთოდ ვერ ვხვდები, რა მოხდა იქ, მაგრამ როგორც ჩანს, მათ შეძლეს შერიგება. კითხვა უფრო ისმის, თუ რატომ იჩხუბეს ისინი თავიდანვე. რატომღაც ყველაფერი ძალიან ბუნდოვანია.

თუმცა, ისინი ახლა ენერგიულ ასაკში არიან. შესაძლოა, რაიმე წვრილმანზე ჩხუბიც კი ჰქონოდათ.

- ბოდიში, რომ დავაგვიანე. გარეთ გაგაცილებთ, - დავუმახე მათ.

-არა უშავს, სახლში წავიდეთ.

მიშას შევხედე და მანაც თავი დამიქნია.

— კონკრეტულად სეირნობას უთმობ დროს? უცნაური ხარ.

- არა უშავს. კარგი, ნახვამდის.

ისინი სახლიდან ხელჩაკიდებულები გავიდნენ და ერთმანეთის გვერდიგვერდ იდგნენ, არაფერზე არც კი საუბრობდნენ.

- ჰეი, რატომ გვდექნი?

- ვთქვი, რომ ასე მოვიქცეოდი. ჩემს სიტყვებს არასდროს ვიშურებ.

- კარგი მაშინ, გამოიყენე შენი „გატომი“. რატომ უნდა იაროთ?

- ზოგჯერ საინტერესოა დროის ფუჭად კარგვით სიამოვნების მიღება.

- ჰ-ჰმ.

საშამ ისე შემომხედა, თითქოს სურდა ეთქვა, რომ უცნაური ვიყავი, მაგრამ მე ადვილად მოვიგერიე.

თუმცა, საბოლოოდ მაინც არაფერი ავუხსენი მისთვის „გატომის“ შესახებ, თუმცა, როგორც ჩანს, საშამ ეს სრულიად დაავიწყდა.

შესაძლოა, დედაჩემის გავლენა ძალიან ძლიერია.

- სხვათა შორის, იცი?

- რა თქმა უნდა.

ვთქვი, რის გამოც იმედგაცრუებულმა შემომხედა თავისი „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“.

რა საშიშია. ჩემს ადგილას სხვა რომ ყოფილიყო, უკვე გონებას დაკარგავდა.

-ჯერ არ მითქვამს რა.

- არაფერია ისეთი, რაც არ ვიცი.

- ასეა? კარგი, მაშინ, ვფიქრობ, იცით, რომ ეს წელი დემონთა მბრძანებლის რენკარნაციის წლად ითვლება. ამიტომ, ხვალ დიდი მაგიის სწავლების ლექტორი შვიდი უძველესი დემონთა იმპერატორიდან ერთ-ერთი - აივის ნეკრონი იქნება.

- ჰმ. მართალია? არ ვიცოდი.

- კარგი, მაშინვე უნდა გეთქვა!

-ნუ ბრაზდები ასე ძალიან, უბრალოდ ვხუმრობდი.

მაგრამ მან თქვა შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის შესახებ, არა? ეს ტერმინი მაწუხებს.

- საშა, ვინ არიან ეს შვიდი უძველესი დემონური იმპერატორი?

- მაოცებ. თავად თქვი, რომ არაფერია ისეთი, რაც არ იცი, მაგრამ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორის შესახებ არ იცი? გასაკვირი არ არის, რომ უვარგისი ხარ.

— და საერთოდ ვინ არიან ისინი?

„ორი ათასი წლის წინ, წინაპარმა დემონმა მბრძანებელმა საკუთარი სისხლი გამოიყენა შვიდი ქვეშევრდომის შესაქმნელად. ისინი დემონ მბრძანებლის ხაზის პირველები არიან, რომლებმაც წინაპრის სისხლი მიიღეს.“

- მე ვიცი ეს.

ბოლოს და ბოლოს, მე თვითონ გავაკეთე ეს.

- მაშინ მე შენზე მეტი არაფერი ვიცი. ამ შვიდ ქვეშევრდომს შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი ეწოდება.

- რა?..

ესენი არიან ისინი - შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი? სხვათა შორის, მე გავაჩინე ისინი, მაგრამ სახელი არ დამისახელებია. კედლისა და რეინკარნაციის არეულობაში ამისთვის დრო არ იყო.

— შვიდმა უძველესმა დემონმა იმპერატორმა დააარსა დემონთა მბრძანებელთა აკადემია, რათა დაეწყოთ დემონთა მბრძანებლების შემდეგი თაობის წვრთნა. როგორც ჩანს, ეს ყველაფერი იმ მომენტისთვისაა, როდესაც წინაპარი ხელახლა დაიბადება.

- ნათელია.

თუ ასეა, მაშინ შეხვედრისთანავე მათ მაშინვე უნდა გაიგონ, რომ მე ვარ მათი წინაპარი.

თუმცა, აქ ცოტა უცნაურობაა. ბოლოს და ბოლოს, ისინი, სავარაუდოდ, მითიურ ეპოქაში დაბადებული დემონები არიან. და ამავდროულად, ისინი დემონთა მბრძანებლის აკადემიას, დელზოგეიდს, ძალიან ცუდად მართავენ.

გარდა ამისა, ისინი აუცილებლად მიცნობენ. და თუ ასეა, მაშინ რატომ გავხდი უვარგისი? თავიდან ვიფიქრე, რომ პრობლემა ის იყო, რომ დემონები სისხლის უფლებებისადმი გატაცების გამო დასუსტდნენ, მაგრამ ალბათ სხვა მიზეზებიც არსებობდა.

გარკვეული დროის განმავლობაში მიშასა და საშას გვერდით დავდიოდი, თავი ღრუბლებში მქონდა ჩაფლული და ამ პრობლემაზე ვფიქრობდი.

ნახვამდის...

-...ანოს...ანოს?..

...ვერ შევამჩნიე, რომ საშა მირეკავდა.

— რამე მოხდა?

- არაფერი მომხდარა. მივედით, აი, ჩვენი სახლიც.

ჩემს წინ კარიბჭე იყო, მათ უკან კი მდიდრული სასახლე დავინახე.

- მას შემდეგ, რაც შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორზე დავიწყეთ საუბარი, ჩუმად იყავი. რამე მოხდა?

- არა, არაფერი.

- გასაგებია. კარგი, მაშინ დიდი მადლობა. ნახვამდის.

საშა შებრუნდა და წავიდა.

- ნახვამდის.

- ხვალ გნახავ.

- კი.

მიშაც კარიბჭის უკან მდებარე სასახლეში წავიდა.

თუმცა, როდესაც უვარგისზე ვფიქრობდი, მივხვდი, რომ ძალიან მწირი ინფორმაცია მეონდა. რა თქმა უნდა, არსებობს რამდენიმე შესაძლო ვარიანტი, მაგრამ ყველა მათგანი მხოლოდ ჰიპოთეზაა.

თუმცა, ხვალ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთს შევხვდები, ვფიქრობ, რომ იქ ცოტათი მაინც უკეთ გაიგებენ, რა რა არის. და არსად მაქვს საჩქარო. მოთმინებით დაველოდები.

სახლში წავალ.

ამაზე ძლივს მიფიქრია, როდესაც საშა კარიბჭის მოპირდაპირე მხრიდან დაბრუნდა.

— რამე მოხდა?

— ...საერთოდ არაფერი...

რატომ დაბრუნდი მაშინ?

— ...ანოსი...

- მმმ?

„მომისმინე“, საშამ უცებ შერცხვნილი, წითური სახე შეატყო და თქვა, „გმადლობთ“.

- რისთვის?

— ...იმისათვის, რომ... შენი წყალობით მიმასთან შევეურიგდი...

კარგი, საშასაც სურდა მასთან შეერიგება?

და მას ჯიუტი ხასიათი აქვს.

- კარგი, განსაკუთრებული არაფერი გამიკეთებია.

- ეს სიმართლეს არ შეესაბამება. არავის არასდროს გაუბედავს სიცოცხლის რისკის ქვეშევრდომად ყოფნა და ჩემთვის მისი ქვეშევრდომად გახდომა.

საშა რატომღაც გაიღიმა.

- შენს გარდა.

ჰმ. კარგი, სიცოცხლე დიდად არ გამირისკავია.

— სხვათა შორის, რაზე ჩხუბობდით?

საშას სახე დაბნელდა.

- წვრილმანის გამო. ნამდვილი წვრილმანი... მაგრამ იქ ვერანაირად ვერ დავნებდებოდი. სულ ეს იყო.

- კარგი, პრობლემა მოგვარდა?

— ...ჰმ... კი...

საშამ ენა დაება.

— შეიძლება რაღაც გკითხო?

- რაზე?

- რას იზამდი, შენი ბედი წინასწარ განსაზღვრული რომ იყოს?

- კარგი, თუ არ მომწონდა, შევცვლიდი, მაგრამ თუ რამე უმნიშვნელო იქნებოდა, უბრალოდ დამავიწყდებოდა. - მაშინვე ვუპასუხე.

საშამ დაბნეულმა პირი გააღო და შემდეგ ჰკითხა:

— როგორ ფიქრობთ, ბედისწერის შეცვლა შესაძლებელია?

- კი, ადვილად.

- მაგრამ როგორ?

— შეგიძლია ნაწილებად დაამსხვრიო.

საშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა, შემდეგ კი გაიღიმა.

-ჰეი, მომიახლოვდი.

- უარს ვამბობ.

— ...რა-რატომ? მოდი, აქ მოდი.

— არ მიყვარს, როცა ბრძანებებს მამლევენ.

- ჯანდაბა, რა კაპრიზული ხარ.

საშამ გაოცებისგან ამოიოხრა.

-გთხოვ, შეგიძლია უფრო ახლოს მოხვიდე.

- კარგი.

საშას გვერდით დავდექი.

- კიდევ უფრო ახლოს.

- რა ჯანდაბა ხარ...

როგორც კი წინ წავედი, საშამ ტუჩებში მაკოცა.

რეფლექსურად გამოვიყენე „ლიქსი“ მისი აზრების წასაკითხად. რადგან არსებობს წყევლა, რომლის გასააქტიურებლად კოცნაა საჭირო.

საშას ფიქრები ჩემში გადმოიღვარა.

-ეს პირველი და უკანასკნელი კოცნაა...

- მაშინ მტრობა არ იყო? მაგრამ სავალალო გადაწყვეტილება ვიგრძენი.

ოჰ, კარგი.

სანამ ამას აკეთებდა, ისეთივე სწრაფად გაიწია წინ.

— ...ეს მეგობრული კოცნაა. უბრალოდ, მადლობის ნიშნად...

სირცხვილისგან წამოწითლებულმა საშამ ქვემოთ დაიხედა.

— ...მაგრამ მე ეს არასდროს არავისთვის მიმიცია...

არ ვიცი, რაზე ფიქრობდა, მაგრამ ჩემი შერცხვენა ნამდვილად არ სურდა.

- ჰმ, რა ძვირფასი საჩუქარი მივიღე. გმადლობთ.

საშამ გაკვირვებულმა თვალები დაახამხამა და ჩაილაპარაკა: „უცნაური ნაძირალა“.

- კარგი მაშინ, ხვალ გნახავ.

- კი.

ხელი დავუქნიე და შელოცვა „გატომი“ გამოვიყენე.

და სანამ პეიზაჟი თოვლივით გათეთრდებოდა, ხმა გავიგე:

— ...ჰეი, ანოს... მიხარია, რომ გაგიცანი.

§ 17. დიდი მაგიის სწავლება

მეორე დღეს...

როდესაც დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის აკადემიის მეორე სავარჯიშო დარბაზში მივედი, ჩემი ადგილის მარჯვნივ დავინახე ვიღაც, ვისი დანახვაც არ მოველოდი.

„დილა მშვიდობისა“, მომესალმა საშა და სახეზე ისეთი გამომეტყველება დაეტყო, თითქოს ყველაფერი ჩვეულებრივად იყო.

- ეს შენი ადგილია?

- შეცვლა ვთხოვე. ეს თანაგუნდელების ერთიანობისთვის უფრო მოსახერხებელი იქნება, არა?

მართლაც, ამ გზით შეგიძლიათ დაზოგოთ დრო მოგზაურობაზე.

ჩემს ადგილას ჩამოვჯექი და მარცხნივ მდგომ მიშასკენ შევბრუნდი.

- გამარჯობა.

„დილა მშვიდობისა“, თქვა მიშამ, როგორც ყოველთვის, გულგრილი ტონით.

- სხვათა შორის, როგორ მოეპყარით ჩემი გუნდის წევრებს?

- როგორ გააკეთე ეს? რა გაგებით?

- მას შემდეგ, რაც თქვენს გუნდს შევუერთდი, აუცილებლად იყვნენ ისეთებიც, ვისაც ჩემთან ერთად წამოსვლა სურდა.

მართლაც, რამდენიმე ადამიანმა დამიკავშირდა.

- მე მათ უარი ვუთხარი.

— რა? რატომ? გუნდებს შორის გამოცდებისთვის-შეჯიბრებებისთვის, რაც მეტი ადამიანი იქნება, მით უკეთესი.

რას გულისხმობ, რატომ?

- არა მგონია.

საშა გაოგნებული იყო.

- არამგონია, რაიმე განსაკუთრებული პრობლემები იყოს. სამს შეგვიძლია გავიმარჯვოთ.

უფრო ზუსტად: „მე შემოდის მარტო გავიმარჯვო“.

- კარგი, გუნდებს შორის შეჯიბრისთვის ეს შეიძლება ნორმალური იყოს, მაგრამ კლასებს შორის გამოცდებისთვის მინიმუმ ხუთი ადამიანია საჭირო, ხოლო სასწავლო კლასებს შორის შეჯიბრისთვის - სულ შვიდი.

გასაგებია. ანუ აქ ასეთი წესებია? რაც არ უნდა ძლიერი ვიყო, თუ მონაწილეობას ვერ მივიღებ, მაშინ გამარჯვებასაც ვერ შევძლებ.

- ამის შესახებ არ ვიცოდი.

- მაშ, რას ვაპირებთ?

- კარგი, ჯერ კიდევ გვაქვს დრო. ახლა კი, მოდით, ამ ყველაფერზე ვიფიქროთ.

„რა უშფოთველი ხარ“, - თქვა გაოცებულმა საშამ.

როგორც კი გაკვეთილის დაწყების ზარი დაირეკა, კარი გაიღო და ემილია შემოვიდა.

მის უკან ტოგასა და მოსასხამში გამოწყობილი მამაკაცი შემოვიდა. თავსაბურავი ჰქონდა დაფარული. თუმცა დიდი შეცდომა იქნებოდა მისთვის „კაცად“ დარქმევა, რადგან ჩონჩხს ჰგავდა.

დიახ, შვიდი ხელქვეითიდან ერთ-ერთი უკვდავს ჰგავდა და მისი სახელი იყო აივის ნეკრონი.

მე მჯერა, რომ რადგან მათ შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორს უწოდებენ, მათ აქვთ ძალა და სტატუსი, რომელიც მათ სახელს შეეფერება ამ ეპოქაში. აივის ნეკრონის გამოჩენისთანავე, როგორც კი ჩვეულებრივ ხმაურიანი სტუდენტებიც კი გაჩუმდნენ.

არა, ისინი ჩუმად იყვნენ მისგან მომდინარე მაგიური ძალის გამო? როგორც კი ამ უკიდურესად ძლიერი მაგიური ძალის გავლენის ქვეშ მოექცევი, ინსტინქტურად იწყებ მის შიშს.

იგივე მოხდება, სავარაუდოდ, ჩემი ჯადოსნური ძალისგანაც, მაგრამ ამ ეპოქის დემონები ძალიან სუსტები არიან.

თუ ისინი ჩემი მაგიური ძალის გავლენის ქვეშ მოექცევიან, ისინი არა მხოლოდ შეშინდებიან, არამედ მაგიური ძალის აღქმა პარალიზდება: ჯადოსნური თვალელები და ა.შ. და პირიქით, ისინი ვერანაირ ძალას ვერ იგრძნობენ.

თუმცა, თუ ჩემს მაგიურ ძალას იგრძნობენ ისინი, ვინც ანტიმაგიაში სუსტია, ისინი უბრალოდ მოკვდებიან. შესაძლოა, ეს ცოცხალი არსებების დამცავი ინსტინქტია.

„როგორც ცოტა ხნის წინ ვთქვი, დღეს ჩვენ ჩავატარებთ ტრენინგს დიდ მაგიაზე. ბატონი აივის ნეკრონის, შვიდი უძველესი დემონის იმპერატორიდან ერთ-ერთის წყალობით, ეს გაკვეთილი, რომელსაც აღარასდროს გაიგებთ, ჯადოსნურ უფსკრულთან მიგაახლოებთ, ამიტომ გთხოვთ, ყურადღებით მოუსმინოთ. განსაკუთრებით...“

ემილია გაშტერებული მიყურებდა.

- ანოს ვოლდიგოდ. კიდეც ერთხელ გთხოვთ, თავი შეიკავოთ უხეშობისგან.

კარგი, კარგი, მან კონკრეტულად გამაფრთხილა კიდეც.

ნუთუ მართლა ეგონა, რომ უხეში ვიყავი ?

- რა თქმა უნდა, მესმის.

- კარგი, თუ ასეა.

ეჰ, რა აწუხებს ასე ძალიან?

სხვათა შორის, ჯერ მოკითხვა უნდა ვთქვათ.

უეცრად წამოვდექი.

- გამარჯობა, აივის. რამდენი წელი, რამდენი ზამთარი?

— ...???!!!

ემილიას გაცეცხისგან პირი ისე ფართოდ გააღო, თითქოს ყბა ჩამოუვარდებოდა.

- ა-ა... ა-ა-ა... ანოს ვოლდიგოდ! როგორ ბედავთ... ბატონ აივისს ასე ფამილარულად ელაპარაკებით?!

გავიგე, როგორ დაიწყეს სტუდენტებმა ერთმანეთში ჩურჩული.

— ...ჯანდაბა... ეს ცუდია... ამჯერად ის ნამდვილად გვამია...

- კი, არ ღირდა თავზე მაღლა ახტომა და შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთზე ასვლა...

- და თუ მისტერ აივისი გაბრაზდება, ჩვენც ჯვარედინი ცეცხლის ქვეშ აღმოვჩნდებით...

- ჰეი, ამ უსარგებლო კაცმა ბოდიში მოიხადოს...

ხმაურის იგნორირების გარეშე, ჩემი ჯადოსნური თვალები გავააქტიურე და აივისს შევხედე.

დიახ, ვგრძნობ ჩემს მეხსიერებაში არსებულ ჯადოსნურ ძალას. დარწმუნებული ვარ, რომ ეს ჩემი სისხლისგან შექმნილი ერთ-ერთი ქვეშევრდომია. თითქმის.

- ბოდიშს გიხდით, ბატონო აივის! ანოს ვოლდიგოდის დაუყოვნებლივ გაძევებას ვუბრძანებ...

- არ არის საჭირო, - თქვა ივისმა დამამცირებლად.

მის მკერდს ქვემოთ, ზუსტად ქვემოთ, მიმაგრებული იყო საშინელი პირის ფორმის აქსესუარი, საიდანაც ხმა სინამდვილეში მოდიოდა.

- რამდენი წელი, რამდენი ზამთარი, ამბობ?

აივისმა მზერა ჩემზე გადაიტანა. ამ დროს სტუდენტები, ერთბაშად, კანკალებდნენ და მერხების ქვეშ დაიმაღლნენ და ყველა მხრიდან ანტიმაგია შემოეხვივნენ.

რისი ეშინოდათ ასე ძალიან?

- კი, 2000 წელი გავიდა. არ გახსოვარ?

- 2000 წელი. მესმის. ლოგიკურია.

აივისმა თავი დაუქნია, თითქოს ამას აზრი ჰქონდა.

- სამწუხაროდ, ორი ათასი წლის წინანდელი მოვლენების მოგონებები დავკარგე. მხოლოდ ჩემი ბატონი მახსოვს - ტირან-დემონი მბრძანებელი.

- მაშინ აუცილებლად უნდა გამახსენდე.

- წინაპართან ნათესავი ხარ?

ჰმ, მესმის.

მას ახსოვს დემონთა მბრძანებელი ტირანი, მაგრამ არ ახსოვს ვინ ვარ მე.

ანუ ის თვლის, რომ დემონთა ლორდი ტირანი ჩემ გარდა სხვა ვინმეა?

შესაძლოა, ეს მოგონებების დაკარგვას უკავშირდებოდეს, მაგრამ მაინც უცნაურია. დემონთა მბრძანებლის აკადემიის ლიდერები შვიდი უძველესი დემონის იმპერატორი არიან. მაშინაც კი, თუ აივისმა მოგონებები დაკარგა, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ შვიდივე მათგანს ერთი და იგივე ბედი ეწია. მიუხედავად ამისა, ეს დამთხვევა ნამდვილად არ არის.

ვინმემ მისი მეხსიერება შეცვალა?

ან იქნებ თავს იჩენს, თითქოს არ მახსოვდეს?

- შენს ჯადოსნურ ძალაში მართლაც არის რაღაც ნოსტალგიური.

- მართლა?

- კი, დარწმუნებული ვარ, გიცნობდი.

ყოველ შემთხვევაში, მარტო საუბრით ვერაფერს გავიგებ.

— რამე საქმე გაქვს ჩემთან?

- რას ამბობ, საქმე ნამდვილად არ არის, უბრალოდ, რადგან ყველაფერი დაგავიწყდა, გახსენებ.

პირდაპირ აივისთან მივედი, სტუდენტები, ემილია, საშა და მიშა, შემფოთებით გვიყურებდნენ.

და შემდეგ, უეცრად აივისს თავის ქალის მსგავს სახეში ხელი ჩავჭიდე.

სწორედ იმ მომენტში მთელი კლასი პანიკაში ჩავარდა.

- ჰეი-ჰეი-ჰეი-ჰეი-ჰეი-ჰეი ანოს!!?

„ამას ინანებს! ოჰ, ამას ინანებს!“ - ხმაურიანი სტუდენტების სიტყვები ჩემს ზურგს უკან გაისმა, როდესაც ხელისგულში ჯადოსნური წრე შევქმენი.

- გახსოვდეს. შენი ბატონი. მე ანოს ვოლდიგოდი მქვია.

მე გამოვიყენე შელოცვა „ევი ¹“. ეს მას წარსულის მოგონებებს უღვიძებდა, რაც არ უნდა შორეული ყოფილიყო. თუმცა, არანაირი რეაქცია არ ჰქონია.

— ...ეს უსარგებლოა. თავში აღარაფერი დამრჩენია. ვერაფერი მახსოვს. ისინი გაქრნენ. „ევიც“ კი ვერ აღადგენს იმას, რაც უკვალოდ დაიკარგა.

- მაშინ როგორ იქნება ეს?

მრავალშრიანი მაგიური წრე გავშალე და „რევიდ ²“-ის წყაროს მაგია გამოვიყენე. ის „ევიზე“ დავადე.

— ... ოჰ ... რა ხდება? ... მოგონებები თავში მიტრიალებს ... სურათები ...

- თუ თქვენი მოგონებები მთლიანად წაშლილია თქვენი მეხსიერებიდან, მაშინ „რევიდის“ დახმარებით შეგიძლიათ ლოკალურად დააბრუნოთ დრო უკან და ამოიღოთ ორი ათასი წლის წინანდელი მოვლენების მოგონებები „ევი“-ს დახმარებით.

— ...ეს შეუძლებელია!.. დროის უკან დაბრუნება?.. არსებობს დიდი მაგია, რომელიც თავად დროს აღმატება...?!

- ეს წყაროს მაგიის სახეობაა. მისი გამოყენება საკმაოდ რთულია.

აივისის ორი ათასი წლის წინანდელი დემონთა მბრძანებლის, ანოსის მოგონებების წყაროდ გამოყენებით, ისინი დროში უკან დავაბრუნე შელოცვის „რევიდის“ გამოყენებით.

ყველაფერი, რაც აივისს 2000 წლის წინ განუცდია, მის თავში მბრუნავი ფარანივით უნდა ჩაედინებოდა.

— მე ნამდვილად დავუბრუნდი ორი ათასი წლის წინანდელ მოგონებებს.

მხოლოდ იქ, არაფერი იყო.

აივისის თავში დემონ მბრძანებელ ანოსზე მოგონებები 2000 წლის წინაც კი არ არსებობდა. თუმცა, „ევიდან“ ამოღებული მოგონებები აივისის თავში მხოლოდ ჩაედინებოდა და მე მათი მხოლოდ ზედაპირულად წაკითხვა შემეძლო.

მიუხედავად ამისა, სახელის ამოცნობას შევძლებდი, მაგრამ სადაც არ უნდა გამეხედა, ჩემი სახელი უბრალოდ არ იყო იქ.

ჩემს ნაცვლად, ჩემს მოგონებებში მხოლოდ დემონთა მბრძანებელი ტირანი ავოს დილჰეკია გამოჩნდა.

- რატომ? მეხსიერება არ დაგიბრუნებია?

- როგორც ჩანს, ორი ათასი წლის წინანდელი მოვლენების მოგონებები მთლიანად წაშლილია. თუმცა, უცნობია, როდის მოხდა ეს.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, თავად წარსული იყო შეცვლილი. თავიდანვე აივისს დემონ მბრძანებელ ანოსზე არანაირი მოგონება არ ჰქონდა.

ვილაცის მაგიის გამო.

აჰ, რა პრობლემური საქმეა. როგორც არ უნდა შეცვალო მეხსიერება „რევიდი“-ის დახმარებით, ვერ შეძლებ წარსულის შეცვლამდე დაბრუნებას. ბოლოს და ბოლოს, წარსული მის შეცვლამდე არასდროს არსებობდა, თავისთავად, როგორც ასეთი.

და აივისის მოგონებებიც გაქრა, დროში არსებულმა ხარვეზმა შთანთქმა.

- გასაგებია. მაგრამ მგონი მადლობა უნდა გადაგიხადო, ანოს. უკვე ამის ცოდნაც კი ნაყოფს იძლევა. ახლა ვიცი, რომ რაღაც მტერი მყავს.

სერიოზულად ამბობს? თუ უბრალოდ ხუმრობს?

იქნებ შენი წარსული გააყალბე. ამიტომ ვერ შევამჩნიე.

- რას ამბობ, გულთან ახლოს ნუ მიიტან. ჯობია გაკვეთილი დაიწყო.

როდესაც ჩემს ადგილს დავუბრუნდი, სტუდენტებმა ჩურჩული დაიწყეს:

-რა მოხდა?!...

- არა, მეც ვფიქრობდი, რომ ეს დასასრული იყო და საერთოდ არაფერი გამიგია, მაგრამ მან შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი დაიჭირა და არ ვიცი რატომ, მაგრამ მათ მადლობა გადაუხადეს!!..

- რატომ გადაუხადეს ამისთვის მადლობა?!..

— მას ეს სურდა?

- რას გულისხმობ?!..

- რა მაგარია შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთისგან ქების მიღება!..

- ის ნამდვილად... უვარგისია?!..

— ...ვაუ!!.. ვერაფერი გავიგე, მაგრამ იმდენად მაგარია, რომ სათქმელიც არაფერია!!..

სკამი გამოვწიე და ჩამოვჯექი.

„მიხარია, რომ არ დაშავებულხარ...“ თქვა მიშამ, რომელიც ჩემს გვერდით იჯდა.

-რადაც ხარ... არ მჯერა, რომ ეს გააკეთე.- თქვა საშამ მეორე მხრიდან.

ჰმ, როგორც ყოველთვის, ისინი ბევრ ხმაურს ქმნიან ყველანაირ წვრილმანზე.

და მაინც... ავოს დილჰევია, მერე?

მეგონა, ჩემი სახელი უბრალოდ არასწორად იყო მითითებული, მაგრამ რატომღაც საქმე ძალიან ცუდად მიდის.

შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი, დემონთა მბრძანებლის აკადემია და მე, რომლებიც უვარგისები გავხდით. მეშინია, რომ ეს ყველაფერი შეთქმულება იყო.

ჯერ დანამდვილებით ვერ ვიტყვი, მაგრამ შესაძლებელია, რომ ასეც იყოს.

ავოს დილჰევია... ვიღაც ცდილობს ჩემს შეცვლას.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია როგორც: „მოგონებები“.
2. ჩაწერილია, როგორც: „დროის მენეჯმენტი“.

§ 18. ნეკრონის ოჯახის საიდუმლო ხელოვნება

„დღეს მე წაგიკითხავ ლექციას შერწყმის მაგიაზე, ნეკრონების ოჯახის საიდუმლო ხელოვნებაზე“, - თქვა აივისმა ჩუმად, დაავიწყდა კლასში ბოლო დროს მომხდარი არეულობა.

აივისმა დაფაზე შერწყმული მაგიის ძირითადი მაგიური ფორმულა დახატა.

ის მთვარის შუქზე მომუშავე ბუნებრივ ჯადოსნურ წრეს ჰგავდა. მასში გამოყენებული ჯადოსნური კარიბჭეები და სიმბოლოები ძალიან ჰგავდა მითიურ ეპოქაში გამოყენებულს და ეს ფორმულა საკმაოდ მასშტაბური იყო.

როგორც ჩანს, სტუდენტებს ჯადოსნური ფორმულის გადაწერა უჭირდათ, მაგრამ ჩემი აზრით, ამაში არაფერი განსაკუთრებული არ ყოფილა.

თუმცა, ეს მაგია მითიური ეპოქის დემონების მიერ იყო შესწავლილი. ამ მხრივ, ის ძალიან საინტერესოა.

ყველა რეგულარული გაკვეთილი ასეთი რომ იყოს, მათ დროს ძილიანობას აღარ ვიგრძნობდი.

- ჰეი, ანოს. თუ ჩანაწერებს არ წერ, მაშინ ლექცია მაინც ჩამწერ კრისტალზე შეინახე. - მითხრა საშამ გვერდიდან.

- და ამას ვიწერ. აი.

საჩვენებელი თითით საფეთქელზე დავაკაკუნე.

- ...მართლა?... ასეთი რთული ჯადოსნური ფორმულის ერთი შეხედვით დამახსოვრება შეუძლებელია, - ნახევრად გაკვირვებული, ნახევრად ეჭვის ტონით თქვა საშამ.

— ვხედავ, რომ თავად არ აკეთებ ჩანაწერებს.

- მაგრამ ეს ნეკრონების ოჯახის საიდუმლო ხელოვნებაა. მე კი პირდაპირი მემკვიდრე ვარ და დიდი ხანია, რაც საბაზისო დონე დავეუფლე.

სხვათა შორის, დიახ, ასეთი რამ არსებობს.

- რადგან პირდაპირი მემკვიდრე ხარ, ალბათ აივისთან ახლოს ხარ?

- კი, მართალია. შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორი ღმერთებისგან არიან. მიუხედავად იმისა, რომ ვთქვი, რომ პირდაპირი მემკვიდრე ვიყავი, მე მხოლოდ მეთექვსმეტე თაობაში ვარ. იერარქიის ყველაზე ქვედა საფეხურზე ვარ და ბატონ აივისს მხოლოდ ერთხელ ვესაუბრე...

დემონებს ხანგრძლივი სიცოცხლის ხანგრძლივობა აქვთ. დიდი ალბათობით, სხვა პირდაპირი შთამომავლები ჯერ კიდევ ცოცხლები არიან.

— ...როგორც ახლახან ავხსენი, შერწყმული მაგიის უპირატესობა მაგიური ძალის კომბინაციაა. სხვადასხვა ტალღის სიგრძის მაგიური ძალის რამდენიმე სახეობის შერწყმით შესაძლებელია ძლიერი მაგიური რეაქციის მიღება და ორიგინალური მაგიური ძალის ათჯერ გაზრდა. ეს არის „ჯე გუმ¹“, საწყისი დონის შერწყმული მაგია.

სანამ აივისი ახსნას აგრძელებდა, საშა ჩუმი ხმით მომიბრუნდა:

- მისმინე, მართლა ყველაფერი გახსოვდა? სერიოზულად არ ამბობდი, არა?

- რა სკეპტიკოსი ხარ.

- ჰოდა, მთელი თვე დამჭირდა ამ ფორმულის გასაგებად.

- უცნაურ რაღაცეებს ამბობ. თუ ერთი თვე დაგჭირდება, მაშინ ვფიქრობ, ერთი წამი საკმარისი იქნება ჩემი გამოთვლებისთვის.

საშამ გაღიზიანებულმა შემომხედა. როგორც ჩანს, განაწყენებული იყო, რომ ფორმულა მასზე ბევრად სწრაფად გავიგე. მის გულებში „განადგურების ჯადოსნური თვალეები“ გამოჩნდა.

— ნათლად დაამტკიცე?

- ასე როგორ?

სწორედ ამ ეტაპზე დასრულდა აივისის ახსნა.

— რაიმე კითხვები გაქვთ?

კლასში უხერხული ატმოსფერო იყო. ხელი არავის აუწევია, ალბათ, შიშის გამო.

— შეიძლება ერთი მეც მივიღო?

მშვიდად ავწიე ხელი, რითაც დამაბულობა მოვიხსნა.

- კი, განაგრძე.

როგორც კი წამოვდექი, სტუდენტებმა ისევ ჩურჩული დაიწყეს:

- ამჯერად რას იტყვის...?

— ... როგორ ეყო მას გამბედაობა, რომ შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთისთვის ეკითხა?..

- არა, მართლა არ მჯერა. როგორ შეგიძლია ასეთი თავხედი იყო?..

— რამე არასწორს იტყვი და მოკვდები.

აჰ, რა მერყევები არიან ამ ეპოქის დემონები. სულაც არ ჰგვანან ჩემს შთამომავლებს.

— ამ ჯადოსნური წრის სტრუქტურაში არის საბედისწერო ხარვეზი, „ჯე გუმას“, უფრო ზუსტად, შერწყმული მაგიის ძირითად მაგიურ ფორმულას.

მთელი კლასი გაჩუმდა.

ჰმ, როგორც ჩანს, ჩემმა სიტყვებმა კლასში ატმოსფერო გააგრძელა.

- ოოო... კარგი, სულ ესაა... ამჯერად ნამდვილად დავასრულებთ... ეს იგივე არ არის, რაც მასწავლებელ ემილიას გასწორება!!

„მან თქვა, რომ ნეკრონის საიდუმლო ხელოვნებაში ხარვეზი იყო, ამიტომ შეცდომა შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთს მიუთითა? მას ესმის, რომ საშინელ რისკზე მიდის, არა?..“

„და ზოგადად, შვიდი უძველესი დემონური იმპერატორიდან ერთ-ერთის მიერ შემუშავებულ მაგიური ფორმულის სტრუქტურაში არანაირი ხარვეზი არ შეიძლება იყოს...“ - ხმაური ატეხეს სტუდენტებმა.

„რა ნაკლი?“ იკითხა აივისმა მშვიდი ხმით, სტუდენტებისგან განსხვავებით.

„ეს ძირითადი მაგიური ფორმულა მაგიური ძალების შერწყმის საშუალებას იძლევა. და მაგიური რეაქცია მაგიურ ძალას ათჯერ გაზრდის, არა? მაგრამ ფორმულის სტრუქტურის გამო, ეს შერწყმა დიდხანს არ გაგრძელდება.“

სტუდენტებმა ჯადოსნური ბარიერებისა და ანტიმაგიის მომზადება დაიწყეს და კიდევ უფრო დაიძაბნენ. ისეთი შთაბეჭდილება შეიქმნა, თითქოს აივისი თავისი შეტევითი მაგიით მთელი კლასის განადგურებას აპირებდა.

- საკმაოდ შთამბეჭდავია, რომ ამის პირველივე შეხედვით შემჩნევა შეძელით.

კლასში ატმოსფერო მოულოდნელად გაქრა.

— რას გულისხმობდა, როდესაც თქვა, რომ „ძალიან მოხიზლული ვარ“?...

- ესე იგი, მან წარმოუდგენელი რამ გააკეთა, არა?..

— ერთი შეხედვით?!..

- დამშვიდდი უკვე. ნორმალური ენის გაგება აღარ შეწყვიტე?!..

აივისმა შერწყმის შესაძლო დრო დაფაზე ჩაიწერა.

„მართალი ხარ, შერწყმის მაგიას აქვს ნაკლი, რადგან ის ძალიან მოკლე ხანგრძლივობა აქვს. მიუხედავად იმისა, რომ ეს არის საბაზისო დონის მაგიური ფორმულის სტრუქტურა, ნაკლი შენარჩუნებულია უფრო მაღალი დონის მაგიაშიც კი.“

- საშუალო ზომის შელოცვის ოსტატს შეუძლია შერწყმის შენარჩუნება 3-დან 5 წამამდე. საბოლოოდ, აღმოჩნდება, რომ ეს ფორმულა მხოლოდ დემონსტრაციისთვისაა და ეს მაგია უბრალოდ დასამახსოვრებელია. - დამატებითი კომენტარი გავაკეთე.

აივისმა თავმდაბლურად დაუქნია თავი.

- მართალია, შერწყმის მაგიას მხოლოდ იშვიათ შემთხვევებში შეუძლია უპირატესობის მოტანა. სხვა შემთხვევებში უკეთესი იქნება სხვა მაგიის გამოყენება. მაგრამ თუ უფრო ღრმად ჩაიხედავთ უფსკრულში, შეამჩნევთ, რომ ამ მაგიის შეცვლა შესაძლებელია.

ჰმ, როგორც ჩემი სისხლიდან შექმნილი ხელქვეითისგან მოელოდა. მიუხედავად იმისა, რომ ფორმულის დახვეწა ვერ შეძლო, თავისი ჯადოსნური თვალებით საბოლოო მიზანი აშკარად დაინახა.

- გეთანხმები. ნამდვილი შერწყმის მაგიის ძირითადი ფორმულა იმ წამსვე მივხვდი, როცა უფსკრულში ჩავიხედე.

ამ სიტყვებმა აივისიც კი იმდენად გააოცა, რომ მისი ჯადოსნური ძალა შეირყა.

საკლასო ოთახში რვეულები გვერდების გადაფურცვლისგან შრიალებდა და კალმები მაგიდებიდან ცვიოდა.

— ...ა-ა-ა-ა-ა!! ჩვენ დ-დ-დ-დ ვართ!! ყველანი დავიხოცებით!! ყველანი დავიხოცებით!!..

— ...მე-არ მინდა... არ მინდა სიკვდილი!.. რატომ ვარ ამ უვარგის ადამიანთან ერთად ერთ კლასში!..

სტუდენტები კანკალებდნენ, თითქოს ერთი წამითაც არ ეპარებოდათ ეჭვი, რომ ყველა მოკვდებოდა.

„შეიძლება ამ ფორმულის სტრუქტურის გაუმჯობესება?“ იკითხა აივისმა დაბალი ხმით, გაკვირვების ელფერით.

- მარტივად.

— ...ამ ჯადოსნურ ფორმულაზე ათას წელზე მეტი დავხარჯე...

- კარგი, შეხედე.

წამოვდექი.

— ...ჰეი, შერწყმის მაგია ნეკრონების ოჯახის საიდუმლო ხელოვნებაა... შეიძლება „გაიზის“ შელოცვა ნანახი გქონდეთ, მაგრამ... — თქვა საშამ და ჩემს შეჩერებას ცდილობდა.

- რა გაწუხებს ასე ძალიან, რომ მთელ კლასს უყვირი?

— ...კი, არაფერი... არ მაინტერესებს, მაგრამ...

საშამ უეცრად შებრუნდა.

- შეხედე.

დაფასთან მივედი, ჯადოსნური ძალა ჩავასხი და ჯადოსნური ფორმულა ხელახლა დავხატე.

- კარგი, როგორ არის საქმე?

მის დანახვაზე აივისს სუნთქვა შეეკრა.

და რამდენიმე წამის შემდეგ ის ასპენის ფოთოლივით კანკალებდა.

დაფაზე დახატული ჯადოსნური ფორმულა მართლაც შეიცავდა მაგიურ ძალას. სტრუქტურის გასაგებად, საჭიროა შესაბამისი ჯადოსნური თვალეები და გონება, მაგრამ ფორმულის განხორციელებადობა ერთი შეხედვით ნათელი იყო.

— ...ეს რა არის...?... შერწყმის ხანგრძლივობა რამდენიმე ასეულჯერ მეტია... სულ ესაა! წყაროს მაგიური ფორმულა ჩადეთ?... მაგრამ როგორ მოახერხეთ წყაროს მაგიური ფორმულის... სხვაში ჩადება?..

სანამ აივისი ცდილობდა ჯადოსნური ფორმულის გაშიფვრას, როგორც ვინმეს შეპყრობილი, მე უდარდელად ვთქვი:

- ეს მარტივია. მე უბრალოდ შერწყმის მაგიური ფორმულა პრაქტიკაში გამოვიყენე მაგიური ფორმულების შერწყმით.

„რა...?!“ აივისმა წინადადების შუაში შეწყვიტა.

როგორც ჩანს, მას ამაზე ფიქრიც კი არ შეეძლო.

მაგრამ ყველამ გაიხედა და ვერავინ შეამჩნია.

თუ დაფიქრდებით, ერთი შეხედვით მომეჩვენა, რომ ამაში რთული არაფერი იყო. ეს არის მაგიური კვლევის არსი.

— ... იდეაა. მეგონა, თქვი, რომ შენი სახელი იყო... ანოს ვოლდიგოდი? არ მეგონა, რომ ვინმე ჩემზე ადრე ისწავლიდა ფიუჟენ მაგიას.

- აჰ, ასეა საქმე.

მცირე გაუგებრობა მოხდა.

- არა, აივის. ეს შენი მიღწევაა.

- რა?..

- დღეს პირველად ვნახე შერწყმის მაგიის ფორმულა. თქვენი კვლევის გარეშე ვერ შევძლებდი მის სრულყოფილებამდე მიყვანას. უბრალოდ ბოლო ბიძგი მივეცი.

„რა, მაპატიეთ?.. გინდა თქვა, რომ პირველად რომ ნახე შერწყმული მაგიის ფორმულა, არა მხოლოდ სრულად გაიგე, არამედ ასეთ მოკლე დროში სრულყოფილებამდეც მიიყვანე?!..“ - შოკირებული ხმით თქვა აივისმა.

- რას ამბობ, ადრე თუ გვიან შენც ამას მიაღწევდი. დარწმუნებული ვარ, კიდევ ათასი წელი რომ გქონოდა, თავადაც შეამჩნევდი ამას.

საშასთვის დამტკიცების საკითხის მოგვარების შემდეგ, ჩემს ადგილას დავბრუნდი.

— ...რატომ უნდა შეიწუხოს შენნაირი ურჩხული აკადემიაში სწავლის სურვილს? აქ ვერაფერს გასწავლი, ანოს ვოლდიგოდი... — უკნიდან აივისის აღტაცებით სავსე ხმა გავიგე.

კლასში მაშინვე ისევ ხმაურიანი გახდა.

- კარგი, როგორაა იქ საქმეები?!...

- ცოცხლები ვართ!!

— მხოლოდ ის ვიცი, რომ ცოცხალი ხარ-ეეე!!..

— მე-საერთოდ არაფერი მესმის, მაგრამ როგორც ჩანს, ანოსმა შერწყმის მაგიის მაგიური ფორმულა დახვეწა!..

— ...ვინ არის საერთოდ ის?.. უვარგისია, არა?!..

- ისე გაგიკვირდა, რომ ისევ შეწყვიტე ნორმალური ენის გაგება!..

როცა დავბრუნდი, სკამი უკან გადავწიე, ზედ ჩამოვჯექი და საშას ვუთხარი, რომელიც ჯერ კიდევ პირღია მიყურებდა.

- როგორც ხედავთ, ყველაფერი იდეალურად მესმის.

— ...უბრალოდ სიტყვები არ მყოფნის...

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „ასიმილაციის ნარევი“.

§ 19. დაკითხვა საპრობილეში

დიდი მაგიის გაკვეთილი დასრულდა და სადილის შესვენება დაიწყო.

დერეფანში აივისს ვესაუბრებოდი.

- ანუ, გინდა თქვა, რომ ჩემი ბატონი ხარ - ტირან-დემონთა მბრძანებელი?

- დიახ, დემონთა მბრძანებლის, ტირანის სახელია ანოს ვოლდიგოდი. ვილაცამ ავოს დილჰევიას გადაუწერა.

„ზუსტად ვინ?“ მშვიდად იკითხა აივისმა, უარყოფის გარეშე.

— ჯერ არ ვიცი, მაგრამ მგონი, იმავე ადამიანმა წაშალა შენი მეხსიერება.

- გასაგებია.

აივისმა ჩაფიქრებულმა პირზე ხელი მიიღო.

- მართლაც, თუ ვივარაუდებთ, რომ ჩემი მეხსიერება წაიშალა, ეს ახსნა დამაჯერებლად ჟღერს. მაგრამ შეგვიძლია თუ არა უარვყოთ, რომ მეხსიერების წაშლა შენი დამსახურება იყო, ანოს?

აივისმა მუქარითა და გამჭოლი მზერით შემომხედა თავისი ჯადოსნური თვალებით.

- სამწუხაროდ, ჯერ ვერ წარმოგიდგენთ იმის დამადასტურებელ საბუთს, რომ ეს მე არ ვიყავი.

„საკმაოდ ნიჭიერი ხარ. მაგრამ თუ შენი უნარები ტირან დემონთა მბრძანებლის წინააღმდეგ მიმართული იქნება, მე ამას ვერ უგულებელვყოფ.“

აივისი სულელი არ არის. მოგონებების გარეშე უბრალოდ ვერ ვადგენ, რეალური ვარ თუ არა. ასეთ შემთხვევაში, ბუნებრივია, პოტენციურ მტრად ჩამთვალონ. ყოველ შემთხვევაში, რამდენადაც მე ვიცი, მხოლოდ მე შემიძლია „დაჯილდოების“ შელოცვის გამოყენება.

ერთ-ერთი კანდიდატი, რომელსაც 2000 წლით უკან დაბრუნება შეუძლია, ამბობს, რომ მოგონებები თავიდანვე არ არსებობდა. მოგონებების წაშლის შემდეგ, ის მოკავშირის კანში მოგიახლოვდებათ და ცდილობს თავი დემონების ტირან-მბრძანებლად წარმოაჩინოს. გასაკვირი არ არის, თუ ასე ფიქრობდა.

- მაგრამ ახლა ნეიტრალურ პოზიციას დავიკავებ. ნოსტალგიურ განწყობას ტოვებ.

- და ამით შენ ნამდვილად მეხმარები.

- ნახვამდის.

და აივისი წავიდა.

— ...იქ ახლახან შვიდი უძველესი დემონური იმპერატორიდან ერთ-ერთი იმყოფებოდა
— აივის ნეკრონი?..

— ...მართალია... ჩვენც კი, შავფორმიანები, ვერ ვხედავთ ბატონ აივისთან საუბარს. ვინ
ჯანდაბაა ეს თეთრფორმიანი კაცი?...

- მისმინე, შემთხვევით ის ხომ არ არის შეუფერებელი?..

- რატომ უვარგისი და შვიდი უძველესი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთი...

ესენი მეორე კლასიდან ხომ არ არიან? თუმცა, მე ვხედავ, რომ ყველა მოსწავლეს ჭორები
მოსწონს. ალბათ, უბრალოდ ვერ იკავებენ თავს სხვებზე ყურადღების მიქცევისგან.

- ანოს, - ვილცამ დამიძახა.

შემობრუნებისას ემილია დავინახე.

- ვილცამ ეს დააგდო. გთხოვთ, მის მფლობელს გადაეცით.

ემილიას ხელიდან მივიღე აკადემიის სამკერდე ნიშანი, რომელზეც ექვსქიმიანი
ვარსკვლავის ფორმის ნიშანი იყო ამოქარგული. ის ჩემი არ იყო.

- ვისია?

- თქვენი გუნდის წევრი.

ასე რომ, ეს ან საშა ან მიშა, თუმცა მათ სამკერდე ნიშანზე ვარსკვლავების პიკების
რაოდენობას არ შევხედე.

- რომელი?

— ...ის, ვინც საშა არ არის.

უცნაურად გამოხატა თავი. მგონი მიშას გულისხმობდა.

- არ გგონია, რომ უყურადღებოდ იქცევი, როცა შენს საქმეს მე მაქცევ? შეგეძლო
უბრალოდ ჩემთვის მოგეწოდებინა.

მეგონა, განაწყენდებოდა, მაგრამ გაკვირვებული გამომეტყველებით შემომხედა. ჰო,
კარგი. მგონი, მიშაც ეძებს მას.

- კარგი, გადავცემ.

„სადილის შემდეგ დუნდულში გამოცდა იქნება, ამიტომ შევიკრიბოთ არა სავარჯიშო ოთახში, არამედ დუნდულის შესასვლელთან“, - მითხრა ემილიამ ზურგზე, მას შემდეგ, რაც შემოვბრუნდი.

- ვიცი.

ამ ადგილის დატოვების შემდეგ, მიმას ჯადოსნური ძალის კვალს გავყევი და დელზოგეიდის ეზოში აღმოვჩნდი. აქ ბევრი ხალხი იყო და მათ შორის საშა და მიშაც იყვნენ.

- სამწუხაროდ, ვერ დაგეხმარებით. თუ გსურთ გუნდში გაწევრიანება, დაუკავშირდით ანოსს.

- მაგრამ, ლედი საშა. ეს უვარგისი საერთოდ არ გვისმენს. გთხოვთ, ლედი საშა, გვირჩიოთ იგი...

- მართლა? კარგი მაშინ, ვერაფერს იზამ. ისიც არ მომისმენს.

საშას ძველი გუნდის წევრები? როგორც ჩანს, მათაც სურთ მასთან ერთად ჩემს ჯგუფში გაწევრიანება. და თითქოს შეპყრობილები არიან, რაღაც სახის პეტიციის მიღებას ითხოვენ.

მიშა ახლოს იყო, მაგრამ არავინ ცდილობდა მასთან საუბარს.

თუ ჩემს გუნდში გაწევრიანება გსურთ, რეკომენდაცია მიმას სთხოვეთ. უფრო ლოგიკურია ვივარაუდოთ, რომ მიშა, რომელიც თავიდანვე ჩემს გუნდში იყო, ჩემთან უფრო ახლოს იქნება, ვიდრე საშა, რომელიც ამ პროცესში შემოგვიერთდა.

მიმას თეთრი ფორმა აცვია? თუ უფრო მარტივია და ვერ ითხოვენ, რადგან მასთან შეხების წერტილი არ აქვთ?

სხვათა შორის, მიმას სხვა დემონებთან ურთიერთობა არასდროს მინახავს. თუმცა, შესაძლოა, ეს იმიტომ ხდება, რომ ის, როგორც წესი, საუბრებს არ იწყებს, ან იმიტომ, რომ მუდმივად ჩემთან ერთადაა.

- ქალბატონო საშა, მართლა ბედნიერი ხართ, რომ ამ უვარგისი კაცის გუნდში ხართ? რამეს გეგმავთ?

საშა დაღლილი ჩანდა.

- ეს არის კონტრაქტი, სულ ეს არის. ასევე, მხოლოდ მათ შეუძლიათ, ვისაც შეუძლია ფიუჟენ მაგიის სრულყოფილად დახვეწა, შეაფასონ ანოსი, როგორც უბრალო უვარგისი.

იმ მომენტში სტუდენტები გაჩუმდნენ. თითქოს არაფერი ჰქონდათ სათქმელი.

- კარგი, საკმარისია. წადი უკვე.

რის შემდეგაც ისინი უხალისოდ წავიდნენ.

საშამ შვებით ამოისუნთქა და იმ მომენტში მე დავუძახე:

- ახლა ეს ჩემს ხელქვეითს ჰგავს, დიდ სიამოვნებას განიჭებს ყველას უარყოფა?

როგორც ჩანს, მას არ ეგონა, რომ იქ ვიყავი, ამიტომ გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა და შემდეგ შებრუნდა.

— ...ნუ მაწუხებ... უბრალოდ დავიღალე... — სუსტად თქვა საშამ.

- მიშა, შენი სამკერდე ნიშანი დაგივარდა.

აკადემიის სამკერდე ნიშანი გადავეცი.

- გმადლობთ.

მან აიღო და სკოლის ფორმაზე მიამაგრა.

-ჩვენთან მოხვედი?

- რა მიზეზით?

— სადილის შემდეგ დუნდულოს გამოცდა გვაქვს.

ემილიამ ასევე აღნიშნა, რომ შემდეგ გვექნება ე.წ. „დუნდულის გამოცდა“. მოკლედ, ამ ტესტის დროს ჩვენ გამოვცდით დელზოგეიდის ქვეშ ღრმად აღჭურვილ ლაბირინთს. ისევე, როგორც საკონკურსო გამოცდაზე, ამ ტესტშიც სტუდენტები გუნდებად მოქმედებენ. შეჯიბრი ტარდება დუნდულის გარშემო განთავსებული ჯადოსნური არტეფაქტების, იარაღის, ჯავშნის და ა.შ. შეგროვებით მიღებული ქულებისთვის.

ყველანაირად აგვიხსნეს, რომ ეს ლაბირინთში ძებნის პრაქტიკული უნარების გასავითარებლად იყო, მაგრამ, ძირითადად, ეს ჩვეულებრივი საგანძურის ძიება იყო.

- სულაც არა, მაგრამ ეს ილბლიანი დამთხვევა იყო.

- კი.

შეხვედრის ადგილი დუნდულის შესასვლელი იყო, ამიტომ იქ ცოტა ადრე უნდა მივსულიყავით.

- სხვათა შორის, ანოს. ყურადღებით მოუსმინე, რაზე იყო ტესტი?

- დიახ. თუ კვერთხს ყველაზე დაბალ დონეზე მდებარე საკურთხევლიდან აიღებ, გუნდი მაქსიმალურ ქულას მიიღებს. ეს მარტივია.

- საერთოდ არაფერი მოგისმენია. რა თქმა უნდა, ამისთვის მაქსიმალურ ქულას მიიღებ, მაგრამ ეს აბსოლუტურად შეუძლებელია. არა მხოლოდ მოსწავლეებს არასდროს მიუღწევიათ ყველაზე დაბალ დონემდე, არამედ მასწავლებლებსაც კი არასდროს მიუღწევიათ. არა მხოლოდ არ ვიცით, ნამდვილად იქ არის თუ არა კვერთხი, არამედ არც კი ვართ დარწმუნებულები, რომ ყველაზე დაბალი სართული არსებობს.

- მაშინ რატომ აქვს ნივთს შეფასება?

— ...რატომ მეკითხები ისეთ რამეზე, რაც არ ვიცი? როგორც ჩანს, არსებობდა ლეგენდა, რომლის მიხედვითაც მიწისქვეშ კვერთხი იყო.

კარგი, კარგი, რატომ არის ყველაფერი ასე უაზროდ ამ აკადემიაში?

- ეს კვერთხი არის კვერთხი, რომელიც აძლიერებს შელოცვას „გიზი“?

- დიახ. ამბობენ, რომ ეს დემონ მბრძანებლის კვერთხია, რომელიც წინაპრის მიერ არის შექმნილი.

- ანუ ის არსებობს. თუ, რა თქმა უნდა, ვინმემ უკვე არ წაიღო.

- ...ისევ სისულელეებს ლაპარაკობ... კარგი, კარგი. ნელა წავიდეთ. ჩვენი წასვლის დროა.

როდესაც მივდიოდით, მიშა მომიახლოვდა და შემომხედა.

- საიდან იცი?..

- მაგრამ ეს ჩემი ციხეა.

მიშამ ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

როდესაც დუნდულის შესასვლელს მივუახლოვდით, გავიფიქრე, რომ დიდი ხანია იქ არ ვყოფილვარ.

მეორე კლასის მოსწავლეები უკვე აქ იყვნენ შეკრებილები. ძლივს დავიკავეთ ჩვენი ადგილები, როცა გაკვეთილის დაწყების ზარი დაირეკა.

— მაშ ასე, დავიწყეთ დუნდულის გამოცდა. ასევე, გუნდის წევრების მიერ დუნდულოში მოპოვებული ნივთები ლიდერს ეკუთვნის. თქვენ გაქვთ დრო მეორე დილის ცხრა საათამდე. მათ, ვინც ადრე დაბრუნდება, შეუძლიათ სახლში წასვლა. თუ უარს იტყვით, გთხოვთ, აცნობოთ მასწავლებელს „რიქსის“ მეშვეობით.

ემილიამ დუნდულის კარი გააღო.

- წინაპრის კურთხევა იყოს შენთან.

და როგორც კი სიგნალი გაისმა, სტუდენტების ყველა გუნდი ერთდროულად შევიდა შიგნით.

ნელი ტემპით მივდიოდი, განსაკუთრებული აჩქარების გარეშე.

- ჰეი, ანოს! არ უნდა გავასწოროთ? ახლა ასე ნელა ხეტიალის დრო არ არის, რადგან დუნდულის გამოცდაზე შედეგი დამოკიდებულია პრინციპზე „ადრე მოსული ჩიტი ჭიაყელას იჭერს“!

- ყველაფერი კარგად იქნება.

— ჯგუფურად, ამბობ?..

- თუ წასვლა გინდა, ჯერ წადი.

— იქ მარტო წასვლას უბრალოდ აზრი არ აქვს.

საშა მოულოდნელად შებრუნდა და ოდნავ წინ წავიდა. როგორც ჩანს, გამოცდისთვის შიგნით მონსტრები შეიყვანეს, მაგრამ სტუდენტებმა, რომლებმაც გადალახეს ეს გზა, უკვე დაამარცხეს ისინი, რამაც საშუალება მოგვცა, მშვიდად გაგვევლო დუნდულოში.

- ის ადგილი მარჯვნივ.

- საიდან იცი?

- მე აქ ადრეც ვყოფილვარ.

საშას სახეზე უნდობლობა გამოეხატა, მაგრამ მიუხედავად ამისა, უხალისოდ წავიდა იმ მიმართულებით, რომელიც მე მივუთითე.

„შეიძლება რაღაც გკითხო?“ იკითხა მიშამ, როდესაც დაახლოებით 10 საფეხურით დავეშვით.

- რაზე?

— ...რას ჩუქება შეგიძლია დაბადების დღეზე?

მიშა ჩვენს წინ მიმავალ საშას ზურგს უყურებდა.

- საშა?

მიშამ თავი დაუქნია.

— ...ხვალ ექნება...

კარგი, ასე რომ, სასწრაფოა.

თუმცა, იმის გათვალისწინებით, რომ ისინი მხოლოდ გუშინ შერიგდნენ, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ მას სხვა არჩევანი ჰქონოდა.

- საშა.

- რა გინდა?

- ახლა რა გინდა?

— ამ გამოცდაში პირველი ადგილის დაკავება, სულ ესაა.

რა უდანაშაულო პასუხია.

- კარგი, რაღაც მსგავსი.

— ...ეს ჩიხია...

- თუ ეს მისთვის საუკეთესო საჩუქარია, მაშინ აჩუქე.

მიშამ თავი მარჯვნიდან მარცხნივ გააქნია.

— ...ჩვენ გვჭირდება ისეთი რამ, რაც მთელი ცხოვრება გვემახსოვრება...

აქ კიდევ ერთი ძალიან მაღალი დაბრკოლებაა.

- ის ალბათ კმაყოფილი იქნება შენი არჩევანით.

- მართლა?..

- ის ძალიან ბედნიერი იყო, რომ შენთან შერიგება შეძლო.

მიშამ გულგრილად გაიფიქრა.

- იქნებ ტანსაცმელი?

ტანსაცმელი? დუნდულის ბოლოში, ხაზინაში რამდენიმე კარგი ვარიანტია.

— მე მაქვს რაღაც, რაც შეიძლება მას გაახაროს.

- მართალია?..

- აქვე, მიწისქვეშ. თუ ისევ იქ არიან, შეგიძლია წაიყვანო.

ამ სიტყვების შემდეგ, მიშამ, ჩვეულებისამებრ, ოდნავ გაიღიმა.

- გმადლობთ.

— სხვათა შორის, როდის არის შენი დაბადების დღე?

- ...ხვალ...

ასეა საქმე. ანუ ისინი ტყუპები არიან. ჰო, კი, ისინი მართლაც ძალიან ჰგვანან ერთმანეთს.

- რა გინდა?

მიშამ ცოტა ხანს იფიქრა.

- ...არაფერი...

- ნუ იქნები მოკრძალებული.

— ...ხვალ... ჩვენ ერთმანეთს ვერ ვნახავთ...

მერე რა? როცა მომინდება, შემიძლია დაბადების დღის საჩუქარი ვაჩუქო.

ან იქნებ მას მართლა არაფერი სურს?

თუმცა, იქნებ მასზე მცირე ზეწოლა მოვახდინოთ?

- რამდენი წლის ხდები?

— ...ხვალ, თხუთმეტი...

ანუ საშავ თხუთმეტი წლისაა?

ის თხუთმეტი წლის წინ დაიბადა და დემონთა მბრძანებელი წინაპარი წელს ხელახლა იბადება.

ამას გარდა, საშა წინაპრის რეინკარნაციად ითვლებოდა. ბოლოს და ბოლოს, ისინი თვლიან, რომ დემონის მბრძანებელი-წინაპარი ჩვილად არ იბადება, არამედ მაშინვე ჩნდება სამყაროში, ხელახლა იბადება ძალით დაჯილდოებულ ძლიერ ჭურჭელში. ან იღვიძებს ხელახლა დაბადებიდან გარკვეული დროის შემდეგ.

სინამდვილეში არ მისაუბრია იმაზე, თუ როგორი სახით დავიბადე, მაგრამ სავარაუდოა, რომ ჩვილობისას ხელახლა დაბადება ლეგენდის საწინააღმდეგოა.

თუ ასე დავფიქრდები, არსებობს შესაძლებლობა, რომ დემონთა მბრძანებლის აკადემია არ შეიქმნა წინაპრის საპოვნელად, არამედ იმისთვის, რომ მე წინაპრის სახელით არ მეცნობინა.

- ანოს, ეს ჩიხია.

ბოლოს რომ მიაღწია, საშა შემობრუნდა.

- დიახ, აქ საიდუმლო გასასვლელია.

- შეუძლებელია. აქ არაფერი ჩანს, ჯადოსნური თვალებითაც კი.

- იმიტომ, რომ ჯადოსნური თვალების წინააღმდეგ საპასუხო ზომები მივიღე. რათა მათით არაფერი დაენახათ.

ამის თქმის შემდეგ, ჩიხის კედლის მოპირდაპირე მხარეს ვიდექი და პირდაპირ წინ წავედი.

- ჰა?... ჰეი, ანოს?..

თავი კედელს მოხვდა და დაანგრია. როდესაც ძალის გამოყენებით მივდიოდი, კედელი ჩემი სხეულის ფორმაში ჩაეშვა.

— რაა-ა-ა-ა?!..

- ...ძლიერი...

- ეს ნამდვილად ასეა, უბრალოდ საშინლად, შემზარავად და აბსურდულად ძლიერი, მაგრამ... და თქვენ ამას საიდუმლო გასასვლელს უწოდებთ?

- ჯადოსნური თვალით ამის დანახვა შეუძლებელია...

- და არც ჯადოსნური მოწყობილობები არსებობდა...

„სწრაფად წავიდეთ“, - ვუთხარი საშას და მიშას, რომლებიც სვეტებივით იდგნენ გაოგნებული სახეებით.

საშა ისე დადიოდა, თითქოს მოჯადოებული იყო.

— ახლახან კედელი გავარღვევინე.

- ...დიახ...

§ 20. დემონთა მბრძანებლის ციხის საგანძური

კედლების გარღვევის გაგრძელებისას, მალევე ჩემს წინ ფართო ოთახი დავინახე. ეს იყო დუნდულის საიდუმლო ოთახი, რომელიც მის ყველაზე დაბალ დონეზე გადიოდა.

საშა ძალიან გაუკვირდა მის დანახვას.

— დანგრეული კედლების უკან ოთახი იყო?..

— ჯადოსნური მოწყობილობით აღჭურვილი საიდუმლო გასასვლელის პოვნა ძალიან ადვილი იქნებოდა. თქვენ უბრალოდ უნდა გაჰყოლო მაგიური ძალის კვალს. მარტივი საიდუმლო გასასვლელი, რომელიც მაგიას არ იყენებს, სინამდვილეში შეიძლება ბრმა წერტილად იქცეს.

უარყოფითი მხარე ის არის, რომ ყოველ ჯერზე, როცა მასში გაივლი, კედლებში არსებული ხვრელები ირისის შელოცვით უნდა დალუქო.

- მაგრამ ყველას, სტუდენტების გარდა, დელზოგეიდის დუნდულში შესვლა ეკრძალება. საიდუმლო გასასვლელი თავად იპოვე?

- რა მოხდება, თუ გეტყვი, რომ მე გავაკეთე?

საშამ უკმაყოფილოდ შეჰმუხნა სახე.

- ანუ ასე გადაუხვიე თემას? კარგი, თუ არ გინდა, ნუ იტყვი.

სინამდვილეში, ეს სიმართლეა, მაგრამ ნუ მისცემთ მას ამის დაჯერების უფლებას.

- კარგი, წავიდეთ? ეს ოთახი ყველაზე დაბალ სართულს უკავშირდება.

ცოტა ხნის სიარულის შემდეგ, კარგად განათებულ ოთახს მივაღწიეთ.

მას მაღალი ჭერი ჰქონდა, კედლები იგივე იყო, რაც დუნდულის დანარჩენი ნაწილისა და მასში ბევრი სიმწვანე იყო. ასევე იყო ადგილი ამოთხრილი ნაკადულისთვის, რომლის წყლის ზედაპირიდანაც კაშკაშა სინათლე ირეკლებოდა.

— ...მზის შუქი?.. — იკითხა მიშამ.

- კი. დღისით გარეთ მზის სხივები გროვდება, ღამით კი - მთვარის.

— ...ბუნებრივი ჯადოსნური წრის დასაწყებად?...

შერწყმის მაგია ნეკრონების ოჯახის საიდუმლო ხელოვნებაა, რომელიც ბუნებრივ მაგიურ წრეს იყენებს. მიშამ და საშამ, რომლებმაც ის დახვეწეს, ერთი შეხედვით შენიშნეს, რომ ეს ოთახი მაგიის გამოყენების კატალიზატორის როლს ასრულებს.

თუმცა, ოთახის გარეგნობა ბოლო ორი ათასი წლის განმავლობაში ცოტათი შეცვლილა.

მზის სხივების შემოსვლის პოზიცია განსხვავებულია. ვინმემ მოარგეს ის მაგიის გამოსაყენებლად?

თუმცა, დუნდულს მხოლოდ მე არ ვიყენებდი, არამედ ჩემი ქვეშევრდომებიც, ამიტომ ამაში უცნაური არაფერია.

ჭერს შევხედე. ბუნებრივია, ეს ძალიან ჩვეულებრივი ჭერი იყო და იქ არაფერი იყო.

— ...რამე მოხდა?..

- ეს უბრალოდ სიზმარი იყო.

ოთახიდან ბუნებრივი ჯადოსნური წრის გამოსვლის შემდეგ, უფრო შორს წავედით. და სანამ გრძელ კიბეზე ჩავდიოდით, საშამ იკითხა:

- მისმინე, ანოს. თუ აქ ადრეც ყოფილხარ, რატომ არ გადმოგვიყვანე გატომით?

— დუნდულას აქვს ანტიმაგია, რომელიც „გატომს“ კურსიდან აგდებს. შემიძლია გამოვიყენო, მაგრამ საბოლოოდ სად გადაგვიყვანს, წარმოდგენა არ მაქვს.

ამ ანტიმაგიის მოშორება ადვილია, მაგრამ შემდეგ ამოქმედდება მექანიზმი, რომელიც თვითგანადგურებს დუნდულოს.

ნეტავ შემეძლოს გატომის გამოყენება, საბოლოოდ ხვრელი შეიქმნებოდა. დაუპატიჟებელი სტუმრების თავიდან ასაცილებლად საუკეთესო გზაა ისეთი მექანიზმის შექმნა, რომელიც მეც კი შემაკავებს გატომის გამოყენებისგან.

- ორ საათზე მეტია, რაც ფეხით მივდივართ. კიდევ რამდენი გზა უნდა გავიაროთ დანიშნულების ადგილამდე მისასვლელად?

- შეხედე.

მიშამ წინ მიუთითა. კიბის ბოლო იქ ჩანდა.

- ჰმ, როგორც ჩანს, ყველაზე ქვედა სართულს მივადწიეთ.

- მართალია?

საშა სწრაფად ჩავიდა კიბეებზე და ოდნავ წინ წავიდა.

და შემდეგ, როდესაც მის წინ რაღაც დაინახა, გაკვირვებისგან გაიყინა.

მე და მიშამ მას დავეწით.

იყო გიგანტური და მდიდრული კარიბჭეები, რომლებიც შეიძლებოდა რაიმე სახის გიგანტად აგვერიებინა.

- ეს საკუროთხევლის კარიბჭეა.

მიშამ ჯადოსნური თვალები გაახილა და კარისკენ ყურადღებით გაიხედა.

- ანტიმაგია.

- მართალია. მათგან, ვისაც მაგიის გამოყენებით გარღვევა სურს.

მიშამ კიდევ უფრო ღრმად ჩაიხედა - ჯადოსნურ უფსკრულში.

— ...მისი განადგურება „ჯიო გრაზეს“ დონის შელოცვასაც კი არ შეუძლია...

— ...რა-რა?! მაშინ როგორ შევიდეთ შიგნით?..

როგორც ჩანს, ჯერ კიდევ ვერ ხვდება, ვისთან არის.

- გამოიჩინე გამომგონებლობა. მხოლოდ განადგურებით შორს ვერ წახვალ. თუ მაგია უსარგებლოა, კარის სხვა გზით გაღება მოგიწევს.

მშვიდად წავედი წინ და ხელებით შევეხე გიგანტურ კარიბჭეს.

როგორც კი ძალა მოვიხმარე, კარებმა მძიმე ხმაური გამოსცეს და გაიღო.

- კარგი, აი, ღიაა.

საშა გაოგნებული იყო.

„მაშინაც კი, როდესაც დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე ასწიე, მაინტერესებდა, რისგან შედგებოდა შენი სხეული, მაგრამ...“ წუწუნებდა ის, „როგორ გააღე ასეთი აბსურდულად გიგანტური კარი?...“

საშამ კარის გაღება სცადა, მაგრამ, ბუნებრივია, ვერ შეძლო.

რა საყვარლად აკეთებს ამას.

- კარგი, საქმე ყოველდღიურ ვარჯიშს ეხება.

— ვარჯიშით ამ დონეს ვერ მიაღწევ.

საშა ღრმად ჩაფიქრდა, საკუთარ თავთან საუბარი დაიწყო და სვამდა კითხვებს, როგორიცაა: „ასეთი ძალა ძლიერი სისხლის ხაზიდან უნდა მოდიოდეს?...“

- ჯობია შეხედო, იქ მივედით, სადაც გვინდოდა.

ღია ოთახის სიღრმეში იყო საკურთხეველი, რომელზეც საშიში კვერთხი იდგა.

- ეს მართლა... კვერთხია?..

ჯადოსნური თვალებით ერთი შეხედვითაც კი შეიმღებოდა იმის გაგება, რომ ეს კვერთხი უბრალოდ კოლოსალურ მაგიურ ძალას შეიცავდა. ეს არ არის ზეპესის მოსაწყენი დემონური სიმკვეთრე, არამედ მითიური ეპოქის ნამდვილი პროდუქტი.

- ახლა ჩვენ გარანტირებული გვაქვს მაქსიმალური ქულა დუნდონის გამოცდაზე.

მე კიდევ ვიფიქრე, რომ ვიღაცამ აქედან წაიყვანა, მაგრამ ის ფაქტი, რომ ის ისევ აქ არის, არ მსიამოვნებს.

- მომისმინე... შემიძლია შევეხო?..

რასაც არ უნდა აბარებდეთ დუნდულის გამოცდაზე, გუნდის ლიდერის საკუთრება ხდება. თუმცა, იშვიათად გეძლევათ შესაძლებლობა ნახოთ ამ ტიპის მითიური ეპოქის ჯადოსნური არტეფაქტი.

ბუნებრივია, რომ საშას მსგავსი ჯადოსნური თვალების მფლობელის მხრიდან მის მიმართ ინტერესი იჩენს.

- კი, გთხოვ.

- გმადლობთ.

საშა სიხარულით მივარდა საკურთხეველისკენ და ფრთხილად აიღო კვერთხი.

მან ყურადღებით დააკვირდა, თითქოს მოჯადოებული იყო, ჯადოსნური არტეფაქტის საიდუმლოებებს, რომელიც აქამდე არასდროს ენახა.

ჰმ. ახლა დროა. სანამ ის ცოტა ხნით მოხიბლულია პერსონალით.

„მიშა, მოდი აქ“, - დავუძახე მას.

რის შემდეგაც ის საკურთხეველის გვერდით დამონტაჟებულ კარს მიუახლოვდა.

— ... რა არის ეს?..

- ხაზინა.

ოთახში შევედით. ერთი შეხედვით, ის ცარიელი იყო, მაგრამ როგორც კი ვთქვი: „გამოაჩინე თავი!“, ჯადოსნური ფარდა გაქრა და ერთმანეთის მიყოლებით ჯადოსნური არტეფაქტები გამოჩნდა: დემონური ხმლები, ჯადოქრის ჯავშანი და სხვა. ყველაფერი, რაც მითიურ ეპოქაში მქონდა შეგროვებული.

მათ შორის იყო: „მთვარის ქსოვილის კაბა“, ნაქსოვი მთვარის შუქისა და იშვიათი ჯადოსნური ძაფების ნარევისგან, რომელიც მიღებული იყო დრაკონისგან, რომელსაც ჯადოსნური ძაფების დრაკონი ერქვა; „ოქროს ლომის სამოსელი“, ნაქსოვი მსოფლიოში ულამაზესი ოქროს ლომის - სირიუსის - ოქროს ფაფარისგან და მრავალი სხვა. აქ მრავალი სხვადასხვა ბრწყინვალე სამოსი იყო თავმოყრილი.

- საშასტვის შესაფერისი რამ შეარჩიე.

მიშამ ხაზინაში ტანსაცმლის ყურადღებით დათვალიერება დაიწყო.

და მე მშვენივრად მესმოდა, რომ ის არა კოსტიუმების გარეგნობას, არამედ მათ უფსკრულს უყურებდა.

მითიური ეპოქის ჯადოსნური არტეფაქტები ირჩევენ თავიანთ მფლობელს. სხვა ადამიანისთვის საჩუქრის არჩევა იმის ცოდნის გარეშე, თუ რა მოხდება მისი გამოყენებისას, სულაც არ არის ადვილი საქმე. მაშ, რას აირჩევს ის?

გარკვეული დროის შემდეგ მიშამ რაღაც მოიფიქრა.

- ეს არის ის.

მან აიღო „უკვდავი ჩიტის კუბო“, რომელიც ღვთაებრივი ფენიქსის ჩიტის ბუმბულისგან იყო ნაქსოვი. ამ ნივთთან საინტერესო ისტორიაა დაკავშირებული, რომელიც ამბობს, რომ „ვინც მას ატარებს, უკვდავი ალის მადლს მოიპოვებს, მაგრამ მეორეს მხრივ, მას შეუძლია ფერფლად დაგწვას, თუ უღირსად ჩაგათვლის“.

- რა თქმა უნდა, ლამაზად გამოიყურება, მაგრამ საკმაოდ რთულია მისი ტარება.

- კი.

მიხვდა ეს? თუმცა რაზე ვლაპარაკობ, მიშას მაინც შეეძლო თავისი ჯადოსნური თვალებით დაენახა. „უკვდავი ჩიტის კასოკი“ საშას ნამდვილად მოერგებოდა.

- მაშინ შეგიძლია მას მისცე.

მიშამ ფრთხილად ეჭირა ხელში „უკვდავი ჩიტის კუბო“ და კმაყოფილმა გაიღიმა. ამიტომ კარისკენ გაემართა, საშასთან აპირებდა მისვლას, მაგრამ გზად მისი მხერვა კვარცხლბეკზე დადებულ ბეჭედზე იყო მიპყრობილი.

ეს იყო „ყინულის ლოტოსის ფოთლის რგოლი“. მას ასე იმიტომ ეძახდნენ, რომ მის სიცივეს შეეძლო შვიდი ზღვა ყინულის ლოტოსის ფოთლებით სრულად აეფსო.

მე მჯერა, რომ მიშას მიერ ამ ბეჭდის დანახვა დამთხვევა არ არის. ჯადოსნური არტეფაქტი და მისი მფლობელი, რომლებიც კარგად ეწყობიან ერთმანეთს, ერთმანეთს იზიდავენ. ამ შემთხვევაში, „ყინულის ლოტოსის ფოთლის ბეჭედი“ მას ეძახდა.

- გინდა?

მიშამ ბეჭედს ცარიელი გამომეტყველებით შეხედა.

-ხვალ შენი დაბადების დღეც არის.

ეს რომ გაიგო, თავი გააქნია.

- ...კარგია...

მიშამ ხაზინა ისე დატოვა, თითქოს გაქცევას ცდილობდა.

- ჰმ.

შეიძლება მას იქ რაღაც გარემოებები ჰქონდეს, მაგრამ... თუმცა, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ მეტყვის, რა აწუხებს. ავიღე „ყინულის ლოტოსის ფოთლის ბეჭედი“ და მაშინვე დავეწიე მიშას, ხაზინიდან გამოსვლისას.

- აჰ! ანოს, მიშა, სად გაქრი? ძლივს მოვედი გონს და უკვე წასული იყავი. შენზე ვნერვიულობდი.

ხელში კვერთხი ეჭირა და საშა სწრაფად გაიქცა ჩვენკენ.

- კარგი, ბოდიში. მარტოსული იყავი?

— გეუბნები, შენზე ვნერვიულობდი!

რატომ უნდა გრცხვენოდეს? შეგეძლო უბრალოდ გეთქვა, რომ მარტოსული იყავი.

- შეწყვიტე ასეთი სახეების კეთება. მეჩვენება, თითქოს ზემოდან მიყურებ.

- რაზე ლაპარაკობ? ჩემს ლექსიკონში არ არსებობს სიტყვა: „ქვემოდან შეხედე“.

- იყავით ისეთი კეთილი, რომ ეს სარკეში ჩახედვისას თქვით.

არ მესმის, რაზე ლაპარაკობს.

- სხვათა შორის, აქ სხვა არაფერი გვაქვს გასაკეთებელი, არა?

საშა შებრუნდა და საკურთხევისკენ გაიხედა.

რაც შეეხება ღუნდულის გამოცდას, ჩვენ მხოლოდ უკან დაბრუნება დაგვრჩენია, მაგრამ მანამდე კიდევ ერთი რამ არის დასასრულებელი.

„გინდა, რომ მას მისცე?“ ვკითხე მიშას, რომელიც ჩემს ზურგს უკან იმალებოდა.

- ...ახლა? ..

- ან გინდა, რომ მუდმივად დამალო?

ცოტა ფიქრის შემდეგ, მიშამ კანკალით გააქნია თავი და ჩემი ზურგიდან გამოვიდა.

- საშა.

ის შემობრუნდა.

შემდეგ კი გაუკვირდა, როდესაც მიშას ხელში „უკვდავი ჩიტის კუბო“ დაინახა.

- ჰეი, რა მოხდა, მიშა?

— ...ეს ვიპოვე...

- აჟ?

მიშამ თავი დაუქნია.

- ეს შენთვისაა.

- ჰმ...მ... მე? მაგრამ დარწმუნებული ხარ? ბოლოს და ბოლოს, ეს... წარმოუდგენელი ჯადოსნური არტეფაქტია...

როგორც ჩანს, მან შენიშნა „უკვდავი ჩიტის კუბოში“ დამალული უზარმაზარი ჯადოსნური ძალა. საშა მას თავისი ჯადოსნური თვალებით უყურებდა.

- ხვალინდელი დაბადების დღისთვის.

როდესაც მიშამ ეს თქვა, საშამ ნაზად გაიღიმა. თვალების გარეთა კუთხეებში ცრემლები ოდნავ ჩამოუგორდა.

-შენთვის არაფერი მომიმზადებია.

— ...არაფერი მჭირდება...

საშამ ოდნავ გაიღიმა, თითქოს რაღაც აწუხებდა.

- გმადლობთ, მიშა. ძალიან კმაყოფილი ვარ. მთელი ცხოვრება მას დავაფასებ.

მიშამ ბედნიერად გაიღიმა.

- ...დიახ...

საშას თვალებში ჯადოსნური წრეები გამოჩნდა, რომლებიც „უკვდავი ჩიტის კუბოზე“ იყო მიპყრობილი.

ესენი იყო „განადგურების ჯადოსნური თვალები“. ახლა მათ გამოყენებას აზრი არ ჰქონდა, მაგრამ ალბათ თავისით გაჩნდნენ, რადგან ემოციებით იყო გადატვირთული.

მაგრამ ეს უცნაურია. განა სიხარულით არ უნდა აევსო, როგორც კი საუბარი მის დაბადების დღეზე გადავიდა?

რაც გაახსენდა, როდესაც „უკვდავი ჩიტის სამოსელს“ შეხედა, შემდეგ კი გრძნობებმა აიტაცა. კითხვა იყო, ზუსტად რა მოუვიდა თავში.

— შეიძლება ვცადო?

მიშამ თავი დაუქნია და „უკვდავი ჩიტის კუბო“ საშას გადასცა. მან ფორმის ღილაკზე ხელი დააჭირა და შემდეგ, როცა შემომხედა, რაცაც მიხვდა.

- ბოლოს და ბოლოს, ტანსაცმელს ვიცვლი...

- კარგი, გადავუხვევ.

- არა, ეს არ გამოდგება! შედი იმ ოთახში!

კარგი, კარგი, რა უბედურია. ვაიმე.

მე ისე მოვიქეცი, როგორც მან მთხოვა და ხაზინაში შევედი.

კარის დახურვას ვაპირებდი, რომ მოულოდნელად მიშა გამოჩნდა მის გვერდით.

-...ის სინამდვილეში ბედნიერია...

- მშვენიერია.

— ...ეს ყველაფერი შენი დამსახურებაა...

— შენ თვითონ აირჩიე.

მიშა შერცხვა.

— ...დღეს ჩემი ცხოვრების ყველაზე ბედნიერი დღეა...

- აჭარბებ.

მიშამ თავი გააქნია.

- გმადლობთ.

თავი დავუქნიე და კარი ფრთხილად მივხურე.

§ 21. საშას ნამდვილი განზრახვები

ხაზინის კედელს მიყრდნობილი, ღრუბლებში, არსაითში დავიწყე ყურება.

...მიუხედავად ამისა, ეს ჩემი თავისუფალი დრო იყო.

ასე ათი წუთი გავიდა. რამდენი დრო სჭირდება მას ტანსაცმლის გამოსაცვლელად?

- ...უცნაურია.

საშა გასაგებია, მაგრამ მიშა მიპასუხებდა, კარზე რომ დამეკაკუნებინა. ჩემს გარეშე ვერ წავიდოდნენ.

ან კიდევ?..

- მიშა, აქ ხარ? კარს ვაღებ.

პასუხი არ იყო, ამიტომ კარი გავაღე.

საკურთხევლისკენ გავიხედე. ის, რაც დავინახე, აშკარად განსხვავდებოდა იმისგან, რაც წასვლისას დავინახე.

წითელი...

საკურთხევლის წინ დაღვრილი სისხლის გუბე იდგა, რომელშიც, მუხლებზე დაჩოქილი და თავით დახრილი მიშა იჯდა. მკერდის მარჯვენა მხრიდან დანა გამოსდიოდა.

ის ცოცხალი ჩანდა, მაგრამ მის გარშემო სქელი ბარიერი იყო, რაც ხელს უშლიდა მის დაუყოვნებლივ განკურნებას.

- ოჰ? მტერის აყროლების გარეშე მოხვედი. მორჩილად აკეთებ იმას, რასაც გთხოვენ. - თქვა საშამ, შესასვლელთან ახლოს მდგომმა, საკურთხევლის მოპირდაპირე მხარეს.

იგი „უკვდავი ჩიტის კუბოში“ იყო გამოწყობილი და ხელში კვერთხი ეჭირა.

- ჰმ, ეს რა წარმოდგენაა, საშა?

რის შემდეგაც საშამ დამცინავად უპასუხა:

- უჰ, რა იდიოტი ხარ. როგორც კი ცოტა დავუახლოვდი, შენი მოტყუება ძალიან ადვილი გახდა. მართლა გეგონა, რომ ამ ნაჭრის თოჯინას დავმეგობრდებოდი? ეს ყველაფერი მხოლოდ შოუა დუნდულის გამოცდაში პირველი ადგილის მოსაპოვებლად.

წარმოდგენა, მაშინ? მიშასთან მშვიდობა, ამის გამო შენი სიხარული და დაბადების დღის საჩუქრის ცრემლები, ყველაფერი ტყუილი იყო?

- რა მარტივები ხართ კაცები. მხოლოდ ერთხელ უნდა აკოცოთ და ისინი სხვის მელოდიაზე იცეკვებენ. რა, გეგონა, შენნაირ ნაძირალას შევყვარებოდი?

- ცუდი მსახიობი არ ხარ, საშა.

ამის გაგონებაზე საშას თვალები აენთო, თითქოს გონება დაკარგა.

— ...რას გულისხმობ ამით?

— ერთადერთი, რაც ვერ შევამჩნიე, შენი საქციელი იყო.

- მართლა? შესანიშნავი შოუ იყო, არა?

- მაგრამ ლალატისთვის ეს ცოტა ზედმეტად რბილია. მიშას რომ მოეკლა, მისი სხეული სისხლიან ფარშად დაგექვა, რომ მისი გაცოცხლება გართულებულიყო, მისი ხორცის ყოველი ნაჭერი ქვებში ჩაგექედა და მთელ მსოფლიოში გაგეფანტა, რომ მათი პოვნა შეუძლებელი ყოფილიყო - ეს კარგი პირველი ნაბიჯი იქნებოდა. რატომ არ გააკეთე ეს?

საშამ წარბები შექმუხნა. აშკარა იყო, რომ მოულოდნელი იყო. და მაინც, ის სრულიად უგრძნობი არ იყო.

— რა აზრი აქვს ისეთი ხუმრობით ტრაზას, როგორიცაა „მკერდში დანა ჩაარტყეს“?

— ... გაჩუმდი. ჩემი მიზანი მხოლოდ დუნდულის გამოცდაში პირველი ადგილის დაკავება იყო.

და მაინც უცნაურია.

- რა აზრი აქვს კვერთხის ალებას, თუ ისევ ჩემს გუნდში ხარ?

ყოველივე ამის შემდეგ, მოპოვებულ ნივთებზე საკუთრების უფლება გუნდის ხელმძღვანელს რჩება.

მაგრამ საშამ გაიღიმა და ჯადოსნური წრე შექმნა.

- „ზექტს“ ვხევ.

ამ სიტყვების შემდეგ, მიშასა და საშას მიერ გაცვლილი „ზექტის“ ეფექტი გაქრა. მართლაც, ახლა ჩვენი შეთანხმება ჩემი გუნდის წევრობაზე ბათილია და მას ნებისმიერ დროს შეუძლია წასვლა.

მაგრამ მიშა არ დათანხმდა „ზექტის“ დარღვევას. „ზექტი“ მთავარი კანონია და მისი დარღვევა ორივე მხარის თანხმობის გარეშე არ შეიძლება. მისი მოქმედება ერთ-ერთი მათგანის გარდაცვალების შემდეგაც გაგრძელდება.

და არამგონია, საშას შეეძლოს ისეთი ძლიერი მაგიის გამოყენება, რომ ძალის გამოყენებით დაანგრის „ზექტა“.

ამ საკითხთან დაკავშირებით რამდენიმე მოსაზრება მაქვს. რომელი უფრო დამაჯერებელი იქნებოდა?

- გასაგებია. ძალიან ცნობისმოყვარე ვარ. - ჩემი შთაბეჭდილებების შესახებ ვუამბე.

საშას სახე, რომელიც ფიქრობდა, რომ უპირატესობას ფლობდა, კუთხეში მიგდებული ადამიანის სახეს დაემსგავსა.

- მართლა... ჭკუიდან გადახვედი, არა? თუ ამ გოგოს ასე დატოვებ, მოკვდება. ვერ ხვდები ჯერ? არ ხარ ისეთ სიტუაციაში, რომ ასე ამპარტავნულად მოიქცე.

- ჰმ, რა არის სინამდვილეში პრობლემური ასეთ გარემოებებში? რაც შემეხება მე, ეს არაფრით განსხვავდება ჩვეულებრივი მოსაწყენი გაკვეთილისგან სადილის შემდეგ, რომელიც ძილიანობას იწვევს.

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე საშას მზერა გაცილებით გაბრაზებული გახდა.

- თუმცა, დებს შორის ჩხუბისთვის ეს უკვე ძალიან ბევრია.

- გითხარი, რომ არ მახსოვს, ეს ნაჭრის თოჯინა დად მეგონა! - გაბრაზებულმა თქვა საშამ.

- გასაგებია? ის დაიბადა - რომ გამომეყენებინა. შემდეგ კი, როცა აღარ იყო საჭირო, დახეული ნაჭერივით გადავაგდე. საწყალი, საცოდავი ჯადოსნური თოჯინა. -

გაბრაზებულმა წარმოთქვა სიტყვები საშამ, თითქოს გმობდა. - ჰე-ჰე, ა-ჰა-ჰა-ჰა, ა-ჰა-ჰა-ჰა!

მართლა დამიჯერე, როცა პატიება გთხოვე? საინტერესოა, რამდენჯერ მოგატყუე? რა სულელი ხარ, თოჯინა. გეგონა, რომ შეგეძლო ჩემთან მეგობრობა? ოჰ, მაგრამ კარგი, ასეც იყოს. მეგონა, აღარ დამჭირდებოდი, მაგრამ ამ ნაძირალას მოტყუებაში დამეხმარე.

მისი მზერა ჩემზე კი არა, პირდაპირ მიშაზე იყო მიმართული.

- ჰეი, მიშა, ცოცხალი ხარ? ბოლოს ერთ რამეს გეტყვი: მძულდა, როგორ დარჩი კარგი გოგო, როგორ მენდობოდი მას შემდეგაც, რაც ამდენჯერ მოგატყუე, რომ კინალამ ცუდად გავხდი!

საშამ ეს სიტყვები ისე წარმოთქვა, თითქოს მათით გახვრეტას ცდილობდა, იმდენი გრძნობა იყო მათში. მაგრამ „განადგურების ჯადოსნური თვალეები“ მის გუგებში აღარ გამოჩენილა. იმ მომენტიდან ერთხელაც კი არ გამოჩენილა.

- მერე რა?

საშას ერთი ნაბიჯით მივუახლოვდი.

- სინამდვილეში რას გეგმავ?

საშამ გაბრაზებულმა შემომხედა, როგორც კი ამის შესახებ ვკითხე.

ამჯერად, მის თვალებში „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ უკვე გამოჩენილიყო.

- რა გჭირს? იმიტომ გაბრაზდი, რომ შენს შიგნით ვხედავ ყველაფერს?

საშა გაბრაზებული მიყურებდა, მაგრამ შემდეგ უცებ გაიღიმა.

- აა? მართლა გეგონა, რომ ჩემს „განადგურების ჯადოსნურ თვალებს“ ვერ ვაკონტროლებდი?

ამის თქმის შემდეგ, მან მშვიდად დახუჭა თვალები.

და მას შემდეგ, რაც მან ნელ-ნელა გაახილა ისინი, მის გულებში აღარ იყო „განადგურების ჯადოსნური თვალები“.

- კარგი, ხედავ? ასეთი კონტროლი ჩემთვის ადვილია.

საშას ისეთი სახე ჰქონდა, თითქოს სულიდან ტვირთი მოეხსნა, მაგრამ რა იყო სინამდვილეში?

- გინდა თქვა, რომ ვცდებოდი? გასაგებია. კარგი მაშინ...

კიდევ ერთი ნაბიჯი გადავდგი წინ.

- სინამდვილეში რას გეგმავ?

საშამ ტუჩები ძლიერად იკბინა.

მას ეშინია, რომ მასთან ვუახლოვდები, ან...

- შენც ზუსტად იმ თოჯინასავით ხარ. ზეპესისა და ლიორგის ამბავი გავიგე. ძმები და დები ერთმანეთს უნდა შეეგუონ, ამბობ? შენს ზედმეტ პრეტენზიებსაც ხომ უნდა ჰქონდეს საზღვარი. ყველა შენსავით მშვიდობისმოყვარე, უდარდელი და ცხოვრების უცოდინარი არ არის!

არ ვიცი, რა არის ცხოვრება? იქნებ მხოლოდ ამ ეპოქაში. მაგრამ მან თქვა: „მშვიდობისმოყვარე“?

— ის, რომ ცოტა ძლიერი ხარ და არაფერი იცი, არ ნიშნავს, რომ გაქვს უფლება ჩაერიო, გააკეთო ის, რაც გინდა და კარგი ადამიანივით მოგეჩვენოს.

- არავითარ შემთხვევაში, - მაშინვე ვუპასუხე საშას ყვირილს. - როცა რამის თქმა მომინდება, ვიტყვი. როცა კითხვა მომინდება, ვიკითხავ. ვერავინ მეტყვის, რა ვქნა.

რა თქმა უნდა, ჩემი გაგებით, თავაზიანობა მინდოდა, მაგრამ ამ სიტყვებზე უარის თქმის მიზეზი არ მაქვს.

- საშა. არ გეგონა, რომ დაუსჯელად გადაიტანდი თავს მას შემდეგ, რაც გაზედე ხელის აღმართვა ჩემს ხელქვეითსა და მეგობარზე, არა?

პირდაპირ საშასთან წავედი.

მან კვერთხი უფრო მაგრად მოუჭირა, თითქოს მის გამოსაყენებლად ემზადებოდა.

-დარწმუნებული ხარ? თუ ოდნავ მაინც მატკენ, ეს გოგო მოკვდება.

დამაკავშირებელი მაგია „მარხვა“¹, არა?

თუ საშა დაშავდება, დამაკავშირებელი მაგია „დიდი მარხვა“ შეკუმშავს მიშას გარშემო არსებულ ჯადოსნურ ბარიერს და გაანადგურებს მას. დანა კიდევ უფრო ღრმად შეაღწევს და ამგვარად, ის მოკვდება.

მაშინაც კი, თუ ის მოკვდებოდა, მხოლოდ „ინგალის“ გამოყენება დამჭირდებოდა, მაგრამ მას არ სმენია გამოცდების დროს მომხდარის შესახებ და ამ ეპოქაში მკვდრები არ ბრუნდებიან. და მაშინაც კი, თუ მას აღდგომის მაგიის არსებობის შესახებ სმენოდა, ძნელად თუ დაიჯერებდა ამას ასე ადვილად. რომ აღარაფერი ვთქვათ იმაზე, რომ უბრალოდ ვერ შეძლებდა მასთან იმპროვიზაციას.

- პირველ რიგში, მასთან რაღაც უნდა გააკეთო. შენც კი, ჯადოსნური ბარიერის დასანგრევად და მიშას განკურნებისთვის მინიმუმ 10 წამი დაგჭირდება. ეს ჩემთვის საკმარისზე მეტი იქნება.

საშა შელოცვის „ფლესის“ დახმარებით აფრინდა. ის დაბლა გაფრინდა დუნდულოში და ამ ოთახიდან გაფრინდა...

მაგრამ გაცილებით ადრე მიწიდან წამოვხტი და საშას დავეწიე.

როდესაც მისი ხელი ჩავკიდე, იმდენად გაკვირვებული იყო, რომ თვალები თავიდან ამოუვარდა. ამავდროულად, პირობა შესრულდა, რამაც „დიდების მარხვის“ შელოცვა გააქტიურა.

მაგრამ მიშა უვნებელი დარჩა. ჯადოსნურ ბარიერსაც არაფერი დაშავებულა.

— ... როგორ?... ბოლოს და ბოლოს, „დიდება“ ნამდვილად მუშაობდა..

საშამ მიშას ჯადოსნური თვალებით შეხედა.

თუ უფსკრულს კარგად დააკვირდებით, მაშინვე დაინახავთ, რომ ეს ჯადოსნური ბარიერი, მკერდში ჩადებული დანა და სისხლი ჩემი ილუზიური მაგიის მიერ შექმნილი ყალბი ნივთებია.

და მიშას ჭრილობა დიდი ხნის წინ შეხორცებულიყო „ენტ“-ის სამკურნალო მაგიისგან.

თუ ჯადოსნური ბარიერი, რომელთანაც მარხვა უნდა ყოფილიყო დაკავშირებული, განადგურდებოდა, არაფერი მოხდებოდა, მაშინაც კი, თუ შელოცვა გააქტიურდებოდა.

— შელოცვა „რეინელი“²“... ეს არ შეიძლება იყოს... როდის...?

— იმ წამსვე, როცა ის დავინახე. კარგი ბიჭის იმიჯს ვერ წარმოვიდგენდი, შეყვარებულს სიკვდილის პირას რომ მივატოვებდი.

ამის შემდეგ გადავწყვიტე, რომ საშა რაღაცას აპირებდა და გარკვეული პერიოდის განმავლობაში რეინელის გამოყენებით მას კარტ-ბლანში მივეცი.

- ანუ, მე მას 0.1 წამში „რაღაც გავუკეთე“ და როგორ გამოიყენებთ თქვენთვის გამოყოფილ 9.9 წამს გაქცევისთვის?

ოდნავ ძალა მოვიკრიბე და ხელი უფრო მაგრად მოვუჭირე.

საშას სახე ტკივილისგან შექმუხნული ჰქონდა.

„...მოიცადე...“ გავიგე ხმა საკურთხევლიდან.

შევბრუნდი, საშას ხელს ისევ ვუჭერდი. მიშა წამოდგა მას შემდეგ, რაც „რეინელი“ გამოვრთე.

— ... აპატიე მას...

ჰმ, თუმცა კარგ რაღაცეებს ამბობ.

- კარგი, პატიება არ მაწყენინებს. დაე, ყველაფერი, რაც ჩაფიქრებული აქვს, დაუფარავად გაამხილოს. ასეთ სუსტ ღალატს იაფფასიანი ხრიკის გარდა სხვა ვერაფერი ეწოდოს.

მიშამ თავი გააქნია.

- არ არის კარგი საკუთარი ნების საწინააღმდეგოდ იძულება.

კარგი, კარგი. არასდროს მინახავს ასეთი დაჟინებული მზერით განცხადება გაეკეთებინა.

- ...გთხოვთ...

კარგი, ასეც იყოს.

ბრძანებებს არ ვუსმენ, მაგრამ თხოვნა სულ სხვა საკითხია. განსაკუთრებით მსიამოვნებს მეგობრების თხოვნებზე პასუხის გაცემა.

- მაღლობა გადაუხადე მიშას.

ხელი გავუშვი. საშა მაშინვე გაფრინდა, გაქცევას აპირებდა.

- მიშა, რა სულელი ხარ. გეგონა მაღლობას გადაგიხდიდი? როგორ ვწუხვარ შენ გამო. ბოლოს და ბოლოს, მთელი შენი ცხოვრება მხოლოდ იმისთვის არსებობს, რომ გამოვიყენო. ახლა კი ბოლო ამოსუნთქვამდე ინანე!

როგორც კი საშამ ეს თქვა, მან მაშინვე დაკარგა კონტროლი ფლესზე, იატაკზე შევარდა და ძლიერად დაეცა მასზე.

— ...მტკივა... რა მოხდა?..

- ოჰ, კი, ბოდიში. უბრალოდ ძალიან გაიტაცე, როცა შენი გაშვება გადავწყვიტე და შემთხვევით ჯადოსნური ძალის ველი დაარღვიე, რომ ფრენა ვერ შეგეძლო, - ეშმაკურად გავუღიმე დამცირებულ გოგონას. - დამარცხებული სახლში მიწაზე ხოხვით უნდა წავიდეს, როგორც დამარცხებულს უნდა. თორემ შეიძლება გადავიფიქრე.

— ...შეხედე, რა მნიშვნელოვნად გთვლი საკუთარ თავს... ამას შენთვის დავიმახსოვრებ...

- ჰე-ჰა-ჰა, - უნებურად ხმამაღლა გამეცინა. - ზუსტად ამის მოსმენა მინდოდა. შეგიძლია როცა გინდა, მაშინ გააკეთო.

გაბრაზებულმა შემომხედა, საშა მაინც შემოებრუნდა და არამყარი სიარულით უკან დაბრუნდა.

„საშა“, - დავუძახე მას. „შემიძლია ქვეშევრდომის ღალატი ვაპატიო. განსაკუთრებით ასეთი წვრილმანი ხუმრობა. თუ საკმარისად თავაზიანი იქნები, გაპატიებ“.

საშა აქედან ისე წავიდა, რომ ჩემთვის არც კი შემოუხედავს.

შენიშვნები

1. დაწერილია როგორც: „მდგომარეობა“.

2. ჩაწერილია, როგორც: „ილუზორული შენიღბვა“.

§ 22. მიშას საიდუმლო

- კარგი, მიშა.

საკურთხევლისკენ შევბრუნდი. მიშა უფრო მომიახლოვდა.

- ახლა ხომ მეტყვი?

ის მიყურებდა.

— ...საშას შესახებ?..

— ჩემს შესახებ.

ამ სიტყვების შემდეგ მიშა გაჩუმდა, ცარიელი გამომეტყველების შეუცვლელად.

— ...გინდა იცოდე?..

- მე შენი მეგობარი ვარ.

მიშამ თავი ოდნავ დახარა.

- არ გინდა გითხრა?

მიშამ თავი გააქნია.

— ადრე არ მინდოდა.

„ადრე“, მაშინ?

— და ახლა გადაიფიქრე?

მან თავი დაუქნია.

- შენ ჩემი მეგობარი ხარ. და ასევე კეთილიც.

- მართლა?

- ...დიახ...

მიშამ გულგრილად სავსე თვალებით შემომხედა.

„...ჩემს მეთხოუმეტე დაბადების დღეზე, ზუსტად შუალამისას, გავქრები...“ აღიარა მან გულგრილი ტონით.

- ამას რაიმე კავშირი აქვს იმასთან, რომ ჯადოსნურ თოჯინას გეძახიან?

განსაკუთრებით არ გამოიკვირდება, თუ ასეთი ფორმულა ჩამოყალიბდება.

- ჯადოსნური თოჯინა არასწორი სახელწოდებაა.

ანუ ეს ერთგვარი მეტაფორაა?

- მიშა ნეკრონი არ არსებობს.

ჰმ, გასაგებია. ანუ, ეს ასე ნიშნავს?

ახლა, ძირითადად, მესმის, რა არის ამ გართულებების არსი.

- ანუ, გამოდის, რომ თავდაპირველად საშა იყავით?

ამის გაგონებაზე მიშამ გაკვირვებულმა ორჯერ დაახამხამა თვალები.

— ...საიდან იცი?..

- ზექტთან დაკავშირებული კონტრაქტის დარღვევა მხოლოდ ორი მხარის ძალით შეუძლებელია. ამისთვის ჯადოსნური ძალის კოლოსალური განსხვავებაა საჭირო, მაგრამ შენ და საშას იგივე გაქვთ. მაგრამ ამის მიუხედავად, მან ზექტთან შეთანხმება ყოველგვარი კომპენსაციის გადახდის გარეშე დაარღვია.

ამ შემთხვევაში, მხოლოდ ერთი ვარიანტი მახსენდება.

— კონტრაქტი წყდება „ზექტის“ მომხმარებლების ორმხრივი თანხმობით. თუმცა, თუ თქვენ და საშა ერთი და იგივე ადამიანი ხართ, მაშინ ნებისმიერ თქვენგანს შეუძლია ამის გაკეთება. თქვენს მიერ ხელმოწერილი „ზექტის“ გატეხვა ძალიან მარტივია.

— ...და შენ ჭკვიანი ხარ...

ჩემთვის ეს კომპლიმენტი არ არის, თუმცა, ამ ეპოქაში არ არსებობენ ადამიანები, რომლებმაც იციან იმ მაგიის შესახებ, რომელიც ერთ ადამიანს ორად ყოფს.

- ეს არის „დიერგა“¹ ან მსგავსი შელოცვა. ის სხეულსა და ფუძეს ჰყოფს და თანდათანობით უბრუნებს მათ საწყის, სასურველ ფორმას.

მიშამ თავი დაუქნია.

„მე ხელოვნური პიროვნება ვარ, გამოყოფილი მაგიით, რომელიც თავიდანვე არ არსებობდა. ჩემს მეთხუთმეტე დაბადების დღეს უბრალოდ საშასთან დავბრუნდები. ამიტომ მეძახის ის ჯადოსნურ თოჯინას.“

ჯადოსნურ თოჯინას იმიტომ ეძახდნენ, რომ მისი ცხოვრება დროებითი იყო, არა? გასაკვირი არ არის, რომ გადაწყვიტეს მისთვის თეთრი ფორმა ჩაეცვათ, მიუხედავად იმისა, რომ მათ ერთნაირი მაგიური ძალა და წარმომავლობა აქვთ.

მათ წინასწარ იცოდნენ, რომ ის მალე გაქრებოდა.

— აივის ნეკრონმა გააკეთა ეს?

მიშა კვლავ გაოცდა.

როგორც ჩანს, ზუსტად მივაგენი.

- ... საიდან ხარ? ...

- „დიერგა“ სულაც არ არის მარტივი შელოცვა. ამ ეპოქაში ცოტას თუ შეუძლია მისი შესრულება. უფრო მეტიც, წარმატების ალბათობა დაბალია, თუ ის ემბრიონზე არ გამოიყენება. თქვენ აივის ნეკრონის შტოს წარმომადგენელი ხართ. ძნელად თუ გამოვიცნობ, თუ ჯერ მასზე არ ვიფიქრებ.

გარდა ამისა, მას თავისი მიზეზები აქვს.

- მან ალბათ „დიერგასთან“ ერთად შენზე ფიუჟენის მაგია გამოავლინა. ის მაგიურ ძალას მაგიურ ძალასთან აერთიანებს, მაგრამ მის ფორმულას აქვს ნაკლი შეზღუდული ფიუჟენის დროის სახით.

მიუხედავად იმისა, რომ შერწყმის მაგიის ფორმულა შევცვალე, მაინც ვერ შევძლებ ორი მაგიური ძალის სამუდამოდ გაერთიანებას.

„მაგრამ თუ თავდაპირველად მთლიან რამეს ორად გაყოფ, ეს სრულიად სხვა ამბავია. აივისს ჰქონდა იდეა, თუ როგორ გამოესწორებინა შერწყმის მაგიის ნაკლი - გამოეყენებინა ძალა, რათა ერთიანი არსება გამხდარიყო.“

არსების „დიერგას“ გამოყენებით ორად გაყოფით და შემდეგ შერწყმის მაგიით მაგიური ძალის გაზრდით, შესაძლებელია მიიღოთ მაგიური ძალა, რომელიც ათობით, თუ არა ასობითჯერ აღემატება თავდაპირველ არსებას. და რადგან ისინი თავდაპირველად ერთნი იყვნენ, შერწყმის მაგიის ნაკლოვანების გამო ისინი ორად არ გაიყოფა.

მაგრამ უფრო მნიშვნელოვანი ის არის, რომ როგორც არ უნდა შეხედოთ ამას, ამის გაკეთება დაუფიქრებლობის მწვერვალია. ფორმულის სირთულისა და თავად მაგიის გამოყენების გათვალისწინებით, საშასტვის რისკი უზრალოდ გადაჭარბებული იქნებოდა.

რადგან ასე თუ ისე, მისი სხეული მიიღებს მაგიურ ძალას, რომლის ატანასაც მას არ შეუძლია. ან მანამდე, შესაძლოა, მისი ცნობიერება დაზარალდეს.

თუმცა, მიუხედავად იმისა, რომ აივისი ლპება, ის მაინც პირადად ჩემ მიერ შექმნილი დემონია. ვფიქრობ, ამ საკითხშიც კი შემიძლია მისი დარწმუნება.

- მგონი, სხვა შესაძლებლობებიც არსებობს, არა?

მიშამ თავი დაუქნია. ეს ნიშნავს, რომ ჩემს ვარაუდში არ შევმცდარვარ.

- "დინო ჯიქსესი ²".

- ეს საშაზე გაკეთებული შელოცვაა?

მიშამ თავი დაუქნია.

ეს, სავარაუდოდ, შელოცვაა, რომელიც შეიქმნა „დიერგის“ და შერწყმული მაგიის ფორმულების გადახლართვით.

სავარაუდოდ, ის უფრო ძლიერი დემონის შესაქმნელად შეიქმნა. თავდაპირველად, სავარაუდოდ, სწორედ ამ მიზნით სწავლობდა მან შერწყმის მაგიას.

- ამიტომ თქვი, რომ შენს დაბადების დღეზე არ შევხვდებით?

მიშამ თავი ვერტიკალურად გააქნია.

- ...ვწუხვარ...

- რისთვის იხდი ბოდიშს?

— ...არაფრის თქმის გამო...

- გულთან ახლოს ნუ მიიტან. როცა რამის თქმა გინდა, მაშინ თქვი.

მიშამ დახედა და ტკბილად თქვა:

— მე ნორმალური ცხოვრება მინდოდა.

როდესაც კითხვით შევხედე, მან განაგრძო საუბარი:

- ჩემი ბედი დაბადების მომენტიდანვე იყო განსაზღვრული. გავქრებოდი და მხოლოდ საშა დარჩებოდა. მაგრამ არ მაწუხებდა. ჩემი სიცოცხლის ხანგრძლივობა 15 წელია.

ადამიანებსაც კი არ აქვთ ასეთი მოკლე სიცოცხლის ხანგრძლივობა.

და დემონების თვალსაზრისით, ასეთი ცხოვრება იმდენად ხანმოკლეა, რომ მისი შედარება მხოლოდ ერთ წამთან შეიძლება.

- ამიტომ მიწოდდა მხოლოდ მოგონებები. მაგრამ არცერთი დემონი არ მელაპარაკებოდა. იმიტომ, რომ მე ნეკრონის ნახევარი ვარ, რომელიც არ უნდა არსებობდეს. დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში ყველაფერი ისე იქნება, როგორც ადრე.

ჰმ, მართლაც, მიშას სხვა დემონებთან ურთიერთობა არასდროს მინახავს. ემილიასაც კი მასთან მხოლოდ მოვალეობის გამო ჰქონდა ურთიერთობა.

- მეც ასე მეგონა.

მიშას ძალით სავსე თვალები პირდაპირ მე მიყურებდა.

- შენ ჩემთან ურთიერთობა დაამყარე. შენ ჩემი მეგობარი გახდი. შენს სახლში წამიყვანე და შენს მშობლებთან სასიამოვნო საუბრის საშუალება მომეცა.

მიშამ გაიღიმა.

ისინი პატარა, უმნიშვნელო მოგონებებად ჩანდნენ, მაგრამ ის მათ საგანძურად ინახავდა.

— ჩემს ცხოვრებაში სასწაული მოხდა.

იმის გათვალისწინებით, რომ გოგონა სასწაულს უწოდებს, რომ მე ის ახირების გამო მოვიწვიე, ძნელი წარმოსადგენია, რა გადაიტანა მან წარსულში.

ეს ეპოქა უდავოდ მშვიდობიანია. მაგრამ მიუხედავად ამისა, ის ტრაგედიების გარეშე არ არის.

„ანოს“, - დამიძახა მან. „მადლობა, რომ სახელით მომმართე. ძალიან მიხარია“.

ნახად დავადე მიშას თავზე ხელი, რომელიც რაღაც სისულელეს ამბობდა და უნდოდა ხვალინდელი დღის დადგომამდე ეთქვა.

— რამე პრობლემაა?

- დარწმუნებული ხარ, რომ ეს შენთვის მისაღებია?

მიშამ თავი დაუქნია.

- არაფრის მეშინია.

მან იგივე თქვა ჩვენს პირველ შეხვედრაზეც.

- იმიტომ, რომ თავიდანვე არსად ვიყავი.

ოჰ, რა პრობლემური ხარ.

- ახლა აქ ხარ. პირველი ადამიანი, ვინც მეგობრად აღიარა. მართლა გეგონა, რომ ჩემს მეგობარს სიკვდილისთვის მივატოვებდი?

ერთი წამით მიშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა.

— ...შენც კი ვერ მიშველის, ანოს... მე თავიდანვე არ ვარსებობდი. უბრალოდ, ჩემს პირვანდელ მდგომარეობას დავუბრუნდები. არ მოვკვდები, უბრალოდ გავქრები. შენ ვერ შეძლებ ჩემს გაცოცხლებას.

„ინგალი“ აღადგენს სიკვდილის შემდეგ დარჩენილი სულის გამოყენებით ან, თუ უფრო ღრმად ჩაუხედავთ, უფსკრულში, საფუძველში, რომელიც ჯადოსნური ძალის წყაროა.

მაგრამ მიშას საფუძველი საშას საფუძველია. მიშას გაქრობის შემდეგაც კი, თუ „ინგალს“ გამოვიყენებ, მისი საფუძველი, აღდგომის წყარო, უბრალოდ არსად იარსებებს.

— ფუძე და სხეული მუდმივად განცალკევებულ მდგომარეობაში ვერ იქნებიან.

თავდაპირველად ერთიანი არსება, რომელიც მაგიით ორ ნაწილად იყოფა. გაყოფის ზღვარი 15 წელია. ამ დროის შემდეგ, ბაზა და სხეული ვეღარ შეძლებენ სიცოცხლეს და დაუბრუნდებიან თავდაპირველ მდგომარეობას.

პირველ რიგში, მიშასა და საშას განცალკევებული მდგომარეობა თავისთავად არაბუნებრივია.

მაგიას შეუძლია დროებით შექმნას ასეთი არაბუნებრივობა და, უფრო მეტიც, დააბრუნოს ისინი მათ წინა მდგომარეობაშიც კი.

მაგრამ მას არ შეუძლია მათი მხარდაჭერის გაგრძელება. თუ შეძლებდა, ეს სადღაც აუცილებლად გამოიწვევდა დამახინჯებებს.

- გმადლობთ.

- რისთვის მიხდი მადლობას?

- კეთილი ყოფნისთვის.

არ ვიცი.

- სიკეთე კარგი სიტყვაა. მაგრამ ის არ გიშველის.

მიშამ თავი გააქნია.

- უკვე გადავრჩი. ასე რომ, ყველაფერი კარგადაა.

მაშ, რა არის აქ „კარგი“?

სანამ ამაზე ვფიქრობდი, მიშა ფეხის წვერებზე წამოდგა და თავზე მომეფერა.

- კარგი, კარგი.

მან ისეთი რამ გააკეთა, რაც მე ვერ გავიგე.

- და ეს რისთვის იყო?

- სევდიანი სახე გქონდა.

- მოწყენილი? მე?

მან ჩემს კითხვაზე პასუხის გაცემისას თავი დაუქნია, თუმცა მიშა თავად უნდა იყოს დამწუხრებული.

- ხომ არ ნანობ, რომ დამეგობრდი?

- რატომ მეკითხები ამას?

ის ერთი წამით გაჩუმდა, შემდეგ კი თქვა:

— ...მიშა ნეკრონი არ არსებობს...

მან უბრალოდ თქვა, სრულიად გულგრილი ტონით და სახეზე ცარიელი გამომეტყველებით, რომ უფრო მეტად ღელავდა იმაზე, რომ მე დამეგობრდებოდი მეგობართან, რომელიც მალე გაქრებოდა, ვიდრე საკუთარ გაქრობაზე.

სულელო. რა სულელი ხარ.

ხელები მის გამხდარ სხეულზე დავადე და მაგრად ჩავეხუტე.

— ...ანოს?..

— მხოლოდ ორი რამ არ ვიცი.

მიშას ძალიან, ძალიან მაგრად ჩავეხუტე.

თითქოს მას ვადანაშაულებდი: „შენ აქ ნამდვილად არსებობ“.

— ...რა?..

— სინანული და შეუძლებლობა.

მიშა, ჩემს მკლავებში გამომწყვდეული, ცივი თვალებით მიყურებდა.

- უკვე გითხარი: მე ვარ წინაპარი დემონთა მბრძანებელი. და შენს სურვილს შევასრულებ.

მიშამ, ცარიელი გამომეტყველების შეუცვლელად, ამაზე დაფიქრდა. როგორც ჩანს, შერცხვა.

-მინდა მასთან მშვიდობა დავამყარო.

ალბათ საშაზე ლაპარაკობდა.

- ეს ჩემი სურვილია.

მაშ, ეს არის ის, რასაც შენს უკანასკნელ წუთებში ისურვებდი? თუმცა, მას ალბათ არ სჯერა, რომ მე ვარ წინაპარი.

ის ღელავდა, რომ ჩემი სიტყვები ტყუილში არ ჩამთვლიდა და არ ვინანებებდა.

— ...ძნელია?..

- ნუ ღელავ. გითხარი, რომ არ ვიცი, რა არის „შეუძლებლობა“.

მიშა ჩემი მკლავებიდან გავუშვი.

და ის წავიდა დიდი კარების მიმართულებით, რომლებიც საკურთხეველთან ერთად ოთახში შედიოდა.

- სად მიდიხარ?

- საშას. როგორც ჩანს, შენ გინდოდა შერიგება?

გავუღიმე და მიშას სახეზე მსუბუქი სიხარულით სავსე ღიმილი გადაეფინა.

- ...დიახ...

- მიშა, რაღაც დამპირდი.

მან შემომხედა.

- იცხოვრე ბოლო წუთებამდე ისე, თითქოს ხვალინდელი დღე გქონდეს.

მიშა გაჩუმდა.

— ნორმალური ცხოვრება გინდოდა, არა?

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე, თავი დაუქნია და თქვა:

- კარგი.

- კარგი, მაშინ ვიჩქაროთ და საშას დავეწიოთ.

უკან დავბრუნდით და იმავე გზით დავბრუნდით.

გულგრილად იყურებოდა წინ, მიშა სწრაფი ნაბიჯებით წინ წავიდა.

მან თქვა: „მე არაფრის მეშინია“.

„იმიტომ, რომ მე არ ვარსებობ.“

მაგრამ ეს ნამდვილად ასეა?

შესაძლოა, უკვე შეეგუე ამას და ეს მოცემულობად მიიღო.

მაგრამ თავად ნახავთ.

...რომ მე ანოს ვოლდიგოდი ვარ.

შენიშვნები

1. დაწერილია როგორც: „სულის ნახევრებად გაყოფა“.
2. ჩაწერილია, როგორც: „გამოყოფა, შერწყმა და რეინკარნაცია“.

§ 23. მეორე ფსონი

მე და მიშა კიბეებზე ავედით და ღუნდულის ზედა სართულებისკენ გავემართეთ.

„მოვიკითხოთ?“ იკითხა მიშამ.

მიუხედავად იმისა, რომ საშამ „ფლესის“ შელოცვა გამორთო, თუ იგივე სიჩქარით წავალთ, მას ნამდვილად ვერასდროს დავეწევით. და ალბათ სირბილი დაიწყო.

- ნუ ღელავ.

ფეხი ოდნავ ავწიე და სადესანტო იატაკზე დავაბაკუნე.

ღუნდულო ძლიერად შეირყა. მიწისძვრის შედეგად გამოწვეული ბიძგები იმდენად ძლიერი იყო, რომ ფეხზე დგომაც კი გაჭირდა.

- მოიცა.

- ...დიახ...

მიშამ ხელი ჩამკიდა და როგორღაც ფეხზე დარჩენა მოახერხა.

ღუნდულო დაახლოებით ერთი წუთის განმავლობაში ირყეოდა, შემდეგ კი რყევები შეწყდა.

- შეგიძლია გაუშვა.

მიშამ ფრთხილად გამიშვა ხელი.

- რა გააკეთე?

- რელიეფი ოდნავ შევცვალე და ჩიხი შევქმენი. ახლა კი, რაც არ უნდა მოხდეს, მას დავეწიოთ.

კიდევ უფრო შორს წავედით. კიბეებზე ასვლის შემდეგ, ჩვენს წინაშე კვლავ განათებული ოთახი გამოჩნდა. იგივე, ბუნებრივი ჯადოსნური წრით, რომელშიც პირველად ჩამოსვლისას აღმოვჩნდით.

საშამ იქ იყო.

სვეტივით გაიყინა, თითქოს დაიბნა. ალბათ იმიტომ, რომ აქ ადრე არსებული გასასვლელი გაქრა. ფეხის დარტყმის შემდეგ რელიეფი ძალიან შეიცვალა, ამიტომ გასასვლელი ჩიხში შევიდა.

- გამარჯობა, საშა.

მისი სახელის გაგონებაზე გაკვირვებულმა შეკრთა და შემობრუნდა.

მან კვერთხი ხელში აიღო და მზადყოფნაში დადგა.

— ესეც შენი დამსახურებაა?

ალბათ ოთახში არსებულ ჩიხზე საუბრობდა.

- რა, გეგონა, რომ მოღალატეს რაც უნდოდა, იმას გავაკეთებდი?

საშამ მუქარით შემომხედა. როგორც ჩანს, ვერ გაიგო, რა მქონდა დაგეგმილი და ფრთხილობდა ჩემ მიმართ.

- თუ კვერთხი გინდა, შეგიძლია მომკლა.

- რას ამბობ? უბრალოდ მინდა შენსა და მიშას შორის მშვიდობა დავამყარო.

საშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა, შემდეგ კი სახე სიბრაზისგან შეეჭმუხნა.

„იდიოტი ხარ? დაგავიწყდა, რა გავუკეთე?“ მკაცრად თქვა მან.

მაგრამ მიუხედავად ამისა, მიშამ მხოლოდ პირდაპირ საშას შეხედა.

- გაოცებული ვარ, რა სულელი ხარ, თოჯინა. და არაფრით უკეთესი არ ხარ, ანოს. მართლა ენდო ასეთ გოგოს სიტყვას? დარწმუნებული ხარ ამაში? როგორც ჩანს, ამ არარსებული გოგოსთვის ძალიან ცდილობ. მას სიცოცხლე არ აქვს, არანაირი საფუძველი. ის უბრალოდ ნაჭრებისგან დამზადებული თოჯინაა, რომელიც ხვალ გაქრება.

- ჰმ, ეს ადრეც მსმენია. რა იქნება შემდეგ?

როგორც ჩანს, ჩემს სიტყვებს არ ელოდა და მაშინვე ვერ უპასუხა.

- ...გასაგებია, ასე უთხარი. ისეთი ცოცხალი ხარ, თოჯინა რომ ხარ. გაქრობის გეშინია? - უკმაყოფილოდ თქვა საშამ.

- არა.

- რა, არა?

- წინასწარ იყო განსაზღვრული, რომ გაქვრებოდი. არაფერზე უნდა ინერვიულო. - გულგრილად თქვა მიშამ. - მაგრამ მანამდე მინდა შენთან შერიგება. სულ ესაა.

მან გაბრაზებულმა შეხედა მიშას.

- მინდა სიმართლე ვიცოდე.

- რაზე?

— ...საშა, შენ... გძულვარ?.. — იკითხა მიშამ უჩვეულოდ ყოყმანით და შიშით.

საშამ მის კითხვას არ უპასუხა.

ის ჩემსკენ შემობრუნდა და მითხრა:

- ჰეი, კიდეც ერთი ფსონი დავდოთ?

მისი ნათქვამიდან გამომდინარე, ცხოვრებამ მას არაფერი ასწავლა.

- მაშ, რა არის ფსონი?

- ახლა ჯადოსნურ წრეს დავხაზავ. თუ ამ შელოცვის გამოყენებას პირველივე შეხედვით შეძლებ, გაიმარჯვებ. თუ არა, მაშინ მე გამოვიყენებ.

სხვა ადამიანის მიერ შექმნილი ჯადოსნური წრის შელოცვის გამოყენება ძალიან რთული ამოცანაა. თუ არ იცით, რა არის შელოცვა, ერთი შეხედვით სრულად უნდა გაიგოთ მისი ფორმულა. ნორმალურ ვითარებაში, ის, ვინც მაგიურ წრეს ხატავს, აშკარად უპირატეს მდგომარეობაშია.

მაგრამ ეს იმ შემთხვევაში, თუ მისი მოწინააღმდეგე მე არ ვარ.

- დარწმუნებული ხარ? ამ გზით უპირატესობა მექნება. შეგიძლია შენთვის რაიმე სახის ჰანდიკაპი მოითხოვო.

- არაა პრობლემა. მაინც ვერ გამოგივა.

ჰმ, თავდაჯერებულია. საინტერესოა.

— რა ტარიფებია?

- შენ გაიმარჯვებ და მე ამ გოგოს კითხვას ვუპასუხებ.

- და თუ მოიგებ?

- შენ შეასრულებ ჩემს ბრძანებას და გამოიყენებ ერთ შელოცვას.

რალაც უცნაური პირობები.

- მაშ, რა სახის შელოცვაა ეს?

- ოჰ? ცნობისმოყვარეობის გამო გინდა იცოდე, თუ წაგების გეშინია?

ვაუ, ის ნამდვილი პროვოკატორია.

მან მოხოვა, გამომეყენებინა მხოლოდ „ერთი შელოცვა“, მის ბრძანებას უფრო ფართო გამოყენების პირობების დაწესების ნაცვლად, რომლებიც სრულად უნდა დამემორჩილებინა „ზექტის“ შებოჭვის ძალის გასაზრდელად.

თავდაპირველად, „ზექტის“ გატეხვა მხოლოდ ნახევარი ფასის გადახდით შეუძლებელი იყო და ეს აჩვენებდა, თუ რამდენად ფრთხილობდა ის ჩემს მაღალ მაგიურ ძალას. თუ პირობებს შევამცირებდი და გავამარტივებდი, „ზექტის“ შეკავშირების ძალა რამდენჯერმე გაძლიერდებოდა.

- არ მაინტერესებს. შენს გამოწვევას ვიღებ.

საშამ კმაყოფილებით გაიღიმა და „ზექტ“ გამოიყენა. პირობების დადასტურების შემდეგ, მე ხელი მოვაწერე.

- მაშ, როგორი ჯადოსნური წრე იქნება ეს?

- ახლავე დავხატავ.

საშა შებრუნდა და უკან დაბრუნდა. ის ოთახის ცენტრში გაჩერდა. მშვიდად დახუჭა თვალები, ორივე ხელში კვერთხი დაიჭირა და ვერტიკალურად დადგა.

მაგიური ძალის ნაწილაკები ამოიზარდა და გამოჩნდა ორიგინალური ფორმის მაგიური ძალის წრეები, რომლებიც მის ფეხქვეშ გაჩენილ ჯადოსნურ წრედ გადაიქცა. ეს წრეები თანდათან გაფართოებას იწყებდნენ და საბოლოოდ მთელ ოთახს ფარავდნენ.

ჯადოსნური წრე უბრალოდ შთამბეჭდავი იყო ზომით. როგორც ჩანს, თავად საშას ასეთი ძალა არ შეეძლო, მაგრამ კვერთხმა და „უკვდავი ჩიტის კუბო“ მის თავდაპირველ მაგიურ ძალას ზრდიდა და ამან მას ჯადოსნური წრის შექმნაში შეუწყო ხელი.

ჯადოსნური სიმბოლოები გამოჩნდა ჯადოსნური ძალის წრეებში და წრეები ერთმანეთის მიყოლებით დაიწყეს ფორმირება.

ათ წუთზე მეტი გავიდა. საშას ჯერ კიდევ არ დაესრულებინა ჯადოსნური წრის აგება, მაგრამ მეც კი არ ვიცოდი, რა სახის შელოცვა იყო ეს.

ამის ორი მიზეზი არსებობს.

პირველი ის არის, რომ ეს მაგია ჩემთვის უცხოა.

ეს შელოცვა მითიურ ეპოქაში არსებულ ნებისმიერ შელოცვას არ ჰგავდა. ეს იყო ახალი მაგია, რომელიც ამ 2000 წლის განმავლობაში შემუშავდა. ან, სამას თავდაჯერებულობის გათვალისწინებით, ეს მისივე შექმნილი იყო.

მეორე ის არის, რომ ჯადოსნური წრე ჯერ კიდევ არ იყო დასრულებული. მხოლოდ გარეგნულად, 10%-იც კი არა. ამჟამინდელ ვითარებაში, ამდენი ვარიანტის არსებობის პირობებში, ჩემთვისაც კი შეუძლებელია შესაძლო შელოცვების დიაპაზონის შევიწროება.

- რამდენ ხანს აპირებ აქეთ-იქით ხუმრობას?

- ნუ ღელავ, ხვალ შუალამემდე მოვასწრებ. სანამ ის გოგო გაქრება.

ჯადოსნური წრის შექმნის სისწრაფის გათვალისწინებით, ის შუალამემდე ცოტა ხნით ადრე დაასრულებს. გასაგებია. დიდი ალბათობით, მისი ტაქტიკა ჩემი დროის ფუჭად კარგვია. ფიქრობს, რომ თუ ამ შელოცვის გამოყენებას მიშას გაუჩინარებამდე ცოტა ხნით ადრე ვცდი, შეიძლება ვიჩქარო და შეცდომა დავუშვა. ან სხვა რამ აქვს მხედველობაში.

- აა? რა, ნერვიულობ?

- შენ გამომიწვიე, ამიტომ ყველაფერს გავაკეთებ. რა ხრიკებსაც არ უნდა მიმართო, იცოდე, რომ ეს აზრი არ აქვს.

- რა თავმომწონე ხარ. მისმინე, ამჯერად მე გავიმარჯვებ.

საიდან მოდის ეს თავდაჯერებულობა? ბოლოს და ბოლოს, გუნდებს შორის გამოცდა-შეჯიბრზე ნათლად ვაჩვენე ჩვენი ძლიერი მხარეების განსხვავება. არ შეიძლება, რომ საშამ არ იცოდეს ჩემი ძლიერი მხარეების შესახებ.

- საინტერესოა. შენი უგუნური გამბედაობის პატივისცემის ნიშნად, სანამ ჯადოსნურ წრეს არ დაასრულებ, არ გიყურებ.

ზუსტად იქ ჩამოვჯექი, სადაც ვიდექი და ჯადოსნური თვალეხი დავხუჭე.

და დროის გასაგებად, გამოვიყენე შელოცვა „1- მღე“.

საშა ჯადოსნური წრის შექმნაზე იყო კონცენტრირებული. ეს დიდი საქმეა. თუ ერთხელ მაინც დაუშვებს შეცდომას, დროულად ვერ გამოასწორებს. მისი სიამაყე კი უბრალოდ არ დაუშვებს ამას.

საშამ განაგრძო ჯადოსნური წრის ხატვა, „შეცდომები არ დაუშვა“. მას კარგი კონცენტრაცია აქვს.

მალე მზე ჩავიდა და ამ ოთახში მთვარის შუქი დაიწყო.

მიშამ ყურადღებით შეხედა უფროს დას.

იმდენად, თითქოს ცდილობდა მეხსიერებაში ჩაებეჭდა ის სცენა, სადაც
სასოწარკვეთილად ქმნიდა ჯადოსნურ წრეს. თვალის დახამხამებაც კი ენანებოდა.

ამის შემდეგ დრო საათობრივად მოძრაობდა და „ტილ“-მა „23:45“ მაჩვენა.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „ჯადოსნური ძალის საათი“.

§ 24. ტყუილი

„ანოს“, თქვა საშამ.

საბოლოოდ დაამთავრე?

ნელა წამოვდექი და ჩემი ჯადოსნური თვალებით ოთახში დახატულ ჯადოსნურ წრეს გავხედე. მხოლოდ ის არ იყო დასრულებული.

- არ გინდა მითხრა, რომ დროულად ვერ მიხვედი?

- არაფერი მსგავსი, დამთავრდა.

საშამ ხელი წინ დაადო.

გაშვებულმა მაგიამ ოთახში შემოსული მთვარის შუქი გაშალა და მყისიერად შეავსო ჯადოსნური წრის დაკარგული ნაწილები.

დასრულებული სახით, ეს იყო უზარმაზარი ბუნებრივი ჯადოსნური წრე, რომელიც მთელ ოთახს ავსებდა. მაშინვე გამოვიყენე ჩემი ჯადოსნური თვალები და მისი ჯადოსნური ფორმულის ანალიზი დავიწყე.

იმ ეპოქის ჯადოქარს მთელი დღე დასჭირდებოდა რთული მაგიური სიმბოლოების ზუსტად გასაშიფრად, რომელთაგან ათიათასობით იყო აქ დაწერილი. მე შევძელი მათი გაშიფვრა დანახვისთანავე. ამ შელოცვის გამოყენებაში არაფერი იყო რთული.

მაგრამ...

- ჰე-ჰე-ჰე-ჰე, ა-ჰა-ჰა-ჰა-ჰა. მესმის, ახლა ყველაფერი ნათელია ჩემთვის, საშამ. თავიდანვე არ გქონდა ამ ფსონის მოგების განზრახვა.

ჩემი სიტყვების გაგონებაზე საშამ გაიღიმა.

- ვიცი, რისი გაკეთება შემიძლია. არ მაინტერესებს, ასეთ ფსონში წავაგებ თუ არა. მაგრამ საერთოდ არ მინდა ბედისწერის წინაშე წაგება.

მაშ, არ გინდა ბედისწერის წინაშე წააგო?

- როგორც ალბათ მიხვდით, ჩემი მიზანი იყო, რომ ეს შესანიშნავი შელოცვა გამომეყენებინა.

- კარგი გეგმაა. რომ გავიმარჯვო, ეს შელოცვა უნდა გამოვიყენო და თუ წავაგებ, შენ მიბრძანებ, რომ გავაკეთო.

სანამ „ზექტ“ აქტიურია, მე უნდა გამოვიყენო ეს ჯადოსნური წრე, რათა ასე თუ ისე მოვიქცე შელოცვის გამოსაყენებლად. საშა მიაღწევს თავის მიზანს, მიუხედავად იმისა, მოვიგებ თუ წავაგებ.

რა თქმა უნდა, ეს არ ნიშნავს, რომ ჩემი ძლიერი მხარეების მიუხედავად, ხარვეზები არ არსებობდა, მაგრამ... ეს უბრალოდ რაღაცნაირად პროზაულია.

- შენი ნება იყოს. პატივს ვცემ შენს სიბრძნესა და გამბედაობას და ჩემს თავს უფლებას მივცემ, გამარჯვება მოვიპოვო.

ხელი ჯადოსნური წრისკენ გავუწოდე.

საშას გრძელ ტალღასთან სინქრონიზებით, ჯადოსნური წრე დავიწყე.

— პირველად ვხედავ ასეთ მაგიას, რა არის ეს?

- "ზექსისი ¹". ეს შელოცვა თავად შევიმუშავე.

როგორც კი „ზექსისის“ ფორმულა გავიგე, მივხვდი, რომ მისი მაგიური ეფექტი მაგიური ძალის ტალღის სიგრძეს სხვა ადამიანის ტალღის სიგრძესთან სინქრონიზაციას გულისხმობს. ის არ ცვლის ზედაპირულ ტალღის სიგრძეებს, როგორც ეს ახლახან გამოვიყენე შელოცვაში, არამედ იმ ტალღის სიგრძეებს, რომლებიც მისი არსიდან მოდის და მათ სხვა ადამიანის ტალღის სიგრძეებად ცვლის.

შესრულების სირთულის თვალსაზრისით, ამ შელოცვას შეუძლია კონკურენცია გაუწიოს „ჯიო გრაზეს“. მართალია, მან ძლივს შეძლო ამ ფორმულის შექმნა, მაგრამ მე მჯერა, რომ ამ შელოცვის გამოყენება უკვე აღემატება მის ძალებს. სწორედ ამიტომ უნდოდა მას, რომ ეს შელოცვა გამომეყენებინა.

„ზექსისის“ სამიზნე თავად საშაა და ის მიშასთან სინქრონიზდება.

- ნუ მოგერიდება და სათანადოდ გამომიჩინე შენი მონდომება.

მე გავუშვი ზექსი.

ლურჯი ნაწილაკები ციცინათელებივით დაფრინავდნენ და საშას სხეული, რომელიც ჯადოსნური წრის ცენტრში მდებარეობდა, ნათებას იწყებდა. სინათლე უფრო და უფრო კაშკაშა ხდებოდა და მას შემდეგ, რაც მთელი ოთახი ლურჯად შეღებეს, ყველაფერი, რაც თვალწინ იყო, უეცრად პირვანდელ ფერს დაუბრუნდა.

— ...დაასრულე?..

- კი. ფსონი მოვიგე. გესმის, რას ნიშნავს ეს?

საშამ თავი დაუქნია.

- რომ არ მოგატყუოთ, „ლიკნოს ²“-ს ვიყენებ.

„ლიკნოსი“ მისი მოქმედების არეალში მყოფთა აზრებს გადასცემს მოთამაშისთვის. მისგან თავის დაცვა შესაძლებელია ანტიმაგიური ხერხით, მაგრამ იმის გათვალისწინებით, რომ მე ის გამოვიყენე, ეს პრაქტიკულად შეუძლებელია.

- არ მაწუხებს.

მიშას შევხედე და მანაც თავი დამიქნია, თითქოს იმის სათქმელად, რომ არ ადარდებდა.

„ლიკნოსი“ გავააქტიურე.

- მიშა.

ნეკრონის დები ერთმანეთის პირისპირ იდგნენ ფართო ოთახის ცენტრში.

რომანტიკულად განათებული მთვარის შუქით.

- 10 წუთზე მეტხანს გაქრები.

მიშამ თავი დაუქნია.

- და როგორ გრძნობ თავს?

„არაფრის მეშინია“, უპასუხა მიშამ, როგორც ყოველთვის, გულგრილად.

- ვხედავ.

საშამ პირდაპირ დას შეხედა.

- გინდა სიმართლე გაიგო, არა?

- ...დიახ...

- კარგი. ეს ბოლოჯერაა. ამიტომ გიპასუხებ.

საშამ ღრმად ჩაისუნთქა და ამოისუნთქა.

თუ თქვენს ცნობიერებას ლიკნოსზე გაამახვილებთ, ამ შელოცვის გავლით მისი ფიქრების მოსმენას შეძლებთ.

ეს ბოლო შემთხვევაა ...

თავიდანვე არ არსებობდი .

და მე უბრალოდ დავუბრუნდები ჩემს საწყის მდგომარეობას .

არაფერია უფრო საზიზღარი თვალისთვის, ვიდრე ის ფაქტი, რომ შენს გვერდით ყოველთვის არის ნახევარი, რომელიც შენნაირია .

რა უფრო ადვილი იქნებოდა, ასე რომ მეფიქრა .

როდესაც ბავშვი ვიყავი და როდესაც ჯერ კიდევ საერთოდ ვერ ვაკონტროლებდი „განადგურების ჯადოსნურ თვალებს“ ...

მხოლოდ შენ იყავი ჩემს გვერდით .

მხოლოდ შენ შეგეძლო თვალებში ჩახედვა და ღიმილი .

მადლობა, რომ ვარჯიშში მეხმარები, ჩემი მზერა აღარავის აწუხებს .

შევძელი გარეთ გამოსვლა და სხვა დემონებთან ერთად გაღიმება .

მაგრამ შენ არ არსებობდი, ამიტომ თითქმის მთელ დროს მარტო ატარებდი და მხოლოდ მსახური გყავდა იმ შემთხვევაში, თუ რამე დაგჭირდებოდა .

თხუთმეტი წელია საკმაოდ სახალისო ცხოვრებით ვცხოვრობ .

და ეს საკმარისია ჩემთვის. საკმარისად ვიცხოვრე .

დარჩენილ ცხოვრებას გაჩუქებ .

შენ თქვი, რომ ეს ბედისწერა იყო, მაგრამ მე არ ვაღიარე .

ჩვენი სული და სხეული შუაზეა გაყოფილი .

მე ორიგინალი ვარ, მაგრამ მეგონა, რომ ამის შეცვლის გზა არსებობდა და განუწყვეტლივ ვსწავლობდი მაგიას .

„დინო ჯიქსისი“ ჩვენს მაგიური ძალის ტალღის სიგრძით განასხვავებს ჩვენს შორის არსებულ განსხვავებას .

ამიტომ, თუ „ზექსისი“ გამოვიყენებ ჩემი ბაზის, მაგიური ძალის წყაროს, ზუსტად თქვენის იდენტურად გასაკეთებლად, შეუძლებელი იქნება იმის გარკვევა, თუ რომელი ჩვენგანია ორიგინალი .

მარტო ვერ შევძელი, მაგრამ ანოსის წყალობით დროულად მოვახერხე .

მეორე შელოცვა, „ დელტ ³ “, გავლენას ახდენს „ დინო ჯიქსებზე“ და ნამდვილ პიროვნებად გაქცევთ .

ყველაფერი აუცილებლად გამოვა .

დელტას გამოსაყენებლად, თქვენ უნდა შეასრულოთ ბოლო პირობა - თქვენ უნდა გააცნობიეროთ საკუთარი თავი .

უარი თქვი ჩემზე - საშა ნეკრონი .

ამ დღისთვის დიდი ხნის განმავლობაში ვემზადებოდი .

დიდი ხანი მოვანდომე ჩემს სიძულვილს, რომ მომეძალებინა .

მაგრამ არა უშავს. ყველაფერი მოგვარდება .

ასე რომ, მიუხედავად იმისა, რომ ეს ბოლო შემთხვევაა .

მაპატიე, მიშა, სიმართლეს არ გეტყვი .

მაშინაც კი, თუ ზექტისთვის კომპენსაციის გადახდას გადაწყვეტ, მე მაინც გავქრები .

- ჰეი, თოჯინა.

ჰეი, მიშა .

- მთელი ცხოვრება მძულდი, მთელი გულით.

მთელი ცხოვრება ძალიან მიყვარდი .

საშა კონტრაქტის წინააღმდეგ წავიდა.

და იმ მომენტში ზექტს დავხიე.

- სწორედ ამიტომ.

სწორედ ამიტომ.

-კარგი მგზავრობა გქონოდეთ.

ნახვამდის, მიშა. ჩემო საყვარელო პატარა დაიკო.

საშამ პატარა დას ჩაეხუტა.

და გაიღიმა ისე, რომ ვერ გაეგო ან შეემჩნია.

— – საკუთარ თავზე ვიცინი ?

— არ ვიცი, მაგრამ ამ მდგომარეობაში ჩემს სახესაც კი ვერ ვხედავ .

- თუ სიკვდილი მოგიწევს, მაშინ მე შევცვლი. ასეთ ბედს ნაწილებად დავამსხვრევ .

— ....„დელტი“...

მიშა, გაუფრთხილდი თავს. ნახვამდის .

როგორც კი საშამ შელოცვის სახელი დაიყვირა, ორივე კაშკაშა შუქმა მოიცვა.

ნათება თანდათან ქრებოდა და მათი სილუეტები, შუქმა შთანთქა, მხედველობის არეში გამოჩნდა.

კიდევ ათი წამი გავიდა და შუქი მთლიანად გაქრა.

და იქ, ისევ ფეხზე იდგნენ ორი ფიგურა.

ნახევრად გაოგნებული საშა გაკვირვებული გამომეტყველებით მიაშტერდა თავის პატარა დას.

- ... ასე როგორ...

ამდენი ხანი ვეძებდებოდი .

ჩემი გეგმა იდეალურად შევიმუშავე, ამიტომ დანამდვილებით ვიცოდი, რომ ერთ შეცდომასაც არ დავუშვებდი .

და ამ ყველაფრის მიუხედავად...

მისი გული ისეთი სავსე იყო.

„...რატომ?“ წუწუნებდა ის, მის ხმაში სასოწარკვეთილება იგრძნობოდა.

საშას ჯადოქრობამ არ გაამართლა.

და ძლივს იკავებდა ცრემლებს.

- ეს რა სახის შელოცვაა?

მიშას კითხვაზე საშამ მხოლოდ სევდიანი მზერით უპასუხა.

მშვიდად შეხედა ამ მდგომარეობაში მყოფ უფროს დას და თქვა მიშამ:

- შენ არ იცი ტყუილი, საშა.

მან ეს გულგრილი, მაგრამ მაინც ძალიან მოსიყვარულე ტონით თქვა.

- არ ვიცი, რატომ იტყუები.

მის თვალებში მხოლოდ ის დაუოკებელი სიყვარული იკითხებოდა, რასაც უფროსი დის მიმართ გრძნობდა.

- მაგრამ მე მიყვარს მოუხერხებელი საშა.

საშამ ცრემლები შეიკავა და ტუჩები მოიკვნიტა.

მაგრამ მან ვეღარ გაუძლო და წვეთები ლოყებზე ჩამოსდიოდა.

თუ მიშა მას არ უარყოფს, დელტას შელოცვა არ იმუშავებს. საშას გეგმა ნამდვილად იდეალური იყო.

მაგრამ მასში ერთი ნაკლი იყო.

მიშას უფროსი და იმაზე მეტად უყვარდა, ვიდრე ეგონა, საშას კი უმცროსი და იმდენად უყვარს, რომ ამას მსახიობობის ნიღაბს ვერ მაღავდა.

რა თქმა უნდა, სამწუხაროა ამაზე საუბარი, მაგრამ საშას მიშას დახმარების სურვილმა ეს გეგმა მის კოლაფსამდე მიიყვანა.

- ...სულელი...

და ეს იყო ყველაფერი, რაც მან საკუთარი თავისგან გამოწურა.

— ...სულელი! მე... ისე... ისე... სასტიკად მოგექცეი!.. — წუწუნებდა საშა. — საზიზღრობები გითხარი... გული გატკინე... რატომ?... რატომ?..

თითქოს სასოწარკვეთილმა დაამსხვრია, საშა მუხლებზე დაეცა და სახე უმცროსი დის მკერდში ჩარგო.

- გევედრები... მძულხარ, მიშა. უარყავი... - ევედრებოდა საშა, ტირილით. - თორემ ვერ გიშველებ. შენს ადგილას გაქრობა არ მაწუხებს.

მიშამ ფრთხილად შეეხო უფროს დას თავზე და ნაზად მოეფერა.

- კარგი, კარგი.

მიშამ საშას მხრებში ხელი მოკიდა და თქვა:

- ნუ ღელავ, თავიდანვე არ ვარსებობდი.

- რა ჯანდაბაა, რა განსხვავებაა! ბოლოს და ბოლოს, შენ აქ ხარ! და მინდა დაგიცვა! ბოლოს და ბოლოს, მე ძალიან მიყვარს და ვაფასებ ჩემს პატარა დას! მინდა ასეთი ბედი ნაწილებად დავმსხვრიო!!

საშამ მაგრად ჩაეხუტა მიშას.

— ...გევედრები... არ გაქრე... არ მიმატოვო...

მიშამ უხერხულად გაიღიმა.

- არ გავერები. უბრალოდ საშა გავხდები. ყოველთვის შენს გვერდით ვიქნები.

დრო თითქმის აღარ რჩება.

რამდენიმე წუთში მიშა შეწყვეტს საკუთარი თავის არსებობას.

კმაყოფილი ჩანდა, როცა ტირილმორეულ საშას ეფერებოდა.

— ჩვენ შევძელით მშვიდობის დამყარება.

მიშა ჩემსკენ შემობრუნდა.

- და ეს ყველაფერი შენი დამსახურებაა.

- ბედნიერი ხარ, არა?

მან თავი დაუქნია.

— სხვა სურვილებიც გაქვთ?

მიშამ თავი გააქნია.

— მეტი არაფერი მაქვს სინანულის.

და პირდაპირ შემომხედა და მითხრა:

„მეგონა, რომ ვედარასდროს შევძლებდით მშვიდობის დამყარებას, მაგრამ ჩემს ცხოვრებაში მეორე სასწაული მოხდა.“

- რაზე ლაპარაკობ?

თავისი გაკვირვებული მზერით, მიშას თითქოს კითხვის დასმა სურდა ჩემთვის.

და შემდეგ მე ვთქვი:

— ნამდვილი სასწაული ჯერ კიდევ წინ არის.

ხელი წინ დავიდე და შელოცვა „ბიჭები“ გავააქტიურე.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „ძირითადი ელემენტების სინქრონიზაცია“.
2. ჩაწერილია, როგორც: „ფსიქიკური არეალი“.
3. ჩაწერილია, როგორც: „მთავარის პოზიციის შეცვლა“.

§ 25. წინაპრის პასუხი

- როდემდე აპირებ ცრემლების ღვრას? ადექი, საშა.

ჩემი სიტყვები რომ გაიგო, ნელა შემომხედა თავისი წითელი, ცრემლებით შეშუპებული თვალებით.

— ჯერ ადრეა დანებება.

— ...შეგიძლია მიშას ნაცვლად მე გამქრალიყავი?

- სინამდვილეში, შემიძლია, მაგრამ ეს „დელტი“ იყო, არა? მხოლოდ მიშას უარის თქმის სიგნალი გჭირდებოდა, რადგან ჯერ საკმარისი გამოცდილება არ გაქვს. მე „ზექსისი“ კი არ დამჭირდებოდა.

„დელტი“ გავლენას ახდენს საშასა და მიშაზე გადატანილი „დინო ჯიქსეს“ ჯადოსნურ ფორმულაზე და მიშას ორიგინალურს ხდის. მიზეზი, რის გამოც აუცილებელია „ზექსისთან“ ორი ადამიანის სინქრონიზაცია და შედეგი მიშას ნებაზეა დამოკიდებული, არის ის, რომ საშას აკლია ჯადოსნური ძალა და მაგიური უნარი და შედეგად, მას მაგიის რეალიზება შეუძლებელი პირობებით უწევს.

„საჭირო არ არის“, - წუწუნებდა მიშა და მიყურებდა.

- დამშვიდდი, ამის გაკეთება არ მინდოდა.

ამჯერად საშამ ხმა ამოიღო:

- გევედრები, ანოს! წაშალე! საკმარისად დიდხანს ვიცოცხლე და დარჩენილ ცხოვრებას მიშას მივუძღვნი!

- თავიდანვე არ ვარსებობდი. თუ თავის გაწირვა გინდა, აშკარად ჭკუაზე არ ხარ.

საშამაც და მიშამაც, ორივემ დამიდგა. ორივეს ერთმანეთის დაცვა და მის ადგილას გაქრობა სურს? ოჰ, რა მამაცები არიან. მაგრამ, სამწუხაროდ, ორივესთვის, მათი წინადადებები სულაც არ არის ჩემი სტილის.

„სხვათა შორის, მსგავსი კითხვა იყო უნარების შეფასებაშიც“, - ვთქვი მე და მისაღები გამოცდა გამახსენდა. „დავუშვათ, რომ არსებობს ქალიშვილი, რომელსაც დაბალი მბრძანებლის თანხლებით ძალა აქვს და ვაჟი, რომელსაც არანაირი ძალა არ აქვს, გარდა მაღალი მბრძანებლის თანხლებისა. ერთ დღეს ისინი ღვთაებრივი წყევლის ქვეშ მოექცევიან და სიკვდილის პირას არიან. თქვენ მხოლოდ ერთი წმინდა გრაალი გაქვთ წყევლის მოსახსნელად. ვინ უნდა გადარჩეს? აღწერეთ, როგორ განსჯის მაშინ წინაპარი“.

წყვილს მივუახლოვდი და ვკითხე:

— რა არის სწორი პასუხი?

„მაღალი მორჩილებით შვილის გადასარჩენად“, უპასუხა მიშამ.

- რატომაც არა?

— დემონთა მბრძანებელი არ დაიბადება დემონად, რომელსაც საკუთარი თავის მიმართ დაბალი აფინურობა აქვს, რაც არ უნდა ძლიერი იყოს იგი.

მესმის. ეს არის ამ ეპოქაში აზროვნების წესი. შესაძლოა, ეს არის სწორი პასუხი ამ დროისთვის, როდესაც გენეალოგია და ფიზიკური მომზადება ყველაფერზე მაღლა დგას.

- არასწორია.

მიშამ გაშტერებული შემომხედა.

— უფალი ხელახლა იბადება ძალაუფლების მქონეში?

პირველი ვარიანტის არჩევა ნიშნავს, რომ ძალაუფლების მქონე დემონი მბრძანებელი იქნება.

მაგრამ...

- ესეც არ შეესაბამება სიმართლეს.

საშამ დაბნეულმა თვალები დაახამხამა.

— რა მნიშვნელობა აქვს, ადამიანს ძალა აქვს თუ ფიზიკური მომზადება? ვინ იკითხა საერთოდ, რომელი უნდა გადარჩეს? როდის თქვა წინაპარმა, რომ მხოლოდ ერთის გადარჩენა შეეძლო? ღვთის წყევლა? რატომ უნდა დავიხარო რომელიმე ღმერთის წინაშე?

საშას და მიშას მიუუახლოვდი და დიდებულად ვუთხარი:

— სწორი პასუხია: გაყავით წმინდა გრაალი შუაზე და შეინახეთ ორივე.

რა თქმა უნდა, მათ მშვენივრად გაიგეს, რასაც ვგულისხმობდი. დაღლილი საშა თავდაჯერებულად წამოდგა ფეხზე.

-ორივეს გადაგარჩენთ.

— ...მაგრამ... როგორ?... ამაზე ფიქრიც კი არ გჭირდება, ცხადია, რომ ეს შეუძლებელია.

ჩვენი სხეულები და ბაზები თავდაპირველად ერთი მთლიანობა იყო. ჩვენ არ შეგვიძლია

მუდმივად გაყოფილ მდგომარეობაში ვიყო. მიშასთვის ჭურჭელიც რომ მოამზადო, ნახევარი ბაზით დიდხანს ვერ იცოცხლებს. იგივე მოხდება, თუ ხელახლა დაიბადება.

საშამ ჩამოთვალა მიზეზები, თუ რატომ იყო ეს შეუძლებელი. მაგრამ ის მაინც წამოდგა. მაგრამ რატომ უნდა ადგე, თუ გგონია, რომ ეს შეუძლებელია?

ალბათ იმედი ჰქონდა. იმედის პაწაწინა სხივზეც დავდე ფსონი. რომ კიდევ ერთხელ დავუპირისპირდებოდი ამ უსარგებლო საღ აზრს.

და უბრალოდ არ შემიძლია არ ვუპასუხო ამ იმედს.

- ყველა მიზეზი ამტკიცებს, რომ თავდაპირველად თქვენ ერთ-ერთი იყავით.

— ...მაინც შეუძლებელია?..

- არა. ეს მხოლოდ თეორიაა. მაშინ ვივარაუდოთ, რომ თავიდან ორნი იყავით.

საშას თვალები ნამდვილი გოცებისგან წამოუვარდა თავიდან.

- მაგრამ როგორ?

— მოდი, წარსული შევცვალოთ.

საშა ენა ჩაუვარდა. ალბათ, არც კი უფიქრია იმაზე, რომ წარსულის შეცვლა შეუძლებოდა.

მაგრამ ნამდვილ მაგიას შეუძლია ადვილად გადალახოს დროც კი.

ამ დონეზე, მეც კი ვერ ვიტყვი, რომ ეს ადვილი იქნება.

— მოდით, „რევიდი“-ის დახმარებით 15 წლით უკან დავბრუნდეთ.

ამჯერად მიშამ ისაუბრა:

- თუ წარსულს შევცვლი, არ დავიბადები.

— ...ზუსტად. პირველად მიშა „დინო ჯიქსის“ გამო დაიბადა. მაგალითად, თუ მოულოდნელად აღმოჩნდება, რომ თავიდან ტყუპები ვიყავით, მაშინ მიშა, რომელიც ახლა აქ არის, უბრალოდ გაქრება. უმცროსი დაც რომ მყავდეს, ეს მიშა აღარ იქნება...

წარსულს რომ შევცვალოთ, მიშა ამჯერად არ დაიბადება. ეს კი შეუძლებელია, რადგან ეს სიტყვის პირდაპირი გაგებით ჩიხია.

მაგრამ დემონთა მბრძანებელს აქვს ძალა, გაანადგუროს შეუძლებელიც კი.

— განცალკევებულ საძირკვლებს ბედისწერა ადრე თუ გვიან ერთ მთლიანობად აქცევს. მაგრამ, თქვენი აზრით, რა მოხდება, თუ კიდევ ერთი საძირკველი გამოჩნდება?

- რას გულისხმობ?

- თუ თითოეულ თქვენგანს ორი ჰყავს.

საშა, რომელიც ჩემი სიტყვების მნიშვნელობას ვერ ხვდებოდა, ნახევრად გაოგნებული ჩანდა.

- ვთქვათ, აქ და ახლა გამოჩნდება მესამე ადამიანი - კიდევ ერთი საშა ბაზის ნახევრით. მასაც ბედისწერა უწერია, რომ ერთ დღეს ერთი მთლიანობა გახდეს. მაშინ თქვენ ორს რომელს შეერწყმება?

საშამ ერთი წამით გაიფიქრა და შემდეგ თქვა:

- არ ვიცი. საფუძველი იგივეა და შეიძლება ორივეს, ჩემთანაც და მიშასთანაც, შეერწყას.

- ზუსტად. ანუ, საშა, რომელიც ახლა აქ არის, შეიძლება სხვა საშასთან შერწყმა და შემდეგ, საშა ნეკრონის საფუძველი მთლიანი გახდება. - რის შემდეგაც დავამატე. - და ბოლოს, ვთქვათ, რომ არსებობს მეოთხე ადამიანი და ეს იქნება კიდევ ერთი მიშა. თუ აქ მყოფი მიშა შეერწყმება სხვა თავისას, მაშინ მიშა ნეკრონის საფუძველი მთლიანი გახდება.

და როგორც კი მათი საძირკველი გამტკიცდება, მათ აღარ მოუწევთ იმის შიში, რომ ერთ-ერთი მათგანი გაქრება.

— ...არ მესმის... რა თქმა უნდა, შესაძლებელია, რომ აქ კიდევ ერთი ჩვენგანი ყოფილიყო, მაგრამ საიდან მოიტანდი მათ? არსებობს რაიმე მაგია, რომელსაც შეუძლია აბსოლუტურად იდენტური არსების შექმნა?

- სამწუხაროდ, რა მაგიასაც არ უნდა მიმართოთ, ზუსტად ერთი და იგივე არსების შექმნას ვერ შეძლებთ. ამქვეყნად ყველას მხოლოდ ერთი საფუძველი გვაქვს მოცემული.

- ანუ შეუძლებელია, არა?

- არა, შეუძლებელი არ არის. დიახ, ჩვენ არ შეგვიძლია ზუსტად იგივე არსების შექმნა, მაგრამ შეგვიძლია წავიდეთ და შევხვდეთ ჩვენს სხვას.

— ...როგორ?..

- უკვე ვთქვი: დაბრუნდი წარსულში. შენ - წარსულში არსებობ, შეერწყმები შენს თავს - აწმყოში არსებობ.

საშას და მიშას სახეებზე გამომეტყველებით თუ ვიმსჯელებთ, მათ აბსოლუტურად წარმოდგენა არ ჰქონდათ, რაზე ვსაუბრობდი. როგორც მეგონა. ისინი არ იცნობენ დროის კონცეფციას, რომელიც წყარო „ჯილდოს“ მაგიის გამოყენებისას წარმოიქმნება. მითიურ ეპოქაში კი, დემონებს შეეძლოთ შეეცვალათ წარსული, რომელიც სულ რამდენიმე წამის წინ მოხდა.

— მარტივად რომ ვთქვათ, 15 წლის წინ არსებულ ორ ბაზას გავგზავნი. იქ, სადაც თქვენი ახლადშექმნილი ბაზები იქნება. ორივე ბაზა, როგორც წარსულში, ასევე აწმყოში, თავდაპირველად ერთი მთლიანობა იყო. მიშა და საშა კი ერთი და იგივე დემონი არიან. ბუნებრივია, წარსულის მიშა და აწმყოს მიშაც ერთი და იგივე დემონი არიან. და ორი ბაზა შეეცდება ერთ მთლიანობად იქცეს. შემდეგ კი წარსულის ბაზა, მიშა, შეძლებს აწმყოს მიშას ბაზასთან შერწყმას. იგივე ეხება საშასაც.

- და მერე რა მოხდება?

— უხეშად რომ ვთქვათ, თქვენ 15 წლის წინ ტყუპები დაიბადეთ.

წარსულის შეცვლის სხვადასხვა წესი არსებობს და ზოგიერთი მათგანი საკმაოდ მკაცრია.

თუ ვინმე შეამჩნევს, რომ ტყუპები დაიბადნენ, დროთა კონფლიქტი იქნება და წარსულის შეცვლა არ იმუშავებს.

ასე რომ, ჩვენ ამას ისე გავაკეთებთ, რომ ვერავინ შეამჩნევს და სამყაროც კი ვერ გაიგებს.

— წარსული გადაიწერება, მაგრამ შენც და აივისიც შეცდომით იფიქრებთ, რომ მიშა „დინო ჯიქსის“ წყალობით დაიბადა. ამგვარად, არც ცხოვრება, არც მსოფლიო ისტორია და არც მტვრის ერთი ნაწილაკი არ შეიცვლება. საბოლოო ჯამში, ერთადერთი, რაც შეიცვლება, ის არის, რომ მიშა ხვალ შუაღამისას აქ იქნება.

„ნამდვილად შეგიძლია ამის გაკეთება?“ იკითხა საშამ, სახეზე უნდობლობა გამოეხატა.

მკვეთრად დავუქნიე თავი.

— იმპერიული ოჯახების წევრებს შეუძლიათ წყაროს მაგიის გამოყენება, არა?

- კარგი, მათ შეუძლიათ...

როდესაც მიშას შევხედე, მანაც თავი დამიქნია.

- თქვენ იყენებთ „რევიდი“-ს. ჩემი წარსულში დაბრუნება აუცილებელი არ არის. თქვენი საფუძვლები წარსულს დაუბრუნდება და შემდეგ თავდაპირველად მიშა და საშა დაიბადებიან.

— ...მოიცადეთ, მე ვიცი წყაროს მაგიის საფუძვლები, მაგრამ ასეთი დიდი შელოცვა სრულიად აღემატება ჩვენს ძალებს...

- სწორედ ამიტომ გამოვიყენე ბიჭები.

ჩვენი სამი საფუძველი ერთმანეთთან დაკავშირებულია შელოცვის ხაზით „გიზი“. მე შემოდგომა მათში ჯადოსნური ძალის ჩანერგვა და შელოცვის გამოყენებაში დახმარება ჯადოსნური ხაზების მეშვეობით.

- მაგიის მაგიური ძალა და გამოყენება მე დამიტოვებოდა. თქვენგან მხოლოდ ისაა საჭირო, რომ თქვენი ჯადოსნური თვალელებით წყაროს არსი დაინახოთ. ორი წყარო სამიზნედ აქცეივთ.

ორი თითი გავასწორო ¹.

- პირველი შენია. შეხედე იმ დროს, როცა დედის მუცელში იყავი. ამ გზით, „რევიდის“ დახმარებით განვსაზღვრავთ იმ დროს, რომელშიც დავბრუნდებით.

თუ ისინი ზუსტად დაინახავენ იმ დროის წყაროს, ჩვენ შევძლებთ დროში 15 წლით უკან დაბრუნებას.

- და კიდევ ერთი. და ეს ძალიან მნიშვნელოვანია. მაგიის გამოყენების ნასესხები ძალის წყარო დემონი მბრძანებელი წინაპარია.

წყაროს მაგია იყენებს კანონს, რომელიც ამბობს, რომ „უძველეს არსს უფრო დიდი ჯადოსნური ძალა აქვს“. და საქმე იმაში არ არის, რომ მათ ამჟამინდელი „მე“ დაეხმარება, არამედ ისინი ჩემგან ისესხებენ ძალას 2000 წლის წინანდელიდან.

წყაროს მაგიის გამოყენებისას ეფექტი გაცილებით ძლიერი იქნება, თუ ძალას ჩემგან 2000 წლის წინანდელისგან ისესხებთ. ბოლოს და ბოლოს, იგივე წლები გაზრდის მაგიურ ძალას და გააძლიერებს თავად მაგიას. თუმცა, ამ რთულ მაგიურ კონცეფციებში ჩაღრმავება საჭირო არ არის.

რაც სწრაფად უნდა ითქვას, არის შემდეგი:

— გასაგებია? მე ვარ წინაპარი. დემონი ლორდი ტირანი, რომლისაც შენ გჯერა, შეთხზული ყალბია. დამიჯერე, როგორც წინაპარი და გამოვიყენე წყაროს მაგია. წინააღმდეგ შემთხვევაში, გამჟღავნება უბრალოდ არ იმუშავებს.

მიშამ და საშამ ერთმანეთს გადახედეს.

და შემდეგ, თითქოს ერთმანეთში რაღაც გადაწყვიტეს, თავი დაუქნიეს.

„ჩვენ დავიჯერებთ“, - თქვა მიშამ.

„ჩვენ სხვა არავისზე დაყრდნობა არ შეგვიძლია. და თუ ოდნავი შესაძლებლობაც კი არსებობს, ეშმაკსაც კი დავიჯერებ“, - თქვა საშამ.

- ეს სიტყვები არ დაგავიწყდეთ.

ხელი გავუწოდე და ოთახში „რევაიდას“ სამგანზომილებიანი ჯადოსნური წრე დავხატე. დროის მიღმა არსებული ჯადოსნური ფორმულა თვალის დახამხამებაში შეიქმნა და მის ცენტრში საშა და მიშა იყვნენ.

ჩემი ცნობიერება შელოცვის მოსასხმელად გავამახვილე.

და სწორედ მაშინ მოხდა ეს...

ჭერი ხმაურით ჩამოინგრა.

გრაวิตაციის გავლენით, დაქუცმაცებული ქვის ნამსხვრევები ამ ადგილას დაეცა.

მაგრამ მათზე გაცილებით სწრაფად, სილუეტი სწორ ხაზზე ჩამოყალიბდა.

როგორც კი მის ძელოვან სახეს თვალი მოვკარი, ის უკვე სულ რამდენიმე სანტიმეტრით იყო დაშორებული ჩემგან.

ხელში ეჭირა დემონური ხმალი, რომელიც იმდენად შავი იყო, თითქოს ღამე შედედებულიყო მასში.

ეს მითითური ეპოქის შედევერი უნდა ყოფილიყო. ბოროტმა დემონურმა მახვილმა ადვილად გაჭრა ჩემი ანტიმაგია, დამიგლიჯა კანი, ხორცი და პირდაპირ გულში გამიჩხრიკა.

ალისფერი სისხლი წამოუვიდა.

—...ანოს!!... — ხმამაღლა იკივლა საშამ.

„მშვიდობით, ძლიერო დემონო, რომლის სახელიც კი არ ვიცი“, - თქვა შვიდი უძველესი დემონის იმპერატორიდან ერთ-ერთმა, აივის ნეკრონმა, ჩუმად და დემონური ხმალი უფრო ღრმად ჩამართყა მკერდში, თითქოს ამ დარტყმით ჩემს დასრულებას ცდილობდა.

- ...საშა...

- ...გასაგებია!

მიშამ გამოიყენა შელოცვა „ირისი“, რათა აივისი ფოლადის საპყრობილით დაეფარა. ამავედროულად, საშამ სრული ძალით გაააქტიურა თავისი „განადგურების ჯადოსნური თვალები“.

- მოკვდი!

ცვენილი კლდის ნამსხვრევების გარდა, ტერიტორიაზე ყველაფერი ჭექა-ქუხილივით იშლებოდა და ნაწილებად იშლებოდა.

- ჯობია დამშვიდდე.

აივისმა ხელის ქნევით დაადუნა „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ და გაანადგურა ფოლადის ციხე. შემდეგ მან წარმოთქვა შელოცვა „გიჯელ“², რითაც საშა და მიშა ჯადოსნური ძალის ჯაჭვით შებოჭა.

- თქვენ ძვირფასი ჭურჭლები ხართ. ჯობია თავი კარგად მოიქცეთ. მალე, დინო ჯიქსესი დასრულდება და წინაპარი აქ ხელახლა დაიბადება.

აივისმა თავი ცისკენ ასწია და იქიდან ჩამომავალ მთვარის შუქს გახედა.

- ჰმ, ასეა საქმე. „დინო ჯიქსესი“ არის შელოცვა რეინკარნირებული წინაპრისთვის ჭურჭლის შესაქმნელად.

აივისმა გაოგნებულმა შემომხედა, დემონური ხმალი კი ჯერ კიდევ გულში მქონდა ჩარტყმული.

— ...შეუძლებელია... ბოლოს და ბოლოს, დემონური ხმლით, გადორით მიყენებული ჭრილობები არ იკურნება...

აქ ის მართალია, სამკურნალო მაგიამ დიდი ხნის წინ შეწყვიტა ფუნქციონირება.

მაგრამ სულ ესაა.

— გადაწყვიტე, რომ თუ გულს გამიტეხ, მორჩილად წავალ და მოვკვდები?

აივისს სახეში ხელი მოვკიდე.

მამაცურად მივიღე ეს დარტყმა, რომ ის ჩემთან ასე ახლოს მომეყვანა.

„მეგონა მალე გამოჩნდებოდი, აივის ნეკრონ. შენს შთამომავლებზე მოაქციე ის შერწყმის მაგია, რომელსაც ათასი წელი სწავლობდი. და არამგონია, ისეთი უცნაურად გამოიყურებოდე, რომ საკუთარი გეგმის ჩაშლას უყურო.“

მის სხეულში ჯადოსნური წრე დავხატე.

მეორეხარისხოვანი მაგია მითიური ეპოქის დემონამდე ვერ შეაღწევს.

- ბოდიში, მაგრამ შენთან სათამაშოდ დრო არ მაქვს. სასწრაფოდ უნდა დაგტოვოთ.

შეკუმშული მაგიური ძალა მაშინვე შევიდა აივისში.

- „ჯიო გრაზე“.

ერთ წამში, აივისში გამოჩენილმა შავმა მზემ დაშალა ანტიმაგია, რომელმაც ის რამდენიმე ფენად მოიცვა და მისი სხეულის შიგნიდან განადგურება მოახდინა.

აივისის სხეულიდან შავი შუქი გამოდიოდა, შემდეგ კი ხმამაღალი ხმაურით აფეთქდა.

— ჰ...ჰა-ა-ა-ა... ვ-რა არის ეს... მაგიური ძალა?... შეუძლებელია... ის არა მხოლოდ მაგიის ცოდნით მაჯობებს... არამედ ძალითაც?!..

მიტოვებული აივისი სასოწარკვეთილი ცდილობდა წინააღმდეგობა გაეწია მის სხეულში მძვინვარე „ჯიო გრეიზისთვის“.

- ჰმ, მითიური ეპოქის დემონისგან ნაკლებს არაფერს ველოდი. საკმაოდ დაჟინებული ხარ.

გულიდან დემონური ხმალი გადორი ამოვიღე.

— ვერ შევძელი იმ დემონური მახვილისგან მიღებული ჭრილობის მოშუშება.

და დემონური ხმალი, გადორი, პირდაპირ აივისს ვესროლე.

ეს შავი დემონური ხმალი აივისის თავის ქალას უბერავდა, თითქოს შიგნით იწოვდა. თუმცა, ხმლის იმპულსი ამით არ შეჩერებულა და აივისის სხეული კედელზე მიანარცხა.

— გ...გა-ა-ა-ა....

ასეა საქმე. ის არ მომკვდარა, მაგრამ სულ მცირე, ცოტა ხნით მაინც ვერ შეგვაჩერებს. მე ანტიმაგია გამოვიყენე და გავტეხე „გიჯელი“, რომელიც საშასა და მიშას აკავშირებდა.

— კარგად ხარ?

ორივემ თავი დაუქნია.

ჰმ, შუალამემდე 15 წამი დარჩა. საკმარისია.

მაგრამ წარსულის შეცვლა მხოლოდ შოუს დასაწყისია.

- მაშ ასე, ბოლო შტრიხი. დამიჯერეთ.

შექმნილ ჯადოსნურ წრეში ჯადოსნური ძალის ჩასხმის შემდეგ, წყაროს „ჯილდოს“ მაგია დავიწყე.

შენიშვნები

1. იაპონური ტრადიციის თანახმად, ავტორის მიერ ფანტაზიის სამყაროში გადატანილი, თითქმის დათვლისას, ისინი არ არიან მოხრილი, არამედ გასწორებული.
2. დაწერილია როგორც: „შემაკავშირებელი ჯადოსნური ჯაჭვი“.

§ 26. დროის მცველი ღმერთი

ტელ.-მა 23 საათი 59 წუთი და 55 წამი აჩვენა.

საშა და მიშას მიერ შესწავლილი წყაროსკენ მიმავალმა შელოცვამ „რევაიდმა“ მათი სამირკველი წარსულში გადაიტანა.

ტელის წამების ისარი გადაადგილდა და ახლა 56 წამზე მიუთითებდა.

და სწორედ იმ მომენტში მთელი სამყარო თეთრად გადაიქცა.

ყველაფერი თოვლივით თეთრი გახდა: იატაკი, ქერი და კედლები.

გავიდა ერთი წამი, შემდეგ კიდევ ერთი.

თუმცა, ტელის მეორეული ისარი ისევ ადგილზე იყო.

ეს ადგილი, ეს სივრცე, იზოლირებული იყო დანარჩენი მსოფლიოსგან.

- ის გამოჩნდა.

იმ მომენტში, ჩემს წინ არსებული სივრცე, სადაც არაფერი იყო, რაღაცამ გაჭრა. ვერცხლის პირი გამოჩნდა. თითქოს ამ სივრცის უკან დამალულმა ვიღაცამ გაჭრა ის ჩვენში შესასვლელად.

იარაღი, რომელიც სივრცეს ჭრიდა, უცნაურ შუბს ჰგავდა, რომელსაც მხოლოდ პირი ჰქონდა და ეს ცამი ძალიან კარგად ვიცოდი.

„ეს ვინ ჯანდაბაა?“ გაკვირვებულმა იკითხა საშამ.

„...მისი ჯადოსნური ძალის სასრულს ვერ ვხედავ...“ თქვა მიშამ.

ეს ალბათ პირველი შემთხვევაა, როდესაც ის ხვდება ასეთი უზარმაზარი მაგიური ძალის მფლობელს, ჩემს გარდა, რომლის ძირსაც ვერ ხედავს.

- განაგრძე წყაროზე ფოკუსირება. შელოცვა ჯერ სრულად არ გააქტიურებულა. გარდა ამისა, მისი კონტროლი არ შეგიძლია.

უეცრად ხელი გამოჩნდა, რომელიც დახეული სივრცის გაფართოებას ცდილობდა. მას თეთრი ხელთათმანები ეკეთა. ორივე ხელით სივრცის გახსნით, მან ნელ-ნელა გამოგვიცხადა თავი.

მას თოვლივით თეთრი მოსასხამი ემოსა და კაპიუშონი ეხურა, რის გამოც, რაც არ უნდა ეცადა შენი ჯადოსნური თვალები, მის სახეს ვერ დაინახავდი. ან იქნებ მას ისიც კი არ ჰქონდა, რასაც ჩვენ სიტყვა „სახით“ ვიგებთ.

- ჰეი, ანოს. ეს ვინ არის?.. - ისევ მკითხა საშამ.

— დროის მცველი ღმერთი — ეუგო ლა რავიაზი. მარტივად რომ ვთქვათ, დროის წესრიგის მცველი ღმერთი.

— ...ღმერთო ჩემო?!... — კვლავ იკითხა შეშინებულმა საშამ.

- ჩვენ იმდენად ვცდილობთ წარსულის შეცვლას. იმდენად, რომ მათ გადაწყვიტეს ღმერთის გაგზავნა. ისინი მაინც არ მოგვცემენ დროის წესრიგის დარღვევის უფლებას.

ეუგო ლა რავიაზი ჩვენკენ შემობრუნდა.

და შემდეგ, როცა დამინახა, მითხრა:

- მე ამას არ დავუშვებ.

სივრცე სასტიკად შეირყა მხოლოდ მისი მკაცრი ხმისგან.

- ვაუ, პირველად შევხვდი მოლაპარაკე მეურვეს.

2000 წლის განმავლობაში ღმერთიც კი შეიცვალა.

„მე ამას არ დავუშვებ“, - კვლავ თქვა ეუგო ლა რავიაზმა.

- ჰმ, მადლობელი დაგრჩებოდი, თუ ამაზე თვალს დახუჭავდი. შეიძლება ერთი დემონის გადარჩენას „წარსულის შეცვლა“ ვუწოდოთ? ან იქნებ ღმერთიც კი არ დაუშვებდა, რომ სამყაროდან ერთი ტრაგედიაც კი გაქრეს?

- მე ამას არ დავუშვებ.

თუ წარსულის მაგიით შეცვლას შეეცდები, ზებუნებრივი ძალები შეეცდებიან შენს შეჩერებას.

მფარველი ღმერთები არიან ამ სამყაროს ან განგებულების წესრიგები და კანონები, რომლებიც მატერიალურ ფორმას იღებენ.

დროის ღმერთი-მცველი, ეუგო ლა რავიაზი, აღმოფხვრის წარსულში ცვლილებების მიზეზებს და აღადგენს დროის წესრიგს.

მარტივად რომ ვთქვათ, ის „რევიდის“ წამყვანს მოკლავს.

- ეჰ, 2000 წელი გავიდა და შენ ისევ ასეთი წვრილმანი ხარ. ღმერთების გარდა არავის აძლევ სასწაულების მოხდენის უფლებას, თითქოს ცდილობ თქვა, რომ ეს შენი პირადი პრივილეგიაა.

ისინი უგულბებელყოფენ ხალხის ლოცვებს და თელავენ დემონების სიამაყეს.

რა ფასი აქვს ღმერთს, რომელიც არავის იხსნის, არამედ მხოლოდ საკუთარი წესრიგის დარაჯად დგას?

— ამქვეყნიური წესები, რომლებიც შენი ნებით არის დადგენილი, უსამართლოა. მაპატიე, მაგრამ მე არ ვაპირებ მათ დამორჩილებას.

- არ მოგცემ უფლებას, რომ დროის დინება დაარღვიო. მე დრომ გამომგზავნა, რომ შენზე განკითხვა გამომეტანა.

ეუგო ლა რავიაში სინათლესთან ერთად გაუჩინარდა.

მომდევნო წამს ის აივის ნეკრონის გვერდით აღმოჩნდა, რომელიც კედელზე იყო მიჯაჭვული.

რას აკეთებს ის?

- შვიდი უძველესი დემონის იმპერატორიდან ერთ-ერთი, აივის ნეკრონი.

ეუგო ლა რავიაში ხელი გაუწოდა და დემონური ხმალი გადორი აივისიდან ამოიღო, თითქოს საპირისპირო მიმართულებით მოძრაობდა და იატაკზე დაეცა.

აივისის პირსინგიანი სახე მყისიერად შეხორცდა.

დემონური მახვილით, გადორით მიყენებული ზიანის განკურნება შეუძლებელია. დროის ღმერთმა აივისისთვის დრო უკან დააბრუნა. სანამ მას დემონური მახვილი, გადორი, გახვრეტდა და გიო გრაზე დაწვავდა.

და ახლა აივისის სხეული სრულიად განიკურნა.

უფრო ზუსტად, ისე შექმნეს, თითქოს მისი ჭრილობები არასდროს არსებობდა.

- დროის ღმერთის ძალას შენ განდობ. დაარტყი ანოს ვოლდიგოდ.

ეუგო ლა რავიაში სინათლედ გადაიქცა და მყისიერად გაუჩინარდა, თითქოს აივისის სხეულში შეეუქმეს.

მხოლოდ მისი ვერცხლის იარაღი, „დროის ღმერთის ნამგალი“ დარჩა.

„ჰე-ჰე-ჰე-ჰე...“ ჩუმი სიცილი გაისმა.

ის აივისს ეკუთვნოდა.

— ნაკლებად სავარაუდოა, რომ შენც კი წარმოგედგინა მოვლენების ასეთი განვითარება, ანოს ვოლდიგოდ.

აივისმა ხელში აიღო „დროის ღმერთის ნამგალი“.

მისი სხეულიდან გამოძავალი ჯადოსნური ძალა არაფერი იყო იმასთან შედარებით, რაც ადრე იყო.

„...ღვთაებრივი ძალა...“ თქვა მიშამ.

მას მართლაც საოცარი, ჯადოსნური თვალები აქვს.

თუ მის უფსკრულში ჩახედავთ, დაინახავთ, თუ როგორ იყო მისი სამირკველი სავსე დროის ღმერთის მცველის, ეუგო ლა რავიაზის ჯადოსნური ძალით.

- ამჟამინდელი ეუგო ლა რავიაზი შეძლებს წესრიგის დამრღვევი სამიზნის უფრო ეფექტურად აღმოფხვრას. მან ძალაუფლება მიანიჭა მას, ვინც მტრულად არის განწყობილი „რევაიდის“ შემქმნელის მიმართ.

ბოლოს და ბოლოს, ეუგო ლა რავიაზის მაგიური ძალა აივისის მაგიურ ძალას დაემატა. და არა მხოლოდ ეს...

- შენ თქვი „მიმდინარე“, აივის.

ჩემს სიტყვებზე რეაქცია არ ჰქონია და უბრალოდ უემოციოდ გვიყურებდა.

- თითქოს ძველი ეუგო ლა რავიაზი გინახავთ.

აივისმა რევაიდის შელოცვის შესახებ არაფერი იცოდა. და თუ ასეა, მაშინ, რა თქმა უნდა, მას არ შეეძლო სცოდნოდა ეუგო ლა რავიაზის შესახებ. მაშინაც კი, თუ რაიმე სასაცილო შემთხვევით მან ამის შესახებ სხვა იმპერატორებისგან გაიგო მას შემდეგ, რაც რევაიდი ვაჩვენე, მისი სიტყვები ახლაც არაბუნებრივად ჟღერს.

მან თავიდანვე იცოდა. და მოიტყუა. ახლა ყველაფერი რიგზეა.

- რას მაღავ?

— ეს არ ეხება მას, ვინც სიკვდილის პირასაა.

ჰე-ჰე-ჰე, ოჰ, ასეთ დროს მართლა გამაცინა.

- ჰა-ჰა. ახლა მოკვდება? ნუ ტრაბახობ ნასესხები ძალით. შენ კარგად იცი შენი შესაძლებლობები.

ჩემს წინ ჯადოსნური წრე დავხატე და გიო გრეისი გავუშვი.

აივისისკენ კუპრივით შავი მზე გამოემართა და კომეტას მსგავსი შუქი დატოვა.

მაგრამ მან „დროის ღმერთის ცამი“ დაარტყა და „ჯიო გრეზე“ სუფთად გაჭრა შუაზე.

ნახშირისფერ-შავი მზე იმ წამსვე გაქრა, თითქოს დროსა და სივრცეში შთანთქა.

ეს არ იყო ანტიმაგია ან შეტევის შელოცვა, რომელმაც გიო გრეიზეს მოქმედება გააუქმა. ჩემი შელოცვა უბრალოდ წარსულში დაბრუნდა, რამაც ისეთი შთაბეჭდილება შექმნა, თითქოს ის საერთოდ არ არსებობდა.

- რომელ შელოცვასაც არ უნდა იყენებდე, გაქრება, თუ დროს უკან დააბრუნებ. შენი შეტევები უბრალოდ ვერ მომწვდება.

„ვხედავ, რომ კმაყოფილი ხარ საკუთარი თავით, აივის“, დავცინე მას.

მან უკმაყოფილოდ შემომხედა.

- საუკეთესო შემთხვევაში, მხოლოდ ერთი შელოცვისგან შეგიძლია თავი დაიცვა და მერე რა? თუ გამარჯვება გინდა, მაშინ ეს მაინც გაართვი თავი.

ექვსი ჯადოსნური წრე დავხატე და თითოეულიდან გიო გრეისი გავათავისუფლე.

— „გაზელტა“¹

აივისმა ცამი მოიქნია და მის წინ ჯადოსნური წრე გაშალა.

„გაზელტა“ შელოცვის მოქმედების დროს აბრუნებს იმ მდგომარეობამდე, რომელიც მას შეეხო. ეს შელოცვა საერთოდ არ არსებობდა. მაგიის წინააღმდეგ ის პრაქტიკულად ურღვევ ფარს წარმოადგენს. მასთან შეხებისას ექვსი „გიო გრაზე“ მყისიერად აორთქლდა.

- რა თქმა უნდა, შეგიძლია დაიკვებნო შენი ძალით, მაგრამ როგორ აპირებ იმ ბარიერის გარღვევას, რომელიც დროს უკან აბრუნებს?

ჰეჰ, ვერ შევიკავე თავი და სიცილი ამიტყდა.

- რა არის სასაცილო?

- უკვე მუშტი დავარტყი.

როგორც კი ეს ვთქვი, აივისის ჯადოსნური ბარიერის შიგნიდან ექვსი გიო გრაზე გამოჩნდა.

- რა?!..

ნახშირისფერმა შავმა მზემ მისი სხეული მოიცვა და ის შავ ცეცხლად ააღდა.

— „გაზელტა“ ჯადოსნური ბარიერია, რომელიც შელოცვის დროს უკან აბრუნებს. ჩვეულებრივი „გიო გრეიზი“ მას შეეხოს და მაშინვე გაქრება, მაგრამ თუ თქვენ შეუტევთ ისეთი „გიო გრეიზით“, რომლის დროც წინასწარ შებრუნებული იყო, ის დაბრუნდება. ეს ნიშნავს, რომ ჩვეულებრივი „გიო გრეიზი“ გამოჩნდება.

ჩვეულებრივ, დროში შებრუნებული „გიო გრაზე“ უსარგებლოა. რადგან ის დროში უკან მოძრაობს, მას არანაირი გავლენა არ აქვს ამ სამყაროზე, მარტივად რომ ვთქვათ, თითქოს შელოცვა საერთოდ არ გამოჩენილა. თუმცა, „გაზელდა“ დროს უკან აბრუნებს. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ის დროის სწორ დინებას აბრუნებს და შელოცვის მდგომარეობას ცვლის იმ ფაქტამდე, რომ ის რეალურად გამოჩნდა.

მოკლედ, პირველი ექვსი გიო გრეიზი სატყუარა იყო. შემდეგ კი ფარულად კიდევ ექვსი გამოვუშვი, რომელთა დროც შებრუნებული იყო. რა თქმა უნდა, ეს მათზე რევილდის გამოყენებით გავაკეთე.

— უეცრად, ეუგო ლა რავიაზისგან ნასესხები ძალა აღარ აღმოჩნდა საკმარისი დროის ცნების გასაგებად, არა?

„მართალი ხარ, ალბათ კი. არასწორად შეგაფასე.“ ბნელი ალის ცენტრიდან დაბალი ხმა გაისმა.

გიო გრეიები წავიდნენ და აივისი უვნებელი დარჩა.

- მაგრამ ეუგო ლა რავიაზის ძალით მე უვნებელი ვარ. ვერაფერს დავნებდები.

ეუგო ლა რავიაზი არის ღმერთი, რომელიც დროს აკონტროლებს. მას შეუძლია მარტივად შეცვალოს და დააჩქაროს საკუთარი სხეულის დრო. თუ მის სხეულს ავნებთ, ვერ შეძლებთ, რადგან სხეულის დრო გაჩერებულია და მაშინაც კი, თუ შემთხვევით მოახერხებთ მისთვის ზიანის მიყენებას, ის უბრალოდ მის დროს უკან დააბრუნებს.

მარადიული და უკვდავი არსება. აივისი, რომელმაც მისი ძალა მოიპოვა, ასევე უვნებელია. ეუგო ლა რავიაზთან ბრძოლისას, მხოლოდ ერთი რამის გაკეთება უნდა ეცადო...

-ვიცი, რასაც აკეთებ.

აივისმა დემონსტრაციულად ასწია თავზე „დროის ღმერთის ნამგალი“. ჩემს „ჯილდოსაც“ კი არ შეუძლია დროის ღმერთის მცველის, ეუგო ლა რავიაზის სხეულის დროის კონტროლი. მაგრამ მე შემიძლია „დროის ღმერთის ნამგალის“ კონტროლი.

ერთადერთი, რასაც შეუძლია მფარველი ღმერთის მარადიული დროის სასრულობა, არის მისი „დროის ღმერთის ნამგალი“.

- ვაიმე, მაგრამ არ მოგცემ უფლებას, შენი გეგმა განახორციელო.

აივისმა „დროის ღმერთის ცამი“ თავისკენ მიმართა და მისი მახვილით საკუთარ სხეულს გაუყარა.

- "მე ვარ მე⁻²".

სამგანზომილებიანი ჯადოსნური წრე აივისის მთელ სხეულს ფარავდა.

მისი ძვლოვანი სხეული ვერცხლისფრად აელვარდა და ორივე ხელიდან ბასრი პირები გამოძვრა.

ის შეერწყა „დროის ღმერთის ნამს“.

- მაშ, ახლა რას აპირებ? აღარ მაქვს სისუსტეები.

ჩვეულებრივ ფიუჟენ მაგიას დროის ლიმიტი აქვს, მაგრამ ეუგო ლა რავიასის ძალით ამას მნიშვნელობა არ აქვს.

ახლა „დროის ღმერთის ცლით“ აივისის დამარცხება არ შემოიძლია. და ამასთანავე, „ჯე იზემმა“ მისი მაგიური ძალა ათჯერ გაზარდა.

- მაგრამ შენი სისუსტეები ჩემთვის ნათელია.

აივისმა, რომელიც ნამგალს შეერწყა, მთელი ძალით მოქაჩა ბასრი ხელები.

სრული სიმძლავრით გამოვიყენე ანტიმაგია, თითქოს ბარიერი შევქმენი შორი მანძილიდან წამოსული უზარმაზარი მაგიური დარტყმის წინააღმდეგ, რომელიც თითქოს ციდან მიწას ჭრიდა.

მაგიისა და ანტიმაგიის შეჯახებამ ნაპერწკლები ააფეთქა. მან საშას და მიშას დაუმიზნა, რომლებიც ჩემს უკან იდგნენ.

- ჰმ, უცნაურია. ცდილობ შენი ძვირფასი ჭურჭელი დააზიანო წინაპრის ხელახალი დაბადებისთვის. შეგიძლია მარტივად გააჩინო იმდენი, რამდენიც გინდა, ან...

აივისმა ჩემს სიტყვებს არ უპასუხა და მხოლოდ მეტი ჯადოსნური ძალა ჩადო ხელში.

— ...გაქვს რაიმე მიზეზი, რომ მომკლა, თუნდაც ასეთი შრომით მომზადებული ჭურჭლის დაზიანებით?

- აღარ შემიძლია მეტი ვისაუბრო. ბოლოს და ბოლოს, მოვლენებმა უკვე სრულიად სხვა მიმართულებით განვითარდა.

„ტრექს“, - გაისმა ჩემს მიერ აღმართული ანტიმაგიის პირველი ფენის ნაწილებად დაშლის ხმა.

— საკმაოდ შთამბეჭდავია. „გუისე“-ის გამოყენებით, თქვენზე გავლენას ახდენს მეფის კლასის გამორჩეული თვისება. თქვენი ჯადოსნური ძალა 30%-ით უნდა შემცირებულიყო. და ბოლოს, თქვენ ორივეს აწვდით საკმარის ჯადოსნურ ძალას „გამოვლენის“ გამოსაყენებლად, რაც ორივესთვის მაგიის გამოყენების კონტროლს უზრუნველყოფს. და თქვენ მაინც ახერხებთ ჩემი დარტყმის გაუძლოს, რომელმაც ღვთაებრივი ძალა შეიძინა.

გაისმა ჭრიალის ხმა და ანტიმაგიის მეორე ფენა ნაწილებად დაიმსხვრა.

— ...ანოს!!..

— ...

საშამ და მიშამ შეშფოთებული თვალებით შემომხედეს.

- რა კეთილი ხარ. ჯერ არ გაგიაქტიურებია „რევიდი“ წარსულის შესაცვლელად? რამდენადაც არ უნდა გამოცდილი იყოს ადამიანი მათ დახმარებაში, წყაროს მაგიის კონტროლი რთულია. ჯობია სწრაფად დანებდე და შენი „მკვდარი ტვირთი“ მოიშორო.

როგორც აივისმა თქვა, საშასა და მიშას წარმომავლობის თხუთმეტი წლით უკან დაბრუნების შელოცვა ჯერ კიდევ გააქტიურების პროცესში იყო. და მხოლოდ ერთი მიზეზი არსებობს, თუ რატომ არ გააქტიურდა ის სრულად. მათ არ შეუძლიათ დაიჯერონ, რომ მე ვარ წინაპარი. რამდენიც არ უნდა იფიქრონ ამაზე, სანამ გოგონები მთელი გულითა და წარმომავლობით არ დაიჯერებენ ამას, წყაროს მაგია არ გააქტიურდება.

- თუმცა შედეგი არ შეიცვლება, მაშინაც კი, თუ ტვირთი არ გექნება.

ანტიმაგიის მესამე ფენა ჩამოინგრა.

მხოლოდ მეოთხე დარჩა.

— ...საკმარისია უკვე, ანოს! ყველანი ასე მოვკვდებით. ყოველ შემთხვევაში, მე...

„გადაარჩინე თავი“, - თქვეს საშამ და მიშამ.

- ჰმ, კარგი, კარგი, აი, მიზეზიც. ვერასდროს დაიჯერებ, რომ მე ვარ წინაპარი, თუ გგონია, რომ შემთხვევითაც კი შემიძლია წავაგო.

-ახლა ამაზე საუბრის დრო არ არის...

- ნუ ღელავ. უბრალოდ დროს გიყიდი, რომ წყაროს მაგია გაააქტიურო.

„ტრექს“, - გაისმა გამჭოლი ხმა და საბოლოოდ ანტიმაგია გაარღვია.

- შთამბეჭდავია, რომ ისევ ატყუებ მათ. მაგრამ ეს დასასრულია.

აივისმა ძლიერად მოქაჩა ორივე ცლის მკლავი.

მიშასა და საშას გარშემო არსებული ანტიმაგია მაშინვე აღვადგინე.

„გადაწყვიტე, ბოლომდე დამეცვა ისინი, ჰა? ანოს ვოლდიგოდ.“ აივისის ხმა ჩამესმა ყურში, რომელიც ერთი წამით ადრე ძალიან შორს იყო ჩემგან.

დროის აჩქარებით, აივისი თითქმის 0 წამში მომიახლოვდა და მარჯვენა ხელით მუცელში გამიხვრიტა.

- შენივე ანტიმაგია უსარგებლოა.

აივისის ხელში შემავალმა „დროის ღმერთის ცალმა“ ჩემი სხეულის დრო დაარღვია.

- მარადიული დრო შთანთქავს და გაქრები.

ვერცხლისფერ შუქში ვიყავი გახვეული და დრო აჩქარდა. მილიარდი წელი! ასი მილიარდი წელი! არა, ერთ წამში, უსასრულო დრო დამემართა. დემონთა მბრძანებლის სხეულიც კი ვერ იცოცხლებს უსასრულო დროის განმავლობაში. ერთ დღეს ის დალპება და გაქრება.

იმავე წამს, როდესაც სინათლე აელვარდა, სხეული, რომელშიც მარადიული დრო გავიდა, გაქრა და მოკვდა.

- ჰეჰ... ჰეჰ-ჰეჰ-ჰე, ჰა-ჰა-ჰა-ჰა!! კარგი... კარგი, ჭკუა ისწავლე, სულელო წინაპარო? ბედისწერას ვერ შეცვლი. ყველაფერი, რაც დღეს მოხდა, წინასწარ იყო განსაზღვრული, როცა მე უკვდავი გავხდი, არა, როცა შენ ომიდან გაიქეცი 2000 წლის წინ!!

ჰმ, გასაგებია. საბოლოოდ გამოავლინე შენი ნამდვილი განზრახვები.

„არ ვიცი, რატომ გაქვს მოგონებები, მიუხედავად იმისა, რომ შენი წარსული წაშლილია, მაგრამ როგორც ჩანს, ჯერ კიდევ არ დაგივიწყებია, აივის.“

მშვიდად დავადე ხელი მხარზე და მის უკან დავდექი.

აივისი ნელა შემობრუნდა ჩემსკენ, მისი გამომეტყველება მეტყველებდა, რომ არ შეეძლო დაეჯერებინა მომხდარი.

— ...ჰ-როგორ?... მე ნამდვილად მოგკალი.

აივისი ომის დასრულების წინა დღეს გამოჩნდა. მიუხედავად იმისა, რომ ის მითიური ეპოქის დემონი იყო, ნამდვილ ჯადოსნურ ომს თითქმის არ იცნობდა.

— გადაწყვიტე, რომ თუ მომკლავ, უბრალოდ წავალ და მორჩილად მოვკვდები?

აივისმა თავისი ჯადოსნური თვალელები გააქტიურა, მაგრამ ხრიკები ვერ შენიშნა. მე ნამდვილად მოვკვდი.

- რა არის ასეთი გასაკვირი? ახლახან გამოვიყენე „ინგალი“.

— ...მაგია გამოიყენე... როცა მხოლოდ ერთი ბაზა დაგრჩა?!... სისხლის ერთი წვეთის გარეშე...

მაშინაც კი, თუ სხეული განადგურებულია, რჩება მაგიური ბაზა - მაგიური ძალის წყარო. მათ, ვინც სრულყოფილად დაეუფლა მაგიას, შეუძლიათ მისი გამოყენება მხოლოდ ერთი ბაზით. სწორედ ამ მიზეზით არის შესაძლებელი ისეთი შთამბეჭდავი ხრიკი, როგორიცაა რეინკარნაცია. თუ მოკვდებით, გარანტირებული გაქვთ, რომ სამ წამში ხელახლა დაიბადებით.

- თუმცა...

აივისი ტელეპორტირდა და ჩემს უკან ათი მეტრით გამოჩნდა. მის ფეხებთან ჯადოსნური წრე გაჩნდა და მისგან ვერცხლისფერი სამყარო მაშინვე დაიწყო გავრცელება. ეს არის დიდი მაგია, რომელიც ყველაფრის დროს აჩერებს. ვერცხლის ბარიერი სფეროს სახით გაიშალა. ყველაფერი, რაც მასში მოხვდება, გაჩერდება. და არა ერთი წამით, არამედ მარადისობით.

- ჰმ, როგორც მეგონა, ეს მითიური ეპოქის მაგიაა.

თავისუფლად დავდიოდი სამყაროში, სადაც დრო გაჩერებული იყო.

- რა...

— გადაწყვიტე, რომ თუ დროს გააჩერებ, მეც მორჩილად შევაჩერებ ნაბიჯს?

- შეუძლებელია!!... რატომ არ გაჩერდნენ?! რატომ?!

აივისმა სასოწარკვეთილად დახარჯა თავისი ჯადოსნური ძალა, მაგრამ ის უსარგებლო აღმოჩნდა.

ჩემს გუგებში „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ გამოჩნდა. ყველაფერი, რაც მათ მხედველობის არეალში მოხვდება, მაგიასაც კი, ნადგურდება. ეს ჯადოსნური თვალები აბსოლუტური ანტიმაგიაა.

— ...რა ჯადოსნური ძალაა ეს?.. შენ იყენებ შელოცვას «გუისე». ორ მკვდარ წონას ატარებ. და მაინც ბევრად აღმატებული ხარ ჩემზე, თუნდაც ღვთაებრივი ძალით?!.. შეუძლებელია. ეს აბსოლუტურად...

„დაგავიწყდა სად ვართ, აივის?“ ვთქვი და პირდაპირ მისკენ წავედი. „ახლა პირადად გამოსცდი, რას ნიშნავს დემონთა მბრძანებლის გამოწვევა მის საკუთარ ციხესიმაგრეში.“

სივრცე შავი სინათლის ნაწილაკებით იყო სავსე.

მომდევნო წამს უთვალავი შავი ნაწილაკები კიდეც უფრო გამრავლდა და მთელი ოთახი აავსო.

უამრავი ჯადოსნური სიმბოლო ფარავდა კედლებს, იატაკს და ჭერს.

დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრე თავისი ნამდვილი სახით გამოჩნდა. ანოს ვოლდიგოდის არსენალში ყველაზე ძლიერი ჯადოსნური არტეფაქტი.

უზარმაზარი სამგანზომილებიანი ჯადოსნური წრის სახით...

შენიშვნები

1. დაწერილია როგორც: „ბარიერი მიმართულია ზემოთ დინების მიმართულებით“
2. ჩაწერილია, როგორც: „ჯადოსნურ არტეფაქტთან შერწყმა“.

§ 27. დემონის მბრძანებელი

- გამოჩნდი, ვენუზდონოა.

ჩემს ზარზე უთვალავი შავი ნაწილაკი ამოიზარდა და ჩემს ფეხებზე შეგროვდა. იქიდან გამოჩნდა სილუეტი, რომელსაც ხმლის ფორმა ჰქონდა. ის არ აჩრდილავდა მატერიალურ ობიექტს, მხოლოდ სილუეტი იყო.

როდესაც ხელი წინ დავიდე, ხმლის სილუეტი ნელ-ნელა ზევით აიწია.

სახელური ხელში ავიღე.

და ამ მომენტში ჩრდილი შემობრუნდა და მის ადგილას გრძელი, მუქი ფერის ხმალი გამოჩნდა.

„შენ თქვი, რომ ეს ბედისწერა იყო, აივის,“ ვთქვი მე და ბნელი გრძელი ხმალი დავხარე. „რომ ეს სხეული, რომელიც ეუგო ლა რავიაზის ძალას შეიცავს, დროს მართავს, რომ ის მარადიული და უცვლელია, მაგრამ ამავდროულად უვნებელი.“

აივისმა მთელი თავისი ჯადოსნური ძალა ვერცხლის სამყაროში ჩადო.

მშვიდად მივდიოდი, ნაბიჯებს ვადგამდი, სივრცეში, სადაც ყველაფერი ჩერდებოდა.

— მე მოვიპოვე ღვთაებრივი ძალა... ღვთის ძალა...

ზედმეტად დიდი რაოდენობით მაგიური ძალის გამოყენების გამო, ეუგო ლა რავიასის ცნობიერება ამოტივტივდა.

— მე ვარ სამყაროს განგებულება. განგებულების ძალით მე უძლეველი ვარ.

არა, ერთმანეთში აირია.

„დროის ღმერთის ნამგალთან“ შერწყმის შედეგად, აივისისა და ეუგო ლა რავიაზის ცნობიერებამ ასიმილაცია დაიწყო.

- დროის დინებას ვერ შეცვლი. ღმერთების მიერ წინასწარ განსაზღვრული ბედი ხელშეუხებელია. - და სწორედ ამიტომ არ შეიძლება ბედში ჩარევა.

აივისმა მარჯვენა ხელი გიგანტურ ნამლად აქცია.

მისგან ენერგიულად დაიწყო არაჩვეულებრივი მოცულობების ჯადოსნური ძალის დინება.

- სასწაულები არ მოხდება. ისინი ღვთის ხელის ნამოქმედარია. - და ზუსტად ამიტომ ვერ შეძლებენ ამ მაღლის მიღებას ორი პატარა დემონი, რომლებმაც მხოლოდ 15 წელი იცოცხლეს. - ერთდროულად ისაუბრეს ეუგო ლა რავიაზმა და აივისმა.

- ბედისწერა? განგებულება? სასწაულები? ჰე-ჰე-ჰე, ხველა-ჰა-ჰა. - სიცილისგან ვფეთქდებოდი. - ვის ელაპარაკები, როგორ ფიქრობ? იცოდე შენი ადგილი, ყმაო.

ნაბიჯი წინ გადავდგი.

„ასეთ ბედს ნაწილებად დავამსხვრევ“, - თქვა საშამ.

კიდევ ერთი ნაბიჯი გადავდგი წინ.

„მეორე სასწაული მოხდა“, - თქვა მიშამ.

და ისევ წინ გადავდგი ნაბიჯი.

„და მე არ ვარ იმათგანი, ვინც ჩუმად დარჩება, როდესაც ვინმე დასცინის ჩემი ქვეშევრდომების მამაცურ სიტყვებს, რომლებშიც ისინი საკუთარ სულს დებენ.“

მშვიდად წავედი აივისისკენ, რომელიც მზადყოფნაში იდგა ცლით ხელში.

- გაუგებარია. - შენ ისევ დემონების მბრძანებლად წარმოგიდგენია თავი, სულელო წინაპარო. არავინ დაგიჯერებს! ჯობია, მარტო მოკვდე!

მან ცალი ქვემოთ ჩამოწია და ჩემსკენ დამიზნა.

დარტყმა, რომელმაც დროში ნაპრალი დატოვა და სივრცე ნამსხვრევებად აქცია, მშვიდად მოვიგერიე შიშველი ხელით.

— რა არის დემონი მბრძანებელი? ძალაუფლება? ტიტული? ავტორიტეტი? თანამდებობა?

— ყველანი ერთად!

- არა, არაფერი. მე მე ვარ, არც მეტი, არც ნაკლები. რასაც არ უნდა გადაეღობოს ჩემი ქვეშევრდომების გზაზე, ყველაფერს უკვალოდ გავანადგურებ, იქნება ეს ბედისწერა თუ განგებულება. სწორედ ასეთია დემონი მბრძანებელი.

მშვიდად ავწიე მუქი, გრძელი ხმალი მზადყოფნაში.

და მან უთხრა თავის ორ ქვეშევრდომს, რომლებიც დროში გაშეშებული იყვნენ და ამ სანახაობის ყურებას განაგრძობდნენ:

- თუ არ გინდა, ნუ დამიჯერებ, მაგრამ... საშა, თუ გინდა, ბედს ნაწილებად დავამსხვრევ. მიშა, თუ იტყვი, რომ სასწაული მოხდა, მაშინ ნამდვილ სასწაულს მოგიტან.

გჯერა თუ არა, საერთოდ არ აქვს მნიშვნელობა.

- ნუ მთხოვ, ნუ ევედრები, უბრალოდ გამომყევი. ამიერიდან ყველა უსამართლობას გავანადგურებ, რომელიც შენს გზაზე დგას და კვალს არ დავტოვებ! - ხმამაღლა განაცხადა.

შემდეგ ხმა გაისმა:

— ...ანოს!.. — საშამ ძლივს ამოძრავა პირი გაჩერებულ სამყაროში.

მისი „განადგურების ჯადოსნური თვალები“ თავის საქმეს ასრულებდა.

მთელი თავისი ჯადოსნური ძალის ჩადებით, მან სასოწარკვეთილად წინააღმდეგობა გაუწია გაჩერებულ დროს.

და ეს ძალა მიშამდე მიაღწია.

— ...ანოსი...

მათ მეტი არაფერი თქვეს.

მაგრამ მათი გრძნობები ჩემში ლიკნოსის მეშვეობით გადმოიღვარა.

მინდა ჩემი ბედის შეცვლა .

საშას ურყევი ნება თავში თბილი გრძნობების სახით გამიელვა.

უთვალავი სურვილებით აღსავსე, ის ჩემს გულში შეაღწია.

მინდოდა ჩემი პატარა დის გადარჩენა.

მეგონა, რომ საკმარისად დიდხანს ვიცოცხლე. მტკიცედ მჯეროდა ამის.

მაგრამ მოვითქულები, თუ ვიტყვი, რომ არ მეშინია.

ბოლოს და ბოლოს, მე სინამდვილეში არც კი ვიცოდი, რა იყო სიყვარული.

მეგონა, კოცნის გარეშე სიკვდილი ჩემი ცხოვრების უშედეგოდ გატარებას ნიშნავდა.

მაგრამ არაფრის გაკეთება არ გვქონდა. ჩვენი დრო იწურებოდა.

და შემდეგ მე შენ შეგხვდი.

პირდაპირ თვალებში მიყურებს, ანტიმაგიის გამოყენების გარეშე.

იგივე თვალების პატრონი.

ასეთი პატარა რამაც კი საკმარისი იყო ჩემი გასაცინად.

მაგრამ ეს შესანიშნავი იყო.

განსაკუთრებით მაშინ, როცა ასე მშვიდად თქვი, რომ ბედს ნამსხვრევებად დაამსხვრევდი...

შენმა სიტყვებმა მაშინ, როგორც სხვა არაფერმა, გამბედაობა მომცა.

პირველი და უკანასკნელი კოცნა იმიტომ მოგეცე, რომ აღარაფერი მქონდეს სანანებელი.

მაგრამ... მაგრამ... თუ...

თუ ჩემი სურვილი ახდება, მინდა, რომ ეს სიყვარული გაგრძელდეს.

გულში ჩუმი ხმა გაისმა.

ჩემი სიცოცხლის ხანგრძლივობა 15 წელია.

მიშას გრძნობები მშვიდი იყო, მაგრამ ისეთი შემადრწუნებელი, თითქოს თავად სიკეთით იყო მოცული.

ისინი სავსე იყვნენ მისი მონდომებითა და პაწაწინა სურვილით.

არაფრის მეშინოდა.

ბოლოს და ბოლოს, თავიდანვე არსად ვარსებობდი.

მაგრამ რატომღაც მაინც მინდოდა მოგონებები.

მინდოდა მეგობრები მყოლოდა.

არავინ მელაპარაკებოდა. არავინ მეძახდა სახელს. მე არ ვარსებობდი.

მაგრამ ანოსმა დამელაპარაკა.

მიშა დამიძახა.

ის ჩემს სახელს ისევ და ისევ იძახდა და ყოველ ჯერზე გული უფრო თბილად მეჩვენებოდა. თითქოს ცოცხალი ვიყავი.

იმდენად თბილი და სასიამოვნო იყო, რომ თითქმის დამავიწყდა, რომ არ ვარსებობდი.

არაფრის სინანული არ მაქვს. ბოლოს და ბოლოს, ჩემს ცხოვრებაში ორი სასწაული მოხდა.

მაგრამ...

თუ მესამეც მოხდება...

დაბადების დღეზე საჩუქრის მიღება მინდა.

— ...დახმარება... — თქვა მიშამ. — დახმარება, ანოს. მე აქ და ახლა ვარსებობ. — მტკიცედ განაცხადა გოგონამ, რომელიც გაქრობისთვის მზად იყო.

ამის გაგონებაზე საშას თვალებიდან ცრემლები წამოუვიდა.

— ...გვედრები, დაეხმარე ანოს. არ არსებობს ასეთი... ასეთი ბედისწერა, რომელიც გადაწყვეტს, რომ მხოლოდ ერთი ჩვენგანი გადარჩება!!..

თითქოს მათი ხმები ამძულებდა, ხმალი კიდეც უფრო მაგრად მოვუჭირე.

- ყველაფერი ამაოა. მე მარადიული და უკვდავი ვარ. ამქვეყნიური განგებულება ხორციელად.

- ჰმ, მაშინ გავაგრძელებ და ვცდი.

ცამი ადვილად მოვიშორე და კიდეც ერთი ნაბიჯით აივისის მკერდთან მივედი. ხმლის პირიდან შავი მაგიური ძალა დაიწყო წარმოქმნა. მან თითქმის უზარმაზარი ხმლის ფორმა მიიღო.

- ეს ძალიან ვენუზდონია.

ბნელმა ხმალმა ადვილად გაჭრა აივისი და მთლიანად გაანადგურა ანტიმაგია, რომელმაც ის რამდენიმე ფენად მოიცვა.

- უაზრობაა. - ჩემი სხეული, რომელიც დროს მართავს, თავად განგებულებაა... რასაც არ უნდა აკეთებდე, ის...

და შემდეგ აივისს მარჯვენა ხელი ჩამოუვარდა.

— რ-რას... ეს მ-ნიშნავს? — შოკირებული ხმით თქვა აივისმა. — ...არ განვიკურნო... არ განვიკურნო... შეუძლებელია... შეუძლებელია... ღმერთი ჩამოინგრა...

- რა ხდება, უკვდავო? არ მეგონა, რომ ამქვეყნიური განგებულება ასეთი მყიფე იქნებოდა.

მუქი ხმალი მოვიქნიე, რის შემდეგაც აივისს მარცხენა ხელი ჩამოუვარდა.

და ის აღარასდროს იქნება იგივე, რამდენიც არ უნდა ეცადოს ის მისი დროის უკან დაბრუნებას.

- არ შეიძლება!.. რატომ?! მე მის დროს ვაჩერებ, მაგრამ შენ შეგიძლია გაწყვიტო. მე მის დროს უკან ვაბრუნებ, მაგრამ ის არ იკურნება!

ხმალი ისევ მოვიქნიე და ამჯერად აივისმა ორივე ფეხი დაკარგა.

— ...შეუძლებელია... შეუძლებელია!!.. ეს რა ხმალია? არასდროს მსმენია, რომ წინაპარს დემონური ხმალი ჰქონოდა!!

- გასაკვირი არაფერია. იშვიათად მქონდა ვენუზდონოას გამოაშკარავების შანსი. ვინც ეს დაინახა, უკვალოდ გაქრა, საფუძვლის გარეშეც კი. როგორ შეიძლება რაღაცაზე ლეგენდის შეთხზვა, როცა არავინ არის, ვინც ამას მოგვითხრობს?

დანა აივისის ყელზე მივუშვირე.

— აგისნით, რომ მშვიდად მოკვდეთ. ეს არის ვენუზდონოას კანონის დამრღვევი. წინაპრის დემონური ხმალი, რომელიც ანადგურებს სამყაროში არსებულ ყველაფერს. განგებულება, ბედისწერა და სასწაულები - ყველაფერი დაეცემა და გაქრება ჩემს წინაშე.

ვენუზდონოასთვის მნიშვნელობა არ აქვს, რამდენად გამძლე, მარადიული თუ უსასრულოა სამიზნე, ის მას მის კანონთან ერთად გაანადგურებს. კანონის დამრღვევის წინაშე ყოველგვარი ლოგიკა კარგავს საღ აზრს.

- ჯანდაბა შენ!..

აივისმა ფლესთან ერთად გაქცევა სცადა, მაგრამ სახეში ხელი ჩავჭიდე.

- შიშთან ერთად თავის ქალაში ამოტვიფრე ეს, რათა არასდროს დაგავიწყდეს, რომ მე დემონთა მბრძანებელი ანოს ვოლდიგოდი ვარ.

ვენუზდონოას კანონდამრღვევი აივისს ყელში ჩავუვარდი.

სწორედ ამ მომენტში მისი საფუძველი გაქრა.

- ჯანდაბა!.. ჯანდაბა!.. ჯანდაბა... ჯანდაბა!!.. - მომაკვდავი კივილი ამოუშვა.

ეს აივისის ხმა იყო თუ ეუგო ლა რავიასის?

— ...ჯანდაბა შენ... შენ განგების ჩარჩოებში ვერ ჯდები... შენ შეუფერებელი ხარ!!..

აივისისა და ეუგო ლა რავიასის საძირკველი მათ სხეულებთან ერთად განადგურდა. გაისმა ჭრიალის ხმა და მათ ადგილას მხოლოდ „დროის ღმერთის ნამგალი“ დარჩა.

§ 28. დაბადების დღე

- ჰმ, პირველად მოვახერხე მისი დარტყმის გარეშე აღება.

დროის ღმერთის ცამი ავიღე ხელში.

ნამდვილი ჯადოსნური არტეფაქტი, რომელიც თავის მფლობელს ირჩევს. ყოველ შემთხვევაში, ამ ნამგალთან ცუდი თავსებადობა მაქვს და ყოველ ჯერზე, როცა მას მისი ნების საწინააღმდეგოდ ვიყენებდი, ეუგო ლა რავიაზის დასამარცხებლად, ვმსხვერვედი.

ხელი წინ დავიდე და ჯადოსნური წრე დავხატე. „დროის ღმერთის ნამგალი“ მასში ჩავწოვე. ხაზინაში გავგზავნე. იქნებ სხვა რამეში გამომადგეს.

ასე რომ.

ჯადოსნური თვალები ავაფრიალე და იმ ადგილს გავხედე, სადაც აივისი მთლიანად განადგურებულიყო.

ვიცოდი. და ვფიქრობდი, რა იყო არასწორი მაგიური ძალის ნაკადში.

- „ინგალი“.

სისხლის წვეთი ჩამომივარდა, ერთდროულად შელოცვას ვკითხულობდი და ჯადოსნურ წრეს ვხატავდი. სინათლე გაბრწყინდა და ძვლოვანი სხეული ხელახლა დაიბადა. ეს აივის ნეკრონი იყო.

თუ ბაზას გაანადგურებ, „ინგალის“ გამოყენებით გაცოცხლებას ვერ შეძლებ. კითხვაზე, თუ რატომ აღდგა აივისი, მხოლოდ ერთი პასუხი არსებობს. კანონის დამრღვევმა ვენუზდონამ ორი ბაზა გაანადგურა. ორი ბაზა, რომლებიც მტრულად განწყობილი იყო ჩემთვის: დემონი და ეუგო ლა რავიაზი. მაგრამ არსებობდა კიდევ ერთი ბაზა. ეუგო ლა რავიაზთან შერწყმამდეც კი, აივისი უკვე ორი ბაზის შერწყმას წარმოადგენდა.

- გაიღვიძე, ჩემო სისხლით შეპყრობილ მსახურო.

ჯადოსნური ძალის მიღების შემდეგ, მისი თავის ქალას თვალის ბუდეებში სინათლე გამოჩნდა.

მან უემოციოდ შემომხედა და მითხრა:

— ...დიდი ხნის წინ დამავიწყდა... და დღემდე არ მახსოვს ჩემი ბატონი. მაგრამ ჩემი სული ამ შიშს იხსენებს. საბოლოოდ გონს მოვედი შენი ბრძოლის ნახვის შემდეგ...

ის წამოდგა და შემდეგ ჩემს წინ დაიჩოქა.

- ბოდიშს გიხდით. ჩემო პატივცემულო დემონ ლორდ, ლორდ ანოს ვოლდიგოდ.

როგორც ჩანს, ეს ნამდვილი აივის ნეკრონია.

- რა მოხდა?

— ...არ ვიცი... ჩემი მეხსიერება ჯერ კიდევ წაშლილია... მაგრამ, სავარაუდოდ, ვილაცამ მომკლა 2000 წლის წინ, შენი რეინკარნაციის შემდეგ, ლორდ ანოს. შემდეგ კი ის ჩემს ბაზას შეერწყა და დაიმორჩილა.

მაგრამ ეს სხვა არაფერია, თუ არა ვარაუდი, არა?

თუმცა, მისი მეხსიერება მთლიანად წაიშალა. ამის შესახებ არაფრის გაკეთება არ შეიძლება.

- ანუ, დიდი მაგიის ვარჯიშის დროს, ეს „ვილაც“ გაკვეთილზე დამელაპარაკა?

აივისმა თავი დაუქნია.

აივისის მოკვლით და მის მთავართან შერწყმით, ვილაც მუდმივად ასრულებდა შვიდი დემონი იმპერატორიდან ერთ-ერთის - აივის ნეკრონის როლს.

მან იცოდა, რომ მე მისი წინაპარი ვიყავი. და ჩემი მოკვლა სცადა.

როგორც „რევაიდი“, ასევე „ევი“ გავლენას ახდენს მხოლოდ მათზე, ვისკენაც არის მიმართული.

დიდი მაგიის გაკვეთილის დროს ვცადე აივისის მოგონებების წაკითხვა, მაგრამ ვერ შევძელი, რაც გასაკვირი არ არის, რადგან ისინი წაიშალა. აივისთან ასიმილაციის წყაროს ცოდნის გარეშე, მისი წარსულის წაკითხვა შეუძლებელია.

- გასაგებია. ამიტომ მან განზრახ მაჩვენა დაუმთავრებელი შერწყმის მაგიის ძირითადი ფორმულა.

შერწყმას ვადა აქვს. უფრო ზუსტად, თუ მე მჯერა, რომ შერწყმის ხანგრძლივობა უკიდურესად მოკლეა, მაშინ არ მეპარება ეჭვი, რომ ვინმე ლვისის ბირთვთან შერწყმა მოხდება.

— შვიდი უძველესი დემონიდან დანარჩენებსაც ისევე წაეშალათ მეხსიერება, როგორც შენსაც?

- სავარაუდოდ, ან ვილაცამ წაშალა ისინი მათთვის.

ღალატი, მაშინ? პრინციპში შეუძლებელი არ არის. თუმცა, ამაზე და ამაზე ვარაუდების გამოთქმა კარგი იდეა არ არის. თითის წვერით აივისის შუბლს შევხე.

- ეს სწორი მოგონებებია. შეგიძლია მათი მიღება. მიუხედავად იმისა, რომ ისინი ძალიან პატარებია, მხოლოდ შენი დაბადებიდან ჩემს რეინკარნაციამდე პერიოდის დაახლოებით.

მოგონებები აივისს ლიკნოსის მეშვეობით გადავეცი.

- რას უკვეთავთ?

- ვილაც, ვინც თქვენთან შეერთდა, სავარაუდოდ, ავოს დილჰევიას ერთ-ერთი ქვეშევრდომი. მაგრამ ეს იმ შემთხვევაში, თუ, რა თქმა უნდა, ავოს დილჰევია ნამდვილად არსებობს. ნებისმიერ შემთხვევაში, დარწმუნებული ვარ, არიან ადამიანები, რომლებიც ჩემს მიმართ მტრულად არიან განწყობილნი და იციან, რომ მე მისი წინაპარი ვარ.

ბევრი ინფორმაციის მიღება შემეძლო, აივისთან შერწყმული დემონი ცოცხალი რომ დამრჩენოდა, მაგრამ რაც მოხდა, გაკეთებულია. მას ეუგო ლა რავიაზის ძალა ჰქონდა და უბრალოდ ვერაფერს ვიკავებდი. ამჯერად ჩემი მთავარი პრიორიტეტი საშა და მიშა იყო.

„ავოს დილჰევია მიყურებს. რა შემაწუხებლები არიან მითიური ეპოქის დემონები. მაშინაც კი, თუ ისინი მოკლულნი იქნებიან, ხელახლა დაიბადებიან. თუ ისინი დემონთა მბრძანებლის ციხესიმაგრეში ასე გამოჩნდებიან, მე მათ კანონის დამრღვევზე ჟანგად ვაქცევ, მაგრამ ისინი ასეთი სულელები ნამდვილად არ არიან.“

აივისი თავდახრილი მისმენდა.

- მოდი, მათ მოლოდინებს გავყვეთ. აკადემიაში დამაბვის გარეშე გავაგრძელებ სწავლას. თუ რამეს აპირებენ, ადრე თუ გვიან მაინც გადადგამენ ნაბიჯს. მაგრამ თუ თავს გავამჟღავნებ, შეიძლება კუდებით ფეხებზეა გაიქცნენ. შემდეგ ჯერზე, როცა შეიძლება გამოჩნდნენ, შეიძლება ათიათასობით წლის შემდეგ.

დემონებს ძალიან დიდხანს ცოცხლობენ. განსაკუთრებით მათ, ვისაც ძლიერი მაგიური ძალები აქვს. ისინი, ვისაც ასეთი რთული გეგმის განხორციელება შეუძლია, იდეალურ შესაძლებლობას იმდენ ხანს დაელოდებიან, რამდენიც საჭირო იქნება.

- გასაგებია? თუ რამეა, აქ მოკვდი. ამ გზით ავოს დილჰევია ნაკლებად ფხიზლად იქნება.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ჩვენ მათ ვაფიქრებინებთ, რომ აივისი მკვდარია, მაშინ როცა ის კულისებში ჯაშუშობს.

— პირველ რიგში, გადახედეთ შვიდ უძველეს დემონ იმპერატორს.

- ჭამე.

ასე რომ, დროა. დაასრულეს უკვე?

- "ინგლო¹".

როგორც კი მაგია გამოვიყენე, თეთრად შეღებილმა სივრცემ პირვანდელი ფერების დაბრუნება დაიწყო.

და მას შემდეგ, რაც ტელის ისრები შეტრიალდა, ისინი კვლავ სწორად მოძრაობდნენ.

ეუგო ლა რავიას დამარცხებამ სამყაროში დროის ნორმალური დინების დაბრუნება გამოიწვია.

სანამ გონს მოსვლას მოვასწრებდი, აივისი უკვე უკვალოდ გამქრალიყო.

— ...ჰა?.. — უკნიდან კითხვა გაისმა.

შემობრუნებისას დავინახე, რომ საშამ თვალები ჭერისკენ ასწია.

„...ეს მთვარის შუქი არ არის, არამედ მზის შუქია...“ თქვა მან გაკვირვებულმა.

— სივრცე, რომელიც ეუგო ლა რავიასის გამოჩენის დროს წარმოიშვა, სამყაროს დროისგან იზოლირებულია. მისი მოკვლის შემდეგ, წინა დროში დაბრუნება შეუძლებელია. თუმცა, მაქსიმუმ, ორიგინალიდან რამდენიმე საათის შემდეგ დროში აღმოჩნდებით.

„ეს ამომავალი მზეა?“ იკითხა მიშამ.

- კი.

— ...მეგონა, რომ გუშინ ჩემი ბოლო დღე იქნებოდა...

ჰეჰ, გამეცინა.

— მე გითხარი, რომ შეუძლებელი არ იყო.

ერთი წამით დაბნეულმა მიშამ პირი გააღო.

მაგრამ შემდეგ მან თავდაჯერებულად დაუქნია თავი.

- ...დიახ...

შემდეგ საშა ენერგიულად გადახტა მიშას უკნიდან და მაგრად ჩაეხუტა.

- მიშა, ძალიან მიხარია... მართლა ძალიან მიხარია. მისმინე, ჰმ... - საშამ დამნაშავედ ცნო სახე და განაგრძო. - ვწუხვარ, რომ გითხარი, მძულხარ. მიყვარხარ და მინდა, რომ იცოცხლო, მიშა.

„მეც“, თქვა მიშამ და დას ხელზე შეეხო. „მინდა, რომ იცოცხო, საშა“.

- კი.

ისინი სიხარულით ეჭირათ ხელები და ეხუტებოდნენ ერთმანეთს, თითქოს უხაროდათ, რომ ეს დღე საბოლოოდ დადგა. მიშამ ნაზად მოფერა ატირებული საშას თავზე. მიუხედავად იმისა, რომ გაიღიმა, მან კიდევ უფრო მეტად დაიწყო ტირილი, ვიდრე ადრე.

ჰმ, რა სასიამოვნო სანახაობაა თვალისთვის.

სანამ ღრუბლებში ვიყავი და დების გაერთიანებაზე ვფიქრობდი, ისინი, თითქოს რაღაც გადაწყვიტეს, ერთმანეთს თავი დაუქნიეს და ჩემსკენ მობრუნდნენ.

- ჰმ... ბატონო... ანოს...

საშას ნატიფი საქციელის დანახვისას, სიცილი ვერ შევიკავე.

- რა არის ასეთი სასაცილო?!... აჰ, არა, გესმის...

საშა ძალიან შერცხვენილი ჩანდა.

წყაროს მაგიამ წარმატებით შეცვალა დრო. სწორედ ამიტომ შეცვალა ჩემმა „ინგდომ“ მათი წარსული და ისინი დღემდე ცოცხლები არიან.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მათ სჯეროდათ, რომ 2000 წლის წინ დემონთა წინაპარი ანოს ვოლდიგოდი იყო და წარმატებით აქციეს იგი წყაროდ.

„მშვიდობა ბოლოს და ბოლოს ცუდი რამ არ არის, საშა“, - ვუთხარი შერცხვენილ საშას. „სიცოცხლეს არ დაკარგავ, თუნდაც ცოტა უხეში იყო. მე ხელახლა დავიბადე, დავიღალე ველური სამყაროთი, რომელმაც ომის გარდა არაფერი იცოდა და აღმოჩნდა, რომ კარგი ეპოქა დადგა. ზუსტად ასეთი სამყარო მინდოდა შემექმნა.“

სწორედ ამიტომ დავყავი სამყარო ოთხ ნაწილად. და როგორც ჩანს, ჩემი მოლოდინები გამართლდა.

მიუხედავად იმისა, რომ შესაძლოა ზოგიერთ საკითხში ცოტა არასწორად გამოვთვალე.

- რა მორჩილი ხარ. და სად წავიდა მთელი ეს გამბედაობა, როცა მაკოცე?

- ჰმ... მოიცა... რას ამბობ?!

საშას სახე პომიდორივით გაწითლდა.

— ...ვაკოცე?.. — მკითხა მიშამ, რომელიც ჩემს გვერდით იდგა.

- ტ-ეს ყველაფერი არ არის! ტ-ეს მეგობრული კოცნა იყო, უბრალოდ მეგობრული! ყოველგვარი ფარული მოტივების გარეშე!..

- ანუ ასეა საქმე? შენი გულის ხმა „ლიკნოსის“ მეშვეობით გავიგე და როგორც ჩანს, ამ სიყვარულის გაგრძელებაში რაღაც იყო...

- ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა-ა!! - მთელი ხმით იყვირა საშამ და ჩემი სიტყვების ჩახშობას ცდილობდა.

ხმამაღლა გამეცინა.

- რა არის ასეთი სასაცილო, ნამძირალა?! რომ იცოდე, ეს უზბრალოდ აკვიატება იყო!
შემდეგ მოვმკვდარიყავი, ამიტომ ეს წამიერად ვთქვი! და მეტი არაფერი! გასაგებია?

უბრალოდ ვერ ვიკავებ თავს სიცილისგან, როცა აღშფოთებული გოგო ამას მეუბნება.

კი, ეს მაინც კარგი ეპოქაა.

— შენს წინაპარს უჯრას უწოდებ?

- ამ ეპოქაში, შენ გაქვს უჯრის სხეული, მაშინაც კი, თუ სამგზის წინაპარი ხარ.

მისი საუბრის მანერა იმდენად სასაცილო იყო, რომ ისევ გაშეცინა.

- ამიერიდან ასე დარჩი.

— შენს გარეშე როგორმე მოვაგვარებ.

საშა განაწყენებული შებრუნდა.

- მიშა, შენც იგივე დარჩი, რაც ადრე.

მან თავი დაუქნია.

- შენ ჩემი მეგობარი ხარ ანო.

- ზუსტად ეგაა.

ტელეფონს რომ დავხედე, დავინახე, რომ დილის 7:30-ს აჩვენებდა.

- კარგი, დავბრუნდეთ? თუ შესასვლელთან ცხრა საათამდე მივალთ, მაქსიმალურ ქულას მივიღებთ.

საშას ხელში კვერთხისკენ მივუთითე.

- რაღაც ხარ. ყველაფრის შემდეგ, რაც გააკეთე, გამოცდის ქულაზე ღელავ?

— წარსული ბევრჯერ შევიცვალე, მაგრამ დუნდონის გამოცდაზე ყველაზე მაღალი ქულა არასდროს მიმიღია.

საშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა, შემდეგ კი გაეცინა.

- კარგი, მაშინ ვიჩქაროთ.

- ...ჩიხი...

მიშამ თითი მასზე გაიშვირა.

- ოჰ, კი, მართალია.

ფეხი მსუბუქად დავაკაკუნე.

რის შემდეგაც ხმამაღალი ხმა გაისმა და ოთახის რელიეფი შეიცვალა. დაახლოებით ერთი წუთის შემდეგ, ჩიხის უკან მდებარე გზა კვლავ გაიხსნა.

— რას იტყვით, გამოცდის შემდეგ სახლში რომ მოვიდეთ?

- რისთვის?

„დედა ალბათ ტკბილეულით გელოდება. გარდა ამისა, დღეს შენი დაბადების დღეა“, - ვუთხარი გაღიმებულმა.

ეს რომ გაიგო, საშამ გაიღიმა.

- მე ვეთანხმები თქვენს მოწვევას.

შემდეგ მიშას შევხედე და მანაც თავი დაუქნია.

- მე წავალ.

სამივემ გავსწორდით და დუნდულის გასასვლელისკენ წავედით.

შენიშვნები

1. ჩაწერილია, როგორც: „წარსულის შეცვლა“.

§ ეპილოგი. ~ღიმილი~

დილის 9 საათამდე გამოვედით დუნდულიდან და კვერთხი ემილიას გადავეცით. მან თქვა, რომ აკადემია მას გარკვეული დროით შეინახავდა მისი ნამდვილობის შესამოწმებლად. ასევე, რადგან დუნდულის გამოცდა გათენებამდე იყო დაგეგმილი, მეორე კლასს მთელი დღე დასვენება ექნებოდა. ეს იდეალური შესაძლებლობა იყო დაბადების დღის აღსანიშნავად.

მზის ქარის მჭედლობისა და შეფასების სახელოსნოში შელოცვის „გატომის“ გამოყენებით მივედით. დედა იმავე წამს შემობრუნდა, როგორც კი კარი გავაღე.

- კეთილი იყოს შენი დაბრუნება, ანოსიკ!

დედა ჩვეულებრივზე უფრო ენერგიულად მომიახლოვდა და მაგრად ჩამეხუტა.

და რატომღაც ცრემლები წამომივიდა.

- დედა ძალიან ღელავდა, რომ ასე გვიან არ დაბრუნდებოდი სახლში.

— გითხარით, რომ ეს შეიძლება დილამდე გაგრძელებულიყო.

- კი, ვიცი, ვიცი, მაგრამ შენ მხოლოდ ერთი თვის ხარ და ვნერვიულობდი, ყველაფერი რიგზე იყო თუ არა, ანოსიკ.

დედამ გაიღიმა და ისევ თქვა:

- კეთილი იყოს შენი დაბრუნება, ანოსიკ! კეთილი იყოს შენი დაბრუნება!

ჰმ, რატომ უნდა ვინერვიულო ამდენს, როცა მხოლოდ ერთი დღით ვიყავი წასული? დედამ ალბათ იცის, რამდენად ძლიერი ვარ მაგიაში... არა, ამის გამო რატომღაც არაკომფორტულად ვგრძნობ თავს.

- აქ ვარ.

დედამ გაიღიმა და გაიმეორა:

- კეთილი იყოს შენი დაბრუნება, ანოსიკ.

და მან ისევ ჩამეხუტა.

- ჰა?

შემდეგ შევნიშნე, რომ დედაჩემი საშას უყურებდა.

მაგრამ რატომღაც, როგორც კი დაინახა, სუნთქვა შეეკრა. დედის გამომეტყველებაზე ეტყობოდა, რომ რაღაცას მიხვდა.

- ლ- ლ ...

მაპატიე რა?

- ამიტომ ვთქვი, რომ დილით სახლში დაბრუნება შემეძლო.

„მგონი, „დილით სახლში დაბრუნებაში“ სხვა რამ იგულისხმა“, - გულგრილად თქვა საშამ.

შესაძლებელია, რომ ამ ეპოქაში ამ სიტყვებს სხვა მნიშვნელობა ჰქონდეთ?

- ეს დილით სახლში დაბრუნების გარდა სხვა რამეს ნიშნავს?

- კარგი, ეს ნიშნავს... სწორედ ამიტომ...

უეცრად საშამ რაღაც გაუგებარი სისულელების ლაპარაკი დაიწყო.

- რაშია საქმე?

საშამ თავი დახარა, გაწითლდა და შემდეგ თქვა:

-...კი, ყველაფერი კარგადაა...

ჰმ, საერთოდ ვერაფერი გავიგე.

და სანამ ამაზე ვფიქრობდი, დედა ენერგიულად გაიქცა საშასთან.

- საშა-ა!

— ... რ-რა არის ეს?

უეცრად დედამ მაგრად ჩაეხუტა საშას.

- საშა-ა!

- რა არის? რა?

საშამ დედის ზეწოლისგან ცოტა უკანაც კი დაიხია.

„დ-ყველაფერი კარგად წავიდა? ნაზი იყო შენთან?“ მტკიცედ იკითხა დედამ და ფრთხილად მოეფერა თავზე.

საშას სახეზე საერთოდ აღარაფერი გამოხატავდა.

„...მისმინე, არ მინდა არასწორად გაიგო, მაგრამ ერთს გეტყვი: მას არ სჭირდებოდა ისეთი რამის გაკეთება, რაც ნაზს მოითხოვდა“, - რაც შეიძლება მშვიდად შეუსწორა საშამ.

მაგრამ ამის გაგონებაზე დედამ პირი ფართოდ გააღო, თითქოს ისევ რაღაცამ შეძრა.

— ... ჰმ, რამე მოხდა?

- კი-კი, არა. არაუშავს, არაუშავს, საშენკა. ყველა თავისებურად აკეთებს. კი, ყველაფერი კარგადაა, უბრალოდ მშვენივრად.

დედამ თავი დაუქნია, თითქოს რაღაცაში არწმუნებდა თავს, შემდეგ კი თითქოს საკუთარ თავთან დაიწყო საუბარი.

„რაზე ლაპარაკობ? რას გულისხმობ „ამის გაკეთებაში“?“ იკითხა საშამ, რომელსაც მეტის ატანა აღარ შეეძლო.

- კარგი, სწორია...

- კეთილი ინებეთ და მითხარით. რაზე საუბრობთ?

დედამ საშას ყურში ჩასჩურჩულა, თითქოს სხვა გზა არ ჰქონდა.

- იცი, გემოვნება განსხვავებულია. მგონი, ცუდი არაფერია იმაში, რომ არ აღგაგზნო, როცა მკაცრად არ გექცევიან.

„რა ჯანდაბაა?!“ იყვირა საშამ, სახე პომიდორივით გაწითლებული.

რის შემდეგაც უხერხულად მოჰკიდა ხელი თავზე და გვერდიდან გვერდზე ქნევა დაიწყო.

- გეუბნები, ყველაფერი არასწორად გაიგე. როცა თქვა, რომ დილით სახლში იქნებოდა, ამას არ გულისხმობდა. ხედავ, მიშა ჩვენთანაა.

[illegible]

დღეს დედას წნევა არ შეჩერებულა.

- და შენთვის ეს მისაღებია, მიშა?

ჩაფიქრებულმა თავი დახარა.

- ...ებს?..

როგორც ჩანს, საშასგან განსხვავებით, მიშამ ბოლომდე ვერ გაიგო, რაზე იყო საუბარი.

- კარგი, ჰმ, არ გგონია, რომ საშას გარეშე უკეთესია? თუ... ეთანხმები ამას? არაფერი გაქვს... ამის საწინააღმდეგო?

დედის შეშფოთებით დასმულ კითხვაზე პასუხად მიშამ თავი გააქნია.

— სამივე კარგად ვართ.

ერთი წამი გავიდა, შემდეგ სახელოსნოს კარი გაიღო და მამა გამოჩნდა.

და პირველი, რაც მან თქვა, იყო...

- ანოს, შენი მამაც ნაადრევად აღზრდილი ბავშვი იყო. ხშირად მეუბნებოდნენ, რომ თუ ზრდასრულობის კიბეზე ადრე ასვლას დავიწყებდი, ოდესმე აუცილებლად ჩამოვვარდებოდი. ჰა-ჰა.

კარგი, ამაზე არ მიკითხავს, მამა.

- ბოლო დროს ისე ძალიან მშურდა შენი, რომ ორ ადამიანთან ერთად ხვდები, მაგრამ მართლა ორივესთან ერთდროულად აკეთებ ამას?!

მამამ ხელები მხრებში მომკიდა და დაუფიქრებლად წამოიძახა:

- მაშ, აი, რამდენიმე რჩევა მამასგან, რომელიც კიბეებიდან გადმოვარდა, ანოსისგან. - შემდეგ მამამ სახეზე სერიოზული გამომეტყველებით თქვა: - მითხარი, როგორ გააკეთე?

კარგი, სად არის რჩევა?

- ჰეი, მიშენკა. მითხარი, როგორ მოახერხა ამდენი საფეხურის გამოტოვებით ზრდასრულობის კიბეზე ასვლა? ანოსმა რა დაგიშავა?

მამა, საერთოდ რაზე ეკითხები შენი შვილის კლასელებს?

— ...ის ჩვენს მიმართ კეთილი იყო...

- ყველას შეუძლია იყოს კეთილი და...

როგორც კი მამაჩემმა საუბარი დაიწყო, შუა წინადადებაში გაჩერდა, თითქოს რაღაცას მიხვდა. ისეთი სახე ჰქონდა, თითქოს რაღაცამ შეაშინა და მითხრა:

- ანოს, მართლა ასეთი ნიჭიერი იყავი?..

, მამა ძალიან ცდება ამ სიკეთესთან დაკავშირებით .

- გეუბნები, სულაც არ არის ასე. დღეს ჩვენი დაბადების დღეა და ანოსმა დაგვპატიჟა! - სასოწარკვეთილი წუწუნებდა საშა.

დედა, გაოგნებული დავრჩები იმით, რაც გავიგე, - მუშტი შეკრა, თითქოს რაღაცის გაკეთება გადაწყვიტა.

- კი, რა თქმა უნდა. ისინი არ იტყვიან, რა გააკეთეს, მიუხედავად იმისა, რომ ამბობენ, რომ ყველაფრით კმაყოფილები არიან.

როგორც ჩანს, მათი ილუზიები არ გამქრალა.

- არა უშავს, დედიკო ყოველთვის შენს გვერდით იქნება, ანოსიკ. და მე ყველაფერში დაგეხმარები, რაც გინდა.

მამამ თავი დაუქნია, თითქოს სრულიად ეთანხმებოდა დედის სიტყვებს.

- მართალია. თუ ანოსს უნდა, მაშინ მიეცი საშუალება. თუ უნდა, მაშინ...

რატომღაც, მამა გაბრაზდა.

- თუ ასეა, ახლავე წავალ და ნუგბარს მოვამზადებ. დღეს საშენკას და მიშენკას დაბადების დღეა, ამიტომ ნამცხვარს გამოვაცხობ.

როგორც კი შთაგონებული დედა სამზარეულოში შევიდა, რაღაც გამახსენდა.

- ოჰ, კი, სხვათა შორის. მიშა, რაღაც მაქვს შენთვის.

მიშამ შემომხედა.

- რა?

— შეგიძლია ხელი გაგიწოდო?

მიშამ ისე მოიქცა, როგორც ვუთხარი და მარცხენა ხელი გამომიწოდა.

- აი, აილე.

შესაბამისი ჯადოსნური არტეფაქტი და მომხმარებელი ერთმანეთს იზიდავენ. მისი ჯადოსნური თვალთ დათვალიერების შემდეგ დავასკვნი, რომ ის ყველაზე უკეთ არათითზე მომერგება.

და მის თითზე „ყინულის ლოტოსის ფოთლის ბეჭედი“ გავუკეთე.

მიშამ ის თავისთან მიიტანა და გაოცებით შეხედა.

- გილოცავ დაბადების დღეს, მიშა. როგორ გრძნობ თავს ახლა, როცა თხუთმეტი წლის ხარ?

მიშამ ჩვეული ცარიელი გამომეტყველებით შემომხედა.

მაგრამ შემდეგ უცებ პატარა ცრემლი ჩამოუგორდა მის ლოყაზე.

„შემეშინდა“, თქვა მან კანკალიანი ხმით.

დარწმუნებული ვარ, ასე იყო, გავიფიქრე.

ალბათ მთელი ამ ხნის განმავლობაში გრძნობებს მალავდა.

- აღარ არის საჭირო ძლიერად თავის მოჩვენება.

- ...დიახ...

მიშამ თავი დაუქნია და თვალებიდან ცრემლები ისევ წამოუვიდა.

საშამ გაიღიმა და მხრებზე მოეხვია.

და შემდეგ...

„მესმის შენი, მიშენკა. გეშინოდა, ძალიან ეცადე“, - თქვა დედამ, რომელმაც არაფერი იცოდა.

— ...გესმის?..

- კი. მეც მეშინოდა, სანამ შემოთავაზებას არ მივიღებდი. გეშინია, სანამ ეს ნამდვილად არ მოხდება, რაც არ უნდა გჯეროდეს ამის. ეს მიშასა და საშენკას შემთხვევასავითაა.

მიშას გაოცებისგან თვალები გაუფართოვდა.

- მაგრამ შენთან ყველაფერი კარგად იქნება. ბოლოს და ბოლოს, ანოსიკი ყოველთვის იმას აკეთებს, რასაც ამბობს. დარწმუნებული ვარ, ის აუცილებლად გაგხდით ორივეს გაბედნიერებთ. შენც, მიშენკა, და შენც, საშენკა.

ვერც მე და ვერც საშას ვერ გავიგეთ, როგორ შეიძლებოდა საუბრის ასეთი შეუფერებელი სიტყვებით შეწყვეტა.

მაგრამ...

— ...ჰე-ჰე...

მიშამ გაიღიმა.

-ორივე ბედნიერები ხართ?

- კი, მართალი ხარ. და ეს შესანიშნავია.

მიშამ ერთი წამით დაფიქრდა და ისევ გაიღიმა. ის აყვავებულ ყვავილს ჰგავდა.

- კი.

ეს იყო გულწრფელი ღიმილი გოგონასი, რომელმაც დღემდე ჩაკეტა გული.

შენიშვნები

1. კი, კი, ეს იაპონური კლიშეა, რომელზეც ფიქრობ. ტიპი სადღაც მთელი ღამე რჩება და მხოლოდ დილით ბრუნდება.
2. იაპონურად გამოყენებულ სიტყვა „მიშას“ მრავალი მნიშვნელობა აქვს, რომლებიც კონტექსტის მიხედვით იცვლება. თავად ის „სიკეთეს“ გულისხმობდა, თუმცა ეს სიტყვა ასევე შეიძლება განიმარტოს, როგორც „სიყვარული“ და „სინაზი“. სწორედ აქედან მომდინარეობს მამის მცდარი წარმოდგენა.

ბოლოსიტყვაობა

დარწმუნებული ვარ, მაშინვე გაგახსენდებათ ფინალური ბოსი, რომელიც ყველანაირ ლაით-ნოველში, მანგაში, ანიმეში და მსგავს ნაწარმოებებში ჩნდება და რომელზეც ფიქრობთ: „როგორ ჯანდაბას დავამარცხებ?!“, ამ ნაშრომმა კი დღის სინათლე კლიშეური იდეიდან იხილა: ასეთი ფინალური ბოსი მთავარ პერსონაჟად აქციოთ.

ძალიან მომწონს თამაშებში გავრცელებული ფენტეზის ჟანრის ხმლებითა და ჯადოქრობით გაჯერებული გარემო და მასში ჩემი საყვარელი აკადემიური ელემენტი დავამატე, ასევე დემონთა მბრძანებელიც, რომელიც ისევე მიყვარს და მთავარ პერსონაჟად ვაქციე. რადგან თავდაპირველად ეს ვებ-რომანი იყო, მხოლოდ ის ელემენტები ამოვიღე, რაც ძალიან მომწონდა და სიმართლე გითხრათ, ამ ამბავში ჩემს ჰობის იმდენად მივეცი თავისუფლება, რომ მისი ჩვენებაც მრცხვენია.

ეს ნაშრომი ვებგვერდზე ნაწილებად გამოვაქვეყნე, მოთხრობების ცალ-ცალკე, მაგრამ ყველაზე რთული ის არის, რომ მოგვიანებით ჩემს დაწერილ ტექსტს ვერ ვასწორებ. შეიძლება იფიქროთ, რომ ეს წიგნი კი არა, ვებგვერდია და მისი გამოსწორება ადვილია, მაგრამ რამდენადაც არ უნდა შეასწოროთ ტექსტი, ვერ შეძლებთ შეცვალოთ ის, რაც თქვენი პატივცემული მკითხველის თავში ხდება. თუ მოგვიანებით ბანანს დაამატებთ, რომელიც დეტექტიური რომანის პირველად წაკითხვისას ნამდვილად არ იყო იქ, რათა მოთხრობაში საიდუმლოს ამოხსნა უფრო თანმიმდევრულად აჩვენოთ, აუცილებლად გაიფიქრებთ რაღაცას: „რა ჯანდაბაა, ბანანი?“

ვებ-რომანებში, რომლებიც ერთდროულად ერთი მოთხრობის სახით გამოიცემა, ეს ისტორიები უნდა დაყოთ მცირე ნაწილებად: შესავალი, განვითარება, შემობრუნება და დასკვნა, ასევე უნდა ჩართოთ გასართობი ელემენტები. უფრო მეტიც, ამ ისტორიების ერთმანეთის მიყოლებით დაკავშირებით, თქვენ უნდა მიიღოთ სრულყოფილი ისტორია.

მახსოვს, ერთი მოთხრობის მეორის მიყოლებით წერა და თავის ტკივილი მქონდა იმის გამო, რომ თავში მტკიცედ მქონდა ჩადებული აზრი, რომ ჯერ სიუჟეტის სწორად გააზრება და ბოლოს მინიშნებების მიცემა მჭირდებოდა, რაც, როგორც ზემოთ აღვნიშნე, რედაქტირებისთვის ძალიან რთულია.

შეიძლება ზოგიერთს უცნაურად მოეჩვენოს, მაგრამ თითოეული თავის სუბტიტრები იმ ფაქტის ნარჩენია, რომ ეს ნაწარმოები ვებ-რომანი იყო. მეგონა, რომ თავების თანმიმდევრობა მსუბუქი რომანის გამოცემაში ბევრ ცვლილებას განიცდიდა, მაგრამ წიგნის ხელმძღვანელმა რედაქტორმა, ქალბატონმა იოშიოკამ, თქვა, რომ ეს ფორმატიც ადვილად გასაგებია და მისი უცვლელად დატოვება შესაძლებელია, ამიტომ გადავწყვიტე, ვებ-ვერსიიდან თავების სათაურები ჩამემატებინა.

ისინი დაფარულია შრომის კვალით, რომელიც აჩვენებს, თუ რაზე იქნება თითოეული თავი, ამიტომ ქვესათაურების წაკითხვით და იმის წარმოდგენით, თუ რაზე იქნება თავი,

თავად თავის კითხვისას, სავარაუდოდ, განიცდით მსგავს გრძნობას, რასაც ვებ ვერსიის კითხვისას განიცდით.

მინდა მაღლობა გადავუხადო ბევრ ადამიანს მსუბუქი რომანის ვერსიის გამოცემაში გაწეული დახმარებისთვის. რედაქტორს, ქალბატონ იოშიოკას, რომელმაც წაიკითხა მთელი უკიდურესად გრძელი ვებ ვერსია და მოგვცა მრავალი რჩევა და შემოთავაზება ტექსტის რედაქტირებასთან დაკავშირებით, რამაც წიგნის გამოცემასთან დაგვაახლოვა. დიდი მაღლობა. თქვენი წყალობით, ჩვენ შევძელით წიგნის ვებ ვერსიასთან შედარებით უფრო სრულყოფილი გავხადოთ.

ასევე ილუსტრატორ იოშინორი შიზუმუს, რომელმაც სამყარო და პერსონაჟები წარმოუდგენლად მიმზიდველად დახატა. ახლა მაღლობის გარეშე ვერ ვიძინებ. დიდი მაღლობა პერსონაჟების უბრალოდ საოცარი დახატვისთვის. გულწრფელად რომ ვთქვა, დიდი პატივია თქვენთან მუშაობა.

ასევე, ჩვენ შევძელით ამ სანუკვარი სურვილის ასრულება თქვენი წყალობით, ჩემო ძვირფასო მკითხველებო ვებ ვერსიისა, რომლებმაც 7000-ზე მეტი მიმოხილვა დატოვეს და მამხნეველად. დიდი მაღლობა გულის სიღრმიდან.

და ბოლოს, ბოლოს, მაგრამ არანაკლებ მნიშვნელოვანი, მინდა გულის სიღრმიდან მაღლობა გადავუხადო ყველას, ვინც ეს წიგნი წაიკითხა. დიდი მაღლობა.

ვებ ვერსიის მეორე და შემდგომი ტომების შინაარსიც მკითხველებმა ძალიან თბილად მიიღეს. მათ პასუხად მოგვწერეს, რომ ძალიან საინტერესო იყო და რომ ეს მხოლოდ მთავარი მოვლენების დასაწყისი იყო. ბუნებრივია, ყველაფერი ზუსტად იგივე არ იქნება და მსურს ტექსტის დახვეწა, რათა კიდევ უფრო საინტერესო გახდეს. არაფერი მაბედნიერებს, როგორც თქვენი მოლოდინები.

ასე რომ, მოხარული ვიქნები, თუ კიდევ ერთხელ გნახავთ ყველას.

2018 წლის 2 იანვარი, სიუ.

მთარგმნელის შემდგომი სიტყვა

გამარჯობა ყველას, მე ვარ ვერჯილ ლუციფერი. ვფიქრობ, ვინც დიდი ხანია მიცნობს, ალბათ არ გაინტერესებთ, რა დამავიწყდა ამ მსუბუქი რომანის თარგმანში, მაგრამ უპირველეს ყოვლისა.

პირველ რიგში, მინდა მადლობა გადავუხადო Monix-sama-ს ზოგიერთი მომენტის თარგმანში დახმარებისთვის. მეორეც, ილუსტრაციების რედაქტორს, რომელმაც რეალურად მიმიზიდა ამ სათაურის, SxDragon King-ის, ფანებში.

მიზეზები

ეს მსუბუქი რომანი თარგმნისთვის რამდენიმე მიზეზის გამო ავიღე. პირველ რიგში, ვინც დიდი ხანია მიცნობს, იცის, რომ შედარებით ცოტა ხნის წინ დავტოვე ფანდომი, რომელშიც არანაკლებ 8 წელი ვიჯექი და ამ დროის ნახევარი ამ მსუბუქი რომანის თარგმანებით ვიყავი დაკავებული. ახალ ფანდომს ვეძებდი. ჩვენმა რედაქტორმა ბევრი მიაგმო ამის შესახებ და შემდეგ, როდესაც ანიმეს მე-4 ეპიზოდის კინოდაპტაცია გამოვიდა, საბოლოოდ გადავწყვიტე, რომ ეს ფანდომი ახლა ჩემი მთავარი იქნებოდა, ისევე როგორც ეს მსუბუქი რომანი ჩემი მთავარი მთარგმნელობითი პროექტი იყო. ყველა დანარჩენი, რაც იქ იყო, მოულოდნელად უკანა პლანზე გადავიდა. მეორე მიზეზი ის იყო, რომ ამ სათაურს არ აქვს ნორმალური თარგმანი არც რუსულად და არც ინგლისურად. რა თქმა უნდა, ისინი არსებობენ, მაგრამ იქ ყველაფერი რაც შეიძლება სევდიანია. განსაკუთრებით რუსულ თარგმანში, ის უფრო ფანფიკს ჰგავს, ვიდრე თარგმანს.

ბოდიშს ვუხდის გულშემატკივრებს, რომლებიც მოუთმენლად ელიან „აპოკალიფსის ჯადოქრის“ მეორე ტომს, თუმცა პირველი ტომის ბოლოსიტყვაობაში გაგაფრთხილეთ, რომ ეს მსუბუქი რომანი, უპირველეს ყოვლისა, ჩემთვის იაპონური ენისა და ზოგადად თარგმანების გასაუმჯობესებლად განკუთვნილი ინსტრუმენტია. მომწონს ეს ნაწარმოები, მაგრამ არა იმდენად, რომ „უვარგისი“ გვერდზე გადავდო. მით უმეტეს, რომ ამაში ერთ ცენტსაც არ ვიღებ და მხოლოდ ჩემი პირადი დროის დიდ ნაწილს ვუთმობ, რაც სკოლის საათებში თითქმის არ მაქვს.

მოთხრობა 1 (ანიმაციური) - ომის საშინელებების მოგონებები

მოკლე მოთხრობა, რომელიც ექსკლუზიურად Animate მაღაზიისთვისაა ხელმისაწვდომი

ნელა მივდიოდი ბრძოლის ველზე, ბრძოლის ჭეშმარიტად საშინელი ხმების ექოში - ნაცნობი კივილის, ხმალების შეჯახებისა და ჰაერში ალივით ფრიალებდა. გამომიწვიეს უშიშარმა ადამიანებმა, რომლებსაც დემონთა მბრძანებლის დამარცხება სურდათ, რომელიც ღმერთების კურთხევით და სულების დახმარებით მტრებს წმინდა ხმლებით ანადგურებდა.

თუ მათ აქ და ახლა არ მოვკლავ, მაშინ ოდესმე, სადმე, სხვა დემონები მათ ხელში ჩავარდებიან. შესაძლოა, ისინი ჩემი ქვეშევრდომები გახდნენ. და რადგან მაინც მოვკლავ მათ, ამას რაც შეიძლება სასტიკად გავაკეთებ. იმდენად სასტიკად, რომ ეს ბრძოლის სურვილს წაართმევს მათ, ვინც ამას ხედავს. მე ხალხს ისეთი ძალით გათელავ, ისეთი სასტიკი ქმედებებით, რომ ეს მამაცი მეომრების სულს გატეხს.

დაე, ჩემი ცუდი რეპუტაცია მთელ მსოფლიოში გავრცელდეს და ადამიანებში შიში დაწერგოს. თუ მათი გამბედაობა გატყდება, მაშინ არავინ მოკვდება. არც ადამიანები და არც დემონები.

ვერავინ შეაჩერებს დემონთა მბრძანებლის სვლას ბრძოლის ველზე. ყველა ადამიანი, ვისი მზერაც ჩემსას შეხვდება, უმწეოდ შეხვდება სასტიკ სიკვდილს, მე კი, დამცინავად გათელავ მათ ხორცს, სისხლსა და ცრემლებს, წინსვლას გავაგრძელებ.

იმის გააზრების გარეშეც კი, თუ ზუსტად სად მივდიოდი.

„ბატონო ანოს, მხოლოდ მტრის მეთაურის შტაბ-ბინა დარჩა. თუ ადამიან მეფეს დავამარცხებთ, მაშინ გამარჯვება ჩვენი იქნება!“ - ენთუზიაზმით თქვა ჩემმა ერთ-ერთმა ხელქვეითმა, მოახლოებული გამარჯვების შეგრძნებით.

„სისხლი საკმარისი არ არის“, - ვთქვი მე.

მან შემომხედა, ენა ჩამივარდა და საშინლად ენა ჩამივარდა. მე მეფეები მომიკლავს. უამრავჯერ. და ყოველ ჯერზე, რომელიმე მამაცი კაცი ახალი მეფე ხდებოდა, აერთიანებდა ხალხს და თავს მესხმოდა. კიდევ რამდენი სისხლი უნდა დაიღვაროს? ნუთუ მეომრები არ კმარიან? ნუთუ ომი არ დასრულდება მანამ, სანამ ბავშვებს, ქალებს და მთელ კაცობრიობას არ მოვკლავთ?

მაგრამ ერთი რამ დანამდვილებით ვიცოდი. ცოტა მეტი სისხლიც რომ დამეღვარა, ეს არაფერს შეცვლიდა.

— ...ლორდ ანოს, წინ მტრის გამაგრებაა. ეს არის გაირადიტების დემონური მბრძანებლის ჩახშობის არმია და გმირი კანონი!

- გაიყვანეთ თქვენი ჯარები. თქვენ მას ვერ გაუმკლავდებით.

ის პირდაპირ მე მომიახლოვდა. ის ყოველთვის ასე იქცეოდა. გმირმა კანონმა იცოდა, რომ სანამ ჩემთან იბრძოდა, მისი მოკავშირეების დანაკარგები მინიმუმამდე იქნებოდა დაყვანილი.

- დემონ ლორდ ანოს! დღეს მე შენ მოგკლავ.

კანონს შევხვდი, რომელიც ხელში წმინდა ხმლით, ევანსმანათით, პირისპირ მომვარდა. ყველანაირი შელოცვა მოვასხი, მაგრამ ის ისევ და ისევ ფეხზე წამოდგა.

- გმირო კანონ, ნუთუ ადამიანები მართლა ასეთი მშვენიერი არსებები არიან, რომ მზად ხარ მათთვის სიცოცხლე გარისკო?

- გგონია, მხოლოდ თავიანთი სისულელის გამო უნდა მოკვდნენ? ეს სამყარო უკვე აღარ მეყოფა!

უამრავჯერ ვიბრძოდი ერთმანეთთან სიკვდილამდე, მახვილისა და მაგიის გადაკვეთა ბრძოლის ველზე, რომელსაც მხოლოდ სიკვდილის სუნი ასდიოდა. და მე ეს ყველაფერი ყელში ამომივიდა. გამიჭირდა დაუსრულებელი ომი და სისხლისღვრა. სავარაუდოდ, მასაც.

ორივეს გვინდოდა ჰარმონია...

ანოს ვოლდიგოდი

რეინკარნირებული დემონი ლორდი ტირანი, რომელსაც აქვს ძალა, წინააღმდეგობა გაუწიოს და გათელოს ადამიანები, სულები და ღმერთებიც კი. თანამედროვე მაგიური ტექნოლოგია ვერ ახერხებდა მისი ძალის გაზომვას და მას „უვარგისს“ უწოდებდნენ.

ავტორის კომენტარები, სიუ

ანოსის პერსონაჟი კლიშეური იდეიდან დაიბადა - მთავარი გმირი შეუძლებლად დასამარცხებელ საბოლოო ბოსად ექციათ. როგორც ისტორიაში ყველაზე ძლიერი დემონთა მბრძანებელი, რომელიც ღმერთებსაც კი ანადგურებს, ის ერთგვარი Deus Ex Machina-ა, რომელიც ჩემს საქმეს ძალიან ართულებს. ამ პრობლემის ერთ-ერთი გამოსავალი ის იყო, რომ მიუხედავად იმისა, რომ ანოსი საუკეთესოა განადგურებაში, მას სინამდვილეში სურს დიალოგში ჩართვა და სხვების დაცვა. ვფიქრობ, სწორედ ეს ხდის ანოსს ასე მიმზიდველს.

კომენტარები ილუსტრატორის, იოშინორი შიზუმას მიერ

რადგან ის წინაპარი დემონთა მბრძანებლის რეინკარნაციაა, გარეგნულად ადამიანის იერი მიეცემა, მაგრამ მისი დემონთა მბრძანებლის შინაგანი სამყაროს დამალვა შეუძლებელი იყო და ის გარეთ ჟონავდა. რაც შეეხება მის ფორმას, ის ფენტეზის სტილში

არ შევქმენი, არამედ ისეთი, რაც დემონებს მოსწონთ. ის ბაიკერის ქურთუკებზე
დავაფუძნე.

მოთხრობა 2 (გეიმერები) - წინაპრის გამოძახებული სასწაული

მოკლე მოთხრობა, ექსკლუზიურად Gamers Store-ისთვის

ეს დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში გამოცდის დღე იყო. დილჰეიდის ყველა კუთხიდან შეკრებილი დემონები, რომელთა მარღვებშიც წინაპრის სისხლი ჩქეფდა, დემონთა მბრძანებლის, დელზოგეიდის ციხის კარიბჭეს გადიოდნენ. მათ შორის ერთი გოგონა მერყევად დადიოდა, თავი ოდნავ დახრილი ჰქონდა. მისი სახელი იყო მიშა ნეკრონი.

წელს დემონთა მბრძანებლის აკადემია იღებს სტუდენტებს, რომელთა შორის შესაძლოა წინაპრის რეინკარნაციაც იყოს. „რა მოხდება, თუ მე ვიქნები წინაპრის მბრძანებელი? და მაშინაც კი, თუ არ ვიქნები, ვინ იქნება ის ზუსტად?“ გამოსაცდელთა უმეტესობას ტირანი დემონი მბრძანებელი აინტერესებდა, რომელიც ორი ათასი წლის შემდეგ უნდა რეინკარნირებულიყო.

თუმცა, მიშა ერთადერთი იყო, ვისაც ეს ყველაფერი საერთოდ არ ადარდებდა.

- ჰურა! ჰურა მიშას! იბრძოლე! იბრძოლე, მიშა! - უკნიდან ხმა გაისმა, რომელიც მის გამხნეებას ცდილობდა.

ეს მისი მეექვსე მშვილეზელი მამა იყო. მიშას მიაჩნდა, რომ ის კეთილი იყო. მიუხედავად იმისა, რომ მხოლოდ მოსამსახურის საქმეს აკეთებდა, ყოველთვის ყოველგვარი ცრურწმენის გარეშე ეპყრობოდა მას, ნეკრონის მეორე ნახევარს. დღეს კი ამ საქმეს დაასრულებდა. და ყოველთვის ასე იყო. არავინ რჩებოდა მასთან დიდხანს. იძულებული იქნებოდა სამსახური შეეცვალა, სანამ მასზე შეყვარდებოდა. *ასეც იყოს*, გაიფიქრა მიშამ.

და ის ალბათ იმიტომ ამხნევებდა მას, რომ მიშამ ახსენა, რომ თბილი მოგონებები სურდა. და მაინც, მიშა უკვე ბუნდოვნად ხვდებოდა, რომ ეს არ მოხდებოდა. სულ რაღაც გუშინ ის დემონთა მბრძანებლის აკადემიაში შესავალ შეხვედრას დაესწრო. სანამ უკვე მიღებული სტუდენტები კანდიდატებს ესაუბრებოდნენ, მიშა მარტო იჯდა თავის ადგილას. არავის თვალეშიც კი არ უყურებდა. მიუხედავად იმისა, რომ დემონების ამ ქალაქში მიშა დემონთა მბრძანებლის შტოს წმინდა სისხლის წარმომადგენელი იყო, ყველა ისე ეპყრობოდა მას, თითქოს ის არ არსებობდა.

დარწმუნებული იყო, რომ აკადემიაში სწავლის შემდეგაც კი არაფერი შეიცვლებოდა. ვერ შეიქმნებოდა ის მოგონებები, რაც სურდა და მისი ცხოვრებაც დასრულდებოდა. ამგვარად...

- მოდი ანოს, წადი! მოდი ანოს, წადი!

როგორც კი მიშამ მთავარი კარიბჭე გაიარა, ვილაცის ხმამაღალი, გამამხნეველი შემახილები გაიგონა. *ნუთუ მართლა არსებობს დემონი, რომელსაც ჩემსავით თბილი მოგონებები სურს?* დაინტერესებული მიშა შებრუნდა.

შემდეგ კი, მყვირალა კაცის მზერას მიჰყვა, ერთი ბიჭის თვალებში შეხვდა, რომელიც უდავოდ პირდაპირ მას უყურებდა - ნეკრონის ნახევარს.

- ა...

— მე და შენ ერთი პრობლემა გვაქვს.

მის ხმაში დენდიზმი არ იგრძნობოდა. მიშა შერცხვა და არ იცოდა, რა ექნა, რადგან ცოტას უცდია მასთან ასე საუბარი. *ნუთუ არ იცის ვინ ვარ?* - გაიფიქრა მან და მიშა ნეკრონი უწოდა საკუთარ თავს, მაგრამ ამ ბიჭმა, თითქოს სულაც არ აინტერესებდა, თქვა:

- სასიამოვნოა შენი გაცნობა, მიშა.

წინაპარი წელს ხელახლა უნდა დაიბადოს, ამიტომ გავიფიქრე: „*იქნებ დემონმა მბრძანებელმა ტირანმა საბოლოოდ გადაწყვიტა ჩემთვის სასწაულის მოხდენა?*“

ავტორის კომენტარები, სიუ

რადგან ის ისტორიაში პირველი პერსონაჟია, მინდოდა, რომ ის ისეთი პერსონაჟი ყოფილიყო, რომელსაც არ გააჩნდეს ძლიერი მტრობის გამომწვევი თვისებები და საყვარელი ჩანდეს. შედეგად მივიღეთ ნაზი, მამაცი, ყოველთვის ნაზად მომვლელი მიშა და ჩუმი მიშა, რომელსაც პატარა ცხოველის საყვარლობა აქვს, რომელიც ჩუმად მოგყვებათ. განსხვავება იმაში, თუ როგორ ხრის თავს გვერდზე ან თავს უქნევს ბევრის ლაპარაკის გარეშე და როგორ ამტკიცებს ზოგჯერ თავს, უბრალოდ შესანიშნავია.

კომენტარები ილუსტრატორის, იოშინორი შიზუმას მიერ

რადგან ის უემოციო და უემოციო პერსონაჟია, უფრო თავშეკავებული გავხადე, რათა მის უფროს დასთან, საშასთან, კონტრასტისთვის გამოეყენებინა. თუმცა, ის დემონია და ამიტომ რქის მსგავს თმის სამკაულებს ატარებს! მისი თეთრი და მოლურჯო-ნაცრისფერი ფორმა სიმბოლურად გამოხატავს, რომ მასში დემონის მბრძანებლის სისხლი სუსტია.

შენიშვნა:

თეორიულად, თეთრ ფორმას ატარებენ ისინი, ვისაც სუსტი წინაპრის სისხლი აქვს, თუმცა, არიან სტუდენტები, როგორიცაა მიშა, რომლებიც თეთრ ფორმას განსაკუთრებული გარემოებების გამო ატარებენ, მიუხედავად იმისა, რომ მათში წინაპრის სისხლი ძლიერია.

მოთხრობა 3 (ტორანოანა) – სარკისებური დუნდული

მოკლე მოთხრობა, ექსკლუზიურად Toranoana მაღაზიისთვის

მთლიანად სარკეებისგან აშენებულ ოთახში, დაახლოებით ხუთი წლის პატარა გოგონა ჩაცმული იჯდა, სახე მუხლებში ჰქონდა ჩარგული. მიუხედავად იმისა, რომ მის მიერ ჩაცმული შალის ტანსაცმელი მაღალი ხარისხის იყო, ის ადგილ-ადგილ დახეული იყო. ეს გოგონა, სახელად საშა ნეკრონი, დაიბადა ყველაფრის განადგურების ძალით, რასაც ხედავდა, „განადგურების ჯადოსნური თვალებით“.

ეს სარკისებური ციხე მომზადებული იყო იმისთვის, რომ საშას თავისი ჯადოსნური თვალებით არავისთვის ზიანი არ მიეყენებინა ან რამე არ დაეზიანებინა. როგორც კი თვალები გაახილა, სადაც არ უნდა გაეხედა, სარკეების მაგია „განადგურების ჯადოსნური თვალის“ ანარეკლს ირეკლავდა და ყოველ ჯერზე საშა საკუთარ თავს აზიანებდა.

ნეკრონის კლანმა ის აქ დააპატიმრა, რათა საშასთვის „განადგურების ჯადოსნური თვალის“ მართვა ესწავლებინა და უთხრეს, რომ ამ ციხიდან გაათავისუფლებდნენ, თუ მათზე კონტროლს აიღებდა.

მაგრამ ვარჯიშისთვის მას ჯადოსნური თვალები სარკეებისკენ უნდა მიემართა. ყოველ ჯერზე ისინი მის ტანსაცმელსა და სხეულს ხიზავდნენ და ძლიერ ტკივილს აყენებდნენ. ასეთი პატარა გოგონასთვის ეს ძალიან მძიმე გამოცდა იყო. თავიდან მას ვარჯიში სურდა, მაგრამ რასაც არ უნდა აკეთებდეს, საშა საკუთარ თავს საკუთარი მომღიმარი ჯადოსნური თვალებით იზიანებდა და ახლა უბრალოდ ჩაცმული ტიროდა.

— ...რატომ... არ მოდიან ჩემს წასაყვანად?... დედა, მამა...

მისი ხმა არ ისმოდა, გაქრა და სარკეებიდან ხტუნავდა.

კაკუნის ხმა გაისმა. მიუხედავად იმისა, რომ საშა დაინტერესებული იყო, თვალების გახელის ეშინოდა. შემდეგ ხმა გაისმა:

- საშა.

უმცროსი დის ხმის გაგონებაზე საშამ თვალები გაახილა. სარკის იატაკზე საშას ძალიან ჰგავდა გოგონა.

- მიშა.

- ხელი მომეცი. აქედან ვერ შევალ.

საშამ მორცხვად გაუწოდა ხელი სარკეს. როგორც კი მისი თითები სარკეში შეაღო, მიშამ მისი ხელი აიღო. საშა დაიძაბა, ხელი უკან გადასწია და მიშა სარკეების ოთახში შევიდა.

მიზან უფროსი და, სამას პერსონაჟი იმ იდეით დაიბადა, რომ ის თავისი დის დიამეტრალურად საპირისპირო ყოფილიყო. მას მხიარული და ბედნიერი პიროვნება აქვს, ამიტომ მას ნამდვილად ვერასდროს შეამჩნევთ. ბოკე პერსონაჟების უზარმაზარ უფსკრულში ერთადერთი ცუკომი პერსონაჟი ^{სამა} ყველაფერზე მკვეთრად რეაგირებს,

როგორც ადეკვატური ადამიანი, რაც ავტორს ძალიან ეხმარება. მისი ყველაზე მომხიბვლელი მხარე მაშინ იჩენს თავს, როდესაც უხერხულობას იწყებს. დარწმუნებული ვარ, ის ამ ხასიათის განსხვავებულობის მთელ დამანგრეველ ძალას გამოავლენს.

ილუსტრატორის კომენტარი, იოშინორი შიზუმა I-მა ის ისე დახატა, რომ ერთი შეხედვით ცხადი იქნებოდა, რომ ის ცუნის პერსონაჟია. თმის სამაგრებიდან და ნაწნავებიდან წინ წამოწეული თმა აგრესიულ იმიჯს ქმნის. მისი ფორმის წითელი და შავი ფერის სქემა, როგორც ჩანს, დემონებში ძალიან პოპულარულია და სიმბოლურად გამოხატავს, რომ მასში დემონთა მბრძანებლის სისხლი ძლიერია.

შენიშვნები

1. ცუკომი და ბოკე ორი კომედიური როლია ტრადიციული იაპონური კომედიური ჟანრის „მანზაიში“. ბოკე სიტყვასიტყვით იდიოტს ნიშნავს და ის მუდმივად დაბნეულია, ივიწყებს რაღაცეებს და სისულელეებს ამბობს, ცუკომი კი პრაგმატული რეალისტის როლს ასრულებს და ბოკეს გამოსწორებას მისი სისულელის გაზვიადებით ცდილობს.

მოთხრობა 4 (Melonbooks) – ორი ათასი წლის წარსულის ქვის აბაზანა, განადგურების ცეცხლისფერ-წითელი კორუფციის ეფექტი და ჭავლისფერ-შავი აკუპუნქტურული მკურნალობა

მოკლე მოთხრობა, ექსკლუზიურად Melonbooks-ისთვის

დუნდულის გამოცდიდან დაბრუნებისას საშა მოულოდნელად წაბორძიკდა, თითქოს თავბრუ ეხვეოდა.

— რამე პრობლემაა?

საშას პატარა მხარზე ხელი მოვკიდე და მან, თავზე ხელი დაიდო და მითხრა:

— რატომღაც... ცუდად ვგრძნობდი თავს. ზღვის ავადმყოფობას ჰგავდა, მაგრამ არა სრულიად — ეს პირველი შემთხვევა იყო, როცა ეს დამემართა.

„მეც“, - მშრალად თქვა მიშამ. „თავი მიტრიალებს“.

მიუხედავად იმისა, რომ მის სახეზე არანაირი ემოცია არ გამოხატულა, მიშა საშასავით ირწეოდა.

- ჰმ, დროებითი ავადმყოფობაა თუ რამე?

- ეს რა არის?

- დროში გაცურდი. სწორედ ამიტომ დაირღვა შენი ბაზის დროის აღქმა, რამაც გამოიწვია მოძრაობის ავადმყოფობის მსგავსი სიმპტომები. სამკურნალო მაგია ამას ვერ განკურნავს, მაგრამ არ ინერვიულო, განაგრძე სიარული და სიმპტომები მალე გაივლის.

— ...მაგრამ მე უფრო და უფრო უარესად ვხდები.

მან, ალბათ, ზედმეტად გამოიყენა განადგურების ჯადოსნური თვალები, რის გამოც დროებითი ავადმყოფობის სიმპტომები ასე ძლიერ მოქმედებს მასზე.

- მაშინ რატომ არ წავალთ ისეთ ადგილას, სადაც შემოდის თქვენი სიმპტომების შემსუბუქება?

მოქანავე საშას მხარზე ხელი მოვკიდე, ფლეს დახმარებით ჰაერში ავიწიე, შემდეგ კი ზურგიდან მუხლები ხელით მოვკიდე და ხელში ჩავყავი.

- კია... ი-შენ... რას აკეთებ?!

— ახლა ზღვის ავადმყოფობა არ გაწუხებს?

საშამ ჩაფიქრებულმა ახედა და შემდეგ უხერხულად თქვა:

- რას აკეთებ?..

- მე მაგიური ძალით ვითვისებ რხევას და ვქმნი პოზას, რომელშიც პრაქტიკულად არ მოძრაობ.

მიუხედავად იმისა, რომ მე მას ხელში ვეჭირე, საშას პრაქტიკულად არანაირი ვიბრაცია არ უგრძნია.

— თავს უკეთ გრძნობ?

„ჰმ... თავს უკეთ ვგრძნობ, მაგრამ...“ ჩაილაპარაკა საშამ.

სახე აუწითლდა და გვერდი აუარა, თითქოს ჩემს მზერას აარიდა თავი.

- მიშა, მეც წაგიყვან.

- ...კარგად ვარ.

როგორც ჩანდა, მას საშასავით ზღვის ავადმყოფობა არ სჭირდა და, მიუხედავად იმისა, რომ ოდნავ დაბნეული იყო, მიშა მაინც არამყარი სიარულით დადიოდა.

— სად მივდივართ?

- აქ არის.

გავჩერდი და დუნდულის შუაგულში კარი გავაღე.

„...მაგრამ აქ არაფერია“, - თქვა საშამ.

- აქ უნდა იყოს.

ოთახში უზარმაზარი შავი კუბური ქვა იდგა. მასზე საშა დავაყენე.

- ეს არის ჯადოსნური არტეფაქტი, რომელსაც სამკურნალო თბოიზოლაცია ჰქვია. ის დამზადებულია უიშვიათესი ჯადოსნური ქვებისგან, რომელთა მოპოვება მითიურ ეპოქაშიც კი ადვილი არ იყო.

- ის ჩვეულებრივ ქვას ჰგავს.

მიშამ ყურადღებით დააკვირდა სამკურნალო სითბოს ქვას.

- ჯერჯერობით ესაა. შენც მასზე დაწევი, მიშა.

მან თავი დაუქნია და საშას გვერდით დაწვა ქვაზე. როგორც კი სამკურნალო სითბოს ქვაში გარკვეული ტალღის სიგრძის მაგიური ძალა გავუშვი, მისი გვერდი მოძრაობას იწყებდა და გაიხსნებოდა, როგორც სტრუქტურის შემადგენელი ნაწილი. ქვის შიგნით ღრუ იყო.

- ეს რა არის?

— ამ ეპოქაშიც უნდა იყოს ეს. გაცხელებული ქვები ასტიმულირებს ოფლიანობას, აჩქარებს ორგანიზმში ნივთიერებათა ცვლას და აუმჯობესებს ჯანმრთელობას. ეს არის აბაზანა, რომელიც არ საჭიროებს ცხელ წყალს.

ცეცხლის ქვის შიგნით ჯადოსნური წრე დავხატე.

— ...ქვის აბაზანა? — იკითხა მიშამ.

თავი დავუქნიე.

- მესმის, ახლა ყველაფერი მესმის. ასე რომ, როდესაც ამ სითბოს ქვას მაგიით ზომიერად აცხელებენ, ის ჯადოსნურ ქვის აბაზანად იქცევა, რომელიც დროებით ავადმყოფობას კურნავს, არა?

- აბსოლუტურად მართალია. „ჯიო გრეისი“.

სამკურნალო სითბოს ქვაში გამოჩენილმა ნახშირისფერმა შავმა მზემ, რომელიც მძვინვარე ელვარებით მოელვარე, ზომიერად გაათბო ეს ჯადოსნური არტეფაქტი.

- კიააააააააააა! ჰეი, რას აკეთებ, სულ გადაირიე ჭკუიდან?!

- ჰე-ჰა-ჰა, რატომ ატეხ აჟიოტაჟს ჩვეულებრივ ქვის აბაზანაზე? ბავშვივით ხარ.

- რა გაცინებს?! ეს გიო გრეზეა! გიო გრეზე! ეს ისეთი მაგია არ არის, ქვის აბაზანისთვის რომ უნდა გამოიყენო! დავიხოცებით! - საშა პანიკაში ჩავარდა და ადგომა სცადა, მაგრამ მხრებში ხელი ჩავკიდე და ცხელ ქვაზე ზურგით დავაწვინე.

- ნუ ღელავ ამდენს. დაწევი და გაჩუმდი, - საშას კალთაში ჩავჯექი და გზა გადავუღე. - შეხედე, მიშა სრულიად მშვიდია.

„...ცხელა...“ მშრალად ჩაილაპარაკა მიშამ, სახე სიცხისგან აწითლებული.

— ... ჰა? თუ სიცხეს გვერდზე გადავდებთ, მაშინ, ზოგადად, არაფერია სანერვიულო...

საშამ ცნობისმოყვარეობით შეეხო სამკურნალო სითბოს ქვას.

— როდესაც სამკურნალო ქვა ცეცხლს ათბობს, ის გამოყოფს განსაკუთრებულ მაგიურ სითბოს და ეგრეთ წოდებულ ცეცხლოვან წითელ დაზიანებას. მათი ეფექტი ნებისმიერ წუთს უნდა გამოვლინდეს.

მიშა და საშა თავიდან ფეხებამდე ოფლით იყვნენ დაფარული, რის გამოც მათი ფორმები კანზე ეკვროდათ.

- მისმინე, ძალიან ხომ არ ვოფლიანობთ?

— ...ჯადოსნური ძალა ქრება...

მიშამ გაკვირვებულმა ჯადოსნური თვალები საკუთარ საძირკველზე მიაპყრო და მის უფსკრულს ჩახედა.

— შენიშნეთ? ცეცხლოვანი წითელი დაზიანება არის მაგიური ძალის სითბო, რომელიც აღწევს ძირამდე. მისით გაცხელებული ბაზა გამოყოფს დაბინძურებულ მაგიურ ძალას. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ის აჩქარებს მაგიური ძალის გაცვლას და ჯანმრთელობას აღადგენს. უცნაურია, მაგრამ ის დროებით ავადმყოფობასაც კი ეხმარება. ამას ცეცხლოვანი წითელი დაზიანების ეფექტი ეწოდება.

„ეს ყველაფერი გასაგებია, მაგრამ...“ თქვა საშამ შეკრთა. „ჩემი ფორმა სველია და სასიამოვნო შეგრძნება არ არის და... ცოტა უხერხულია“.

- კანამდე სველი ვარ.

მიშასაც აწუხებდა თავისი ფორმა.

- დროზე. გაიხადე ტანსაცმელი.

- სულელი ხარ თუ რამე?!

- თუ არ გახდები, აკუპუნქტურულ წერტილებს ვერ დავინახავ.

მიშამ რამდენჯერმე დაახამხამა თვალები.

— აკუპუნქტურის წერტილები?

- ცეცხლოვანი წითელი დაზიანების მქონე სხეულზე ჩნდება აკუპუნქტურული წერტილები, რომლებზეც ზემოქმედება დროებით ავადმყოფობას უწყობს ხელს. ასე რომ, ნება მომეცით, აკუპუნქტურული მკურნალობაც ჩავატარო და ამავდროულად ტანსაცმელიც გაგიშრო.

მიშამ თავი დაუქნია და ფორმის გახდა დაიწყო.

— ...შემიძლია ჩაცმული დავრჩე? — თქვა საშამ და გვერდულად გახედა მიშას, რომელიც ტანსაცმელს იცვლის.

- ჰმ, კარგი, თუ დაჟინებით მოითხოვ, მაშინ მაინც მოვახერხებ.

- თავიდანვე უნდა გაგეკეთებინა, თუ შეგიძლია... ვულგარული...

- კარგი. მაგრამ მაინც უცნაური ხარ. ჩემი ჯადოსნური თვალებისთვის ეს ძალიან მარტივია, მაგრამ ჩაცმულობის მიუხედავად, ჩემს თვალში კიდეც უფრო შიშველი იქნები, ვიდრე სრულიად გაშიშვლების შემთხვევაში.

როგორც კი ჩემი ჯადოსნური თვალები საშასკენ მივმართე, მან ნაჩქარევად ხელებით დამიფარა თვალები.

- გაჩერდი, არ იყურო! არ იყურო!

- მაგრამ მაშინ მე ვერ შევძლებ შენს განკურნებას.

- კარგი, გავიხვეჭ. გავიხვეჭ, გაიგე? უბრალოდ ჯადოსნური თვალები მოიხსენი.

- გასაგებია.

საშამ მაშინვე დაიწყო ტანსაცმლის გახდა, შემდეგ კი მიშასთან ერთად საცვლებითა და ღამის პერანგით დარჩა.

— ...კი-კიდეც უფრო მეტად ხომ არ გვთხოვ, რომ ტანსაცმელი გავიხადოთ, არა?

- ასეც კარგია. არ გაინძრე და მოდუნდი.

ტანსაცმელი გავხადე, რომ აკუპუნქტურული წერტილები უპრობლემოდ დამენახა. თმის რამდენიმე ღერი ამოვგლიჯე და ჯადოსნური ძალა გავუგზავნე, ნემსებივით მაგრები გავხადე. შემდეგ ეს თმები მიშასა და საშას სხეულებზე არსებულ აკუპუნქტურულ წერტილებში ჩავყავი.

- ... მმმ...

- აჰ... რაღაც უცნაური გრძნობა...

- სასიამოვნოა?

საშას სახე აწითლდა.

- კიდეც რა... უბრალოდ...

- ჰმ, კარგად გამოიყურება. თუ ეს სწორი აკუპუნქტურული წერტილებია, მაშინ უნდა ისიამოვნო. როგორ ხარ, მიშა?

მან თავი დაუქნია სახეზე მოხიზლული გამომეტყველებით.

— ...სწორია...

- მაშინ დავამატოთ საბოლოო შტრიხები.

დების აკუპუნქტურული წერტილები გავააქტიურე. მათ ამოიოხრეს და კვნესოდნენ. ორივე სრული პროსტრაციის მდგომარეობაში იყო, რაც ექსტაზს მოგაგონებდათ.

დაახლოებით ათი წუთის შემდეგ, სამკურნალო სითბოს ქვის ცეცხლოვანი წითელი დაზიანებისა და აკუპუნქტურის სინერგიამ ისინი მთლიანად განკურნა დროებითი ავადმყოფობისგან და ჩვენ კვლავ დუნდულის გასასვლელისკენ მივდიოდით.